

Rita Falk

SAVANYÚKÁPOSZTA- KÓMA

Magistra

Rita Falk

Savanyúkáposzta- kóma

A mű eredeti címe: *SAUERKRAUTKOMA*

Copyright © by dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG
Munich/Germany

Magyar kiadás © Magistra Könyvkiadó, 2020

Fordította: Balla Judit
Hungarian translation © Balla Judit, 2020

Szerkesztette: Némethölgyi Ilona

ISBN: 978-615-6147-00-4

Kiadta a Magistra Kiadó 2020-ben
Felelős kiadó: a Kiadó ügyvezetője
www.magistrakiado.hu

Cover Design © dtv

Nyomdai előkészítés: Takács László
Nyomtatta: Prime Rate Kft.

1. fejezet

– München? – kérdezek vissza.

– München. Mit nem ért még mindig, Eberhofer? – kérdez vissza-vissza a polgármester, de a világ minden kincséért sem fordulna felém. Áll az irodám ablakában és elmélyülten szemléli városházánk csodálatos udvarát.

– Sok mindent – mondom. – A „kényszer-előléptetés” kifejezést például. És az „áthelyezés” kifejezést. A legkevésbé pedig a „München” szót, tudja, polgármester? Miért menjek én el Niederkaltenkirchenből? Nélkülem is vannak elegen ott Münchenben, hogy vigyázzanak a drága müncheniekre, nem igaz?

– Elmegy maga valahova, Eberhofer! Felülről jött az utasítás... Legfelülről, érti? Aztán meg, legyünk őszinték, annak idején kifejezetten magának hozták létre ezt a posztot itt nálunk. Mi lett volna magából a... a kellemetlen kisiklásai után, nem igaz? Hová mehetett volna? Csakhogy azóta megváltoztak a dolgok. Teljes mértékben megváltoztak, mondhatjuk. Maga karriert csinált, első osztályú karriert, hehe... Ezért aztán a főkapitányság ráébredt, hogy egy ilyen elkötelezett rendőrtisztet, aki kvázi évente felderít egy kacifántos gyilkossági ügyet, nem hagyhatnak falusi rendőrként elsikkadni. Egy ilyen kiváló nyomozónak ki kell lépnie a világba, egyenesen a

bűnözés központjába, hogy úgy mondjam... Hogy ott is csírájában fojtson el minden bűnös tevékenységet! Igen!

Szóval a bűnözés központjába. És a niederkaltenkircheniekre ki vigyáz majd, ha szabad kérdeznem?

– A niederkaltenkircheniekre? Ugyan már, Eberhofer! A főkapitányság álláspontja szerint egy ilyen porfészeknek semmi szüksége főállású rendőrré. És valljuk be őszintén, olyan sok minden azért tényleg nem történik itt nálunk.

– Hét gyilkosság, egy ámok-vészhelyzet, egy túszejtés, egy szökött pszichopata, a Höpfl igazgató lefejezése, aztán a Barschl lenyakazása az én jó bajor bicskámmal...

– Fejezze be, Eberhofer! – csattan fel a polgármester. – Nem én írom a szabályokat! Mint már mondtam, az utasítás legfelülről jött. Azonkívül itt van az újabb szakvélemény is magáról. Az a rendőrségi pszichológus, mi is a neve, tudja, aki annak idején lököttnek nyilvánította magát, most gyakorlatilag teljes egészében rehabilitálta. Itt van, nézze meg a saját szemével!

Egy mappát nyom a kezembe.

– Spechtl?

– Pontosan! Dr. dr. Spechtl. Maga meg csinálja itt a cirkuszt, ahelyett, hogy örülne! Minden más rendőr büszkén és hálásan fogadna egy ilyen elismerést. München! A világváros, amelynek szíve van... – lágyul el a polgármester, aztán elhallgat.

Ott ülök az íróasztal szélén dacosan összefont karral, és egy darabig csak nézek rá várakozón. Nem reagál. A nagy-nagy büszkeséggel és a hálával láthatóan kifogyott az érvekből.

Aztán hirtelen kivágódik az ajtó, és beront a Nagyí.

– Hála Istennek, hogy itt vagy! – visít, és már robog is felém.
– Szervusz, polgármester.

– Szép jó napot, Eberhofer asszony – mondja a polgármester és illedelmesen kezét fog a Nagyival.

– Te meg mit csinálsz itt? – érdeklődöm, és közben megvonom a vállam, hogy optikai úton korrigáljam akusztikai hiányosságait.

– Jaj, Franz, szörnyű dolog történt, igazán szörnyű! – mondja, és lehuppan az egyik székre.

Magasságos, csak nem vitte el a Papát az influenza, amivel napok óta kínlódik, villan át az agyamon. Nagyi azonban máris eloszlatja az aggodalmaimat. Amitől először megkönnyebbülök, de csak átmenetileg. Egészen kis időre, mondhatni. Mert hogy amit azután elmond, semmivel sem szívderítőbb hír. Hőn szeretett bátyám, Leopold ugyanis derült égből villámcsapásként különvált hites feleségétől. Ami tulajdonképpen nem olyan nagy tragédia, legalábbis nem Panida számára, aki egy nagyon kedves kis thai feleség. Nem, a valódi katasztrófa az, hogy Leopold most hozzánk szállásolja be magát! Ami viszont elviselhetetlen. Legalábbis számomra.

Hadd magyarázzam meg: egy ilyen család önmagában sem egyszerű történet. Az egyik például süket, a másik meg drogfüggő, ráadásul rettenetes a zenei ízlése, amit mindennek a tetejébe' csak egy bizonyos hangerő felett képes kielégíteni. Igen. És persze minden családnak megvan a maga fekete báránya. Nálunk nem is bárány, hanem mindjárt egy jó nagy birka. Konkrétan Leopold. Aki könyvkereskedő. Jó, ez még önmagában nem szólna ellene. Csakhogy folyamatosan gondjai vannak a feleségeivel. Hogy ez meg az ő baja, nem az enyém? Ez

is igaz. De mindemellett egy nyálas disznó is, és azt már tényleg nem lehet elviselni. Nyálasdisznósága különösen a Papával való kapcsolatában nyilvánul meg. Úgy is mondhatnám, ha egyszer netán be akarnám hízelegni magam a Papa hátsójába (ami egyébként nem stílusom), be sem férnék, mert Leopold már az egész hátsót elfoglalta. Mindennek fényében pedig, gondolom, érthető, miért nem vált ki belőlem egy szikrányi lelkesedést sem, hogy most beköltözni készül hozzánk.

– Mi lesz így a szegény kicsivel? – kérdezi kétségbeesve a Nagyi, és a könnyeit törölgeti. – Mi lesz a mi kicsi Uschinkkal?

Előkotorja a köténye zsebéből a pénztárcáját és előhúzza belőle egy fényképet.

– A legelső dédunokám, nézze csak, polgármester – dugja a zavart arcú falufőnök orra alá.

A polgármester együttérzőn bólogat.

– Beszéljük ezt meg otthon, Nagyi – mondom. Belekarolok, és az ajtó felé vezetem. – Menj előre, nemsokára jövök én is.

Megérti, mit akarok, és elköszön. Kimegy, de nem jut messzire. A folyosón ugyanis a hangokból ítélve összetalálkozik valakivel. Hogy kivel, azt a csukott ajtón keresztül nem tudom megállapítani, de azt így is hallom, hogy a Nagyi nagyon örül a találkozásnak. Azt ugyanis az egész városházán hallani lehet.

– Hát igen – mondom, amint a szobában helyreáll a nyugalom.

– Maga is látja, polgármester, nekem most a Nagyival kell törődnöm...

– Várjon már, Eberhofer! – rikkantja el magát és az ajtó elé ugrik. Képes odaállni teljes mellszélességgel, mintha csak

kidobóember lenne valamelyik vigalmi negyedben. – Hadd mutassak még gyorsan valamit. Izé...

A hangja elhalkul, aztán a torkát kezdi köszörülni. Elég sokáig méghozzá.

– Nem is valamit, hanem valakit... Mutatnom kell magának valakit...

– Nosza – mondom bátorítón.

Kissé tétovázva kinyitja az ajtót, közben mindvégig rajtam tartva a szemét. A jobb szemhéja rángatózni kezd. Ránézek, aztán ki a folyosóra. A Simmerl Max fia álldogál ott, olyan szorosan simulva a falhoz, mintha odaragasztották volna. Az egész feje lángvörös, de a pattanásai, amelyek az utóbbi években hűségesen és makacsul tenyésztek a képén, láthatóan már visszavonulóban vannak.

– Max? Te meg mit csinálsz itt? – kérdezem, és kissé tanácstalanul nézek egyikről a másikra. Az a furcsa érzésem támad, hogy ezek ketten itt a legszívesebben a föld alá süllyednének a szemem elől.

Talán azt is el kell mondanom, hogy a Max apja, Simmerl, nemcsak az én jó hentesem, hanem az egyik legjobb barátom is. Amit persze most elég nehéz elhinnem. Ezek itt mind tudtak mindenről, még mielőtt...

– Én... Szóval, én leszek itt... Mert hogy a Papa azt mondta, most, hogy ez az állás úgylis megüresedik...

A polgármester félbeszakítja.

– Maximilian, nos... – mondja, miközben a verítéket törölgeti gyöngyöző homlokáról. – Szóval a jövőben ő fog itt vigyázni ránk egy kicsit, érti?

– Nem – mondom, mert tényleg nem értem.

– Igen, nos, hogy is fogalmazzak... Szóval, az ifjú Maximilian gyakorlatilag, kvázi, esetleg, a maga utóda lesz itt, például, ugyebár... – dadog kuszán a polgármester, és megint csak a torkát köszörüli.

– Kandi kamerát dugtak itt el valahol, vagy mi? – nézek körül.

– Elment a józan eszük? Ez a kölyök nem rendőr, meg egyébként is, még ott van a tojáshéj a fenekén! Mire vigyázhat itt egy ilyen kamasz? Az első ügynél összepisili magát!

Meg kell mondjam, kissé felindult állapotba kerülök a hallottaktól.

A henteskölyök feje már lila. Mindjárt felrobban.

– Civil biztonsági szolgálat, ez lesz a neve, érti, Eberhofer? – magyarázza hadarva a polgármester. – Különben is, formáság az egész... Max megkapja a maga irodáját, írogat néha egy-egy jelentést, ennyi. Ha meg történik valami, úgy értem, valami bűncselekmény, vagy hasonló, hát akkor majd kihívja a rendőröket Landshutból. Ennyi. Ez minden. Ennél több dolga tulajdonképpen nem is lesz itt, igaz, Max?

Mindketten teljes összpontosítással tanulmányozzák városházánk kövezetét. Én meg görcsösen igyekszem rendbeszedni a gondolataimat. Max Simmerl... A kölyök tehát már jóval előttem tudott az áthelyezéséről. Ami pedig azt jelenti, hogy Simmerl is tudott róla. Akit mindeddig a barátomnak hittem. A végén még kiderül, hogy az egész porfészek minden egyes lakója tudott róla, csak nekem nem szólt senki!

– Ki mindenki tud még erről az egészeztől? – kérdezem a biztonság kedvéért.

– Senki, senki... – A polgármester rendületlenül törölgeti a homlokát. – Kimondottan diszkréten kezeltük az ügyet... A legteljesebb diszkrécióval. Top secret, Eberhofer!

Szóval top secret.

Most akkor vegyünk csak szépen sorra mindent: a bátyám, Leopold, nálunk kér menedékjogot. A barátom, Simmerl, közönséges áruló. Max, ez a pelenkás zöldfülű lesz az új seriff a faluban. A drága polgármester meg utolsó alja módszerrel hátbaszúrta legjobb és egyetlen rendőrt.

Talán nem is olyan rossz hely az a München.

– Értem – mondom, miután az információkat lassan, de végül sikeresen elrendeztem elmém zugaiban. – És mikor veszi kezdetét ez az örület, ha szabad kérdeznem?

– Remek! – feleli erre a polgármester. Süt róla a megkönnyebbülés. Előrehajol és megveregeti a vállamat. – Mindjárt az iskolai ünnepség után. Így gondoltuk a legjobbnak. Tudja, Eberhofer, a niederkaltenkircheni általános iskola százötven éves jubileuma, azt aztán tényleg meg kell ünnepelni, nem igaz? Jövő szombaton, mint tudja. Aztán maga a rákövetkező hétfőn már megy is Münchenbe.

– Hétfőn. Mindjárt a rákövetkező hétfőn, jól értettem?

– Nézze, Eberhofer, mindannyian úgy láttuk a legjobbnak, ha magának csak az utolsó pillanatban szólunk, mert hogy... hogy is mondjam... Mert hogy maga, mint tudjuk, néha hajlamos, mondjuk úgy, túlreagálni a dolgokat.

– Vagy úgy. Maguk meg úgy gondolták, bőven elég, ha a hülye

Eberhofernek csak néhány napja marad a túlreagálásra.

– Miket beszél itt, Eberhofer? Nem így kellene hozzáállnia a dolgokhoz. Gondolkozzon már egy kicsit! München! Löwengrube!^[1] Hát nem nagyszerű? Legyen büszke rá, ember! Ott forgatta Jörg Hube azt a remek sorozatot, ott, azon a kapitányságon, azt az ősrégi sorozatot, hát maga is ismeri, nem igaz, mi is volt a címe?

– Löwengrube – mondom szárazon.

– Pontosan, Eberhofer. Ismeri, nem igaz?

– Ismerem.

– Az a gyönyörű Christine Neubauer játszotta a főszerepet... akkor még igazi bombázó volt, nem olyan kiéheztetett csonthalmaz, mint most, nem igaz? – A polgármester tekintete a semmibe réved.

Én meg inkább faképnél hagyom őket. Itt már úgysem lehet semmit tenni, mondani meg még annál is kevesebbet.

Ilyen hírek után valami pozitívra vágyom, ezért Susi irodája felé veszem az irányt. Ahol azonban gyakorlatilag a hivatal teljes személyzete jelen van, a hangulat a lehető legjobb, kávé és sütemény minden mennyiségben.

– Szükséged van valamire, drágám? – kiált oda nekem Susi azonnal, amint észrevesz.

– Ráérsz egy percre? – tudakolom.

– Sürgős? – kérdezi, és egy nagy falat süteményt gyömöszöl a szájába.

– Nem – mondom, és már csukom is be újra az ajtót.

Jellemző. Ilyenek ezek a nők. Amikor az embernek szüksége lenne rájuk, fontosabb a kávé meg a sütemény. Sokkal fontosabb, mint a szegény Franz gyötrelmei.

Így aztán hazaautózom, és remélem, a Nagyi legalább valami finomat főzött ebédre. Ahogy kiszállok a kocsiból, Ludwig farokcsóválva szalad elém, aztán odahajtja a fejét a lábamhoz. Mindig ő érzi meg elsőként, ha nyomaszt valami. Ha pontosabban akarok fogalmazni, ő az egyetlen, aki megérzi.

Nagyi a tűzhelynél áll és különböző méretű lábosokban készülő ételeket keverget. Ormányommal vadast diagnosztizálok. A túlélésem ezzel legalább időlegesen biztosítva van. Odamegyek a kredenchez és kezdem megteríteni az asztalt.

– Már itt is vagy? Éhes vagy? – ordít rám a Nagyi.

Bólintok.

– Kész az ebéd? – érdeklődik a folyosó felől a Papa, aztán elő is csoszog. Köntöst és papucsot visel, a nyaka köré meg demonstratíván egy vastag sálat tekert.

– Úgy tűnik – mondom és leülök. – Jobban vagy?

– Sokkal jobban – bólogat. Gyanítom, elsőszülöttjének várható felbukkanása nagyot lendített a gyógyulás folyamatán.

– Leopold otthagya Panidát? – kérdezem, amint a Nagyi feltárlja az ételt.

– Nem is tudom, mi van velük. – A Papa hangja enyhén sírósra vált. – Annyit tudok, hogy összevesztek valamin, és Leopold ezért ma inkább nálunk alszik. Kisebb válság. Igen. Biztosan csak valami apróság...

– Ami azért nem újdonság – mondom.

– Nem – hagyja rám a Papa, és a tányérjában turkál.

– Átéltük már kétszer is, nem igaz? – vonom meg a vállam. –

Ebben a mostaniban csak az a rossz, hogy most egy gyereknek is szenvednie kell.

Egyenesen a Papa szemébe nézek. Leteszi a villáját és mélyet sóhajt.

– Szar ügy – morogja végül kedvetlenül.

– Mi lesz most a kicsivel? – kérdezi a Nagyi.

– Csak rendbejönnek majd a dolgok, Nagyi. – A Papa a Nagyi kezére teszi a sajtját. – Biztosan kibékülnek, már csak a kicsi miatt is. Majd meglátod, Nagyi.

Én is nagyon remélem, hogy rendbe hozzák a dolgaikat. Már csak azért is, mert Nagyorrú Törpét én is imádom. Pedig alapjában véve nem kedvelem a kisgyerekeket, de Uschi, hát ő valahogyan a kisujja köré csavart. Azt csinál velem, amit csak akar. Egyébként én szívesebben hívom Sushinak, mert az sokkal jobban illik az aranyos kis ferdeszeműhöz.

Merengésemből a Nagyi kérdése riaszt fel.

– Mit akart tőled a polgármester?

Így aztán végül családom is értesül szédületes karrieremről a bajor rendőrség kötelékében. Kézvel-lábbal persze nem könnyű elmagyarázni, másképpen viszont a Nagyi nem érti meg.

– De hát ez remek hír, Franz! – mondja a Papa lelkesen. – München, a Löwengrube! Fantasztikus! Ott forgatta Jörg Hube azt a remek sorozatot! A Löwengrubét! Hihetetlen! Le a kalappal előtted, Franz!

– A Löwengrube? De hát ez remek hír, Franz! – visít a Nagyi is, és elégedetten megcsipkedi az arcomat. – Nem ott forgatta Jörg Hube azt a remek sorozatot, a Löwengrubét? Ki tudja, talán még a tévébe is bekerülsz, Franz!

Erre azért már elvigyorodom. Már csak az hiányozna.

Ebéd után segíték a Nagyinak elmosogatni, aztán adok neki egy nagy puszit, és indulok vissza az irodámba.

Amikor visszaérek, látom ám, hogy a Simmerl Max fia még mindig ott rontja a levegőt. Sőt, nem egyszerűen a levegőt rontja, hanem az én székeben ül, a csülkeit az én asztalomon nyugtatva. Még szerencse, hogy amikor meglát, úgy megijed, hogy székestül eldől hátra.

– Te meg mit akarsz itt? – kérdezem, miközben segítek neki feltápászkodni.

– A polgármester azt mondta, te majd betanítasz abban a néhány napban, amíg még itt vagy. Hogy aztán ne csak álljak, mint egy hülye... – mondja akadozva.

– Nézd, Max – mondom erre. – Te mindenképpen csak állni fogsz, mint egy hülye. Az egész hátralévő életedben, érted? Mert hogy a hülyék mindig csak állnak hülyén – mondom, és felülök az íróasztalra.

– Ez nem volt szép – mondja sértődötten, és könyékig süllyeszti a kezét a nadrágzsebébe.

– Az élet már csak ilyen, Max. Kemény. Különösen a rendészeti munka. Jobb, ha hozzászoksz.

Aztán kicsapódik az ajtó, és bejön Susi. Becsukja maga mögött az ajtót és nekiveti a hátát. Mintha csak az ördög kergette volna idáig.

– Franz, mondd, igaz? – kérdezi nagyon halkán.

– Ha megmondod, mire gondolsz, édesem, bármikor bármiről megmondom neked, igaz-e vagy sem.

– Pontosan tudod, miről beszélek. Elmész. Münchenbe, igaz?

– Az információ teljes mértékben megalapozott.

Nagy levegőt vesz, aztán sóhajtva kifújja. Összehúzza a szemét és Max felé fordítja a pillantását.

– Kifelé! – mordul rá, de úgy, hogy a kölyök már szedi is a lábát.

Ha belegondolok, hogy ez a hős lesz itt a felelős Niederkaltenkirchen és a lakosai biztonságáért, hát térdre imához.

– Münchenbe? Nem mondd komolyan, ugye? – Susi hangja támadóra vált. Hátraveti a fejét, kirázza a haját az arcából.

– Nem tudok változtatni rajta.

– Vagy úgy. És megmondanád, mi lesz most velünk?

– Ugyan már, Susi, meg kell értened... Gondold csak végig, mi mindent elértem itt az utóbbi években... Már úgy értem, szakmailag. Egy ilyen komoly érdemeket szerzett rendőrtisztet nem hagyhatnak falusi rendőrként tengődni, nem igaz? A fővárosban van szükségük rám, érted, drágám?

– Leopoldhoz véletlenül nincs valami köze a döntésednek? – gyanakszik. – Most, hogy visszaköltözik hozzátok...

Hihetetlen, milyen sebességgel terjednek az információk itt nálunk!

– Leopoldhoz? – Nem tehetek róla, vigyorognom kell a kérdésre. – Mondjuk úgy, Susi, egy kis környezetváltozás mindenkinek csak jót tehet. A kapcsolatunknak is, nem gondolod? Majd bejössz hozzám Münchenbe, és nagyokat sétálunk együtt az Angolkertben. Vagy színházba megyünk, meg hasonlók.

– Te meg a színház! Hogy halálra ne nevessem magam! – mondja, és odalép hozzám. Szorosan hozzám simul. Csókolózunk egy kicsit. Aztán egy pillanatra elszakadok tőle, az ajtóhoz lépek és résnyire nyitom.

– Te, Max! – intek a folyosón szobrozó kölyöknek. Látványosan jobbra-balra nézek és suttogóra fogom a hangomat.
– Te, nekünk itt bent most fontos szakmai megbeszélést kell tartanunk. Teljes titoktartás mellett, érted?

Vigyázzba vágja magát. Olyan feszesen áll, hogy az már a hullamerevséghez közelít.

– Senkit nem engedhetsz be, bármivel próbálkozzon is – folytatom határozottan. – Nagyon-nagyon komoly ügyről van szó. Amint megoldottuk, jelzem neked. Ez az első igazi bevetésed a rendészeti munkában, Max, úgyhogy ne cseszd el, érted?

A kis pelenkásnak ezzel bőven elég elfoglaltságot adok. Ami azt jelenti, hogy nekünk is meglehet a magunk elfoglaltsága.

Sokkal-sokkal később hangok szűrődnek be a folyosóról. Max hangja, meg a polgármesteré.

– Most azonnal beengedsz, Max, érted? Különben máris megtanulod, mit jelent egy hivatalos panasz!

Az ajtóhoz lépek.

– Valami gond van, uraim? – kérdezem.

Zavartan pislognak rám.

– Ez a kölyök miért nem akar beengedni engem magához? – óhajtja tudni a polgármester, és a fejével vadonatúj rendfelügyelőnkre bök.

– Mert annak rendje és módja szerint követi az utasításaimat – közlöm vele és visszavonulok az irodámba. – Maga is megértheti, hogy tesztelnem kell a megbízhatóságát. Nem bízhatjuk drága polgártársaink sorsát mindenféle jöttmentre, nem igaz?

Susi meg rámosolyog, miközben kisurran az ajtón.

– Milyen jól néz ki ma, polgármester, de tényleg...

Azzal már el is tűnik. A polgármester végigsimít a frizuráján, aztán a mosdó elé lép és elégedetten szemügyre veszi magát a tükörben. Vigyorognom kell. Max is vigyorog. És rám kacsint. Talán nem is olyan hülye ez a kis szaros.

Amikor este benézek házi, udvari és kedvenc kocsmárosomhoz, azaz Wolfihoz, Simmerlt már ott találom, mellette pedig csőfektető mesterünket, hivatalosan víz-, gáz- és fűtésszerelőnket, Flötzingert. Wolfi láthatóan nem az első kört csapolja nekik. És természetesen mindannyian tudnak mindent. Tudják, hogy el kell mennem innen, egyenesen a bűnözés bajor metropoliszába. Olyan a hangulat, mintha temetésen lennénk, alig hiszem el. Az egomnak persze jót tesz, nem mondom, így aztán csüngő vállukra teszem a kezemet, és megígérem, hogy olyan gyakran visszajövök majd, ahogyan csak feszes szolgálati beosztásom megengedi. Wolfi a szemét forgatva törölgeti a pultot.

– Mondd csak, Simmerl – mondom, mert van valami, amit még mindenképpen tudnom kell. – Igencsak érdekelne, tulajdonképpen miért nem tiltakoztál, amikor a polgármester előállt az ötlettel, hogy a te Maxod legyen itt a pótseriff?

– Menj már, Franz, hát mit tehettem volna? A polgármester közölte, hogy te elmész, és ennyi. Hogy ez lezárt ügy. És hogy ha nem Max lesz az utódod, akkor lesz helyette valaki más. Maxnak meg úgysem fűlik a foga a hentességhez, hát mi mást mondhattam volna, mint hogy részemről rendben a dolog, érted?

Igen. Értem.

– Ez az egész olyan rettenetes – kezdi hirtelen újra a nyavalygást Flötzinger. Amíg azt hiszem, hogy miattam van ennyire elkeseredve, még meg is hatódom egy kicsit. Csakhogy gyorsan kiderül, nem az én kényszer-áttelepítésem bántódik, hanem valamilyen megélhetési segélyfelvevő fürdőszobafelújításán. Ami azért mégiscsak hallatlan. ÉN vagyok az, akit számúznak innen. ENGEM kellene vigasztalni, nem igaz?

Odahaza a Papa gigantikus meglepetéssel vár. Beszerezte ugyanis egy DVD-üzletben a Löwengrube mind a kilencszázhetvennyolc részét. Személyesen ment el érte méghozzá. Az öreg Opel Admiraljával. Egészen Landshutig. Két és fél óra alatt járta meg, ráadásul még egy büntetőcédulát is összeszedett, mert a hülye bolt előtt persze nem volt egyetlen szabad parkolóhely sem. Nem baj, így is megérte, mondja. Mert hogy most szép nyugodtan végignézhetjük a Löwengrube összes részét. Akár egész éjszaka nézhetjük, máris kezdhetjük, csak még várjuk meg Leopoldot, nemsokára meg kell érkeznie.

Meg is érkezik.

– Kisöcsém, hát mit hallok? München! Hát nem remek? Végre kiszabadulsz ebből a porfészekből! Isten hozott újra a civilizációban!

Ezt mind egy szuszra mondja el, miközben kiszáll a kocsijából, átvág az udvaron, kitarja a karját, és szinte megfojtja a Papát az ölelésével.

– Megvannak a filmek? – kérdezi még gyorsan.

– De meg ám, méghozzá feliratozva – mondja a Papa, és a hatalmas dobozra mutat, amelyben a felhalmozott kincsek várakoznak.

– Feliratozva! Óriási, Papa! így a Nagyi is nézheti velünk, igaz, Nagyi? – ordít rá Leopold az aprócska teremtsére, aki éppen most jön elő.

Mi a fenétől ilyen jó a kedve? Elég szokatlan viselkedés valakitől, akinek éppen a harmadik házassága készül sanyarú véget érni.

– Mi a fenétől ilyen jó a kedved, miközben éppen a harmadik házasságod készül sanyarú véget érni?

Nem mondanám, hogy hálás pillantásokat aratok, és nem is csak Leopold irányából.

– Nem kell mindjárt rémeket látni, öcsikém – mondja Leopold és egy nagyot csap a vállamra. – Panida már megint begolyózott egy kicsit, ilyenkor békén kell hagyni egy rövid időre, aztán magától is észhez tér. Így működik ez, érted?

– Pontosan mennyi is az a rövid idő? – érdeklődöm a biztonság kedvéért.

Erre azonban már nem kapok választ. Leopold és a Papa egyszerűen faképnél hagynak és nekiállnak kipakolni a DVD-gyűjteményt. Láthatóan mindketten nagyon örülnek az előttük álló kellemes moziestének. Nagyi tonnaszámra hordja be a sört és a sós rudat a konyhából, végül pedig maga is csatlakozik a társasághoz. Családi idill nyálas disznóval.

– Jössz, Franz? – hallom a Papát.

Nem, Franz nem megy. Mert ha menne, hát azonnal elhányná magát.

2. fejezet

Hiába jár már szeptemberre az idő, még mindig veszettül meleg van. Az évszakhoz képest valóságos hőség. Júliusban és augusztusban bezzeg folyamatosan esett.

Szombat van. Még hozzá nevezetes szombat: az iskolánk fennállásának százötvenedik évfordulója alkalmából rendezett fantasztikus ünnepség napja. Niederkaltenkirchenben mintha rendkívüli állapotot hirdettek volna ki. A bennszülöttek már a nyáron lelkesen osztogatni kezdték egymásnak a különböző feladatokat. Nekem természetesen a közbiztonság fenntartása jutott.

A Katolikus Nőegylet sokestés munkájának eredményeképpen a búbanatos kopár iskolaépület valóságos megaparty-helyszínné alakul át, mindenfelé színes zászlók, girlandok, díszek lengedeznek. Az esti világításról fényfüzérék és lampionok hivatottak gondoskodni. Még egy diszkógömböt is felhajtottak valahol. Az iskola együttese napok óta gyakorol, mivel pedig ezt a házunkhoz közeli helyen teszik, magam is kimerítően részesülök a jó német lakodalmas zene gyönyöreiben. Ilyenkor még a Papa Beatles-orgiáit is visszakívánom.

Sörpadok és hosszú asztalok végtelen sora várja az ünneplő tömeget. A színpadot hőségtechnikai okokból a fák árnyékában állították fel. Nagyi egy kézikocsin megszámlálhatatlan

mennyiségű süteményt és tortát tol a helyszínre, többnapos sütési munkálatok eredményeképpen. A hentespár, Simmerl és Gisela természetesen húsok és kolbászok formájában gondoskodik a niederkaltenkircheniek kulináris élvezeteiről. A nagylelkű Leopold még a tombolára is felajánlott nyereményeket, amivel persze két legyet üt egy csapásra: először is remekül behízelelheti magát a község lakosságának szívébe, másodsor pedig megszabadulhat a könyvesboltja megsárgult maradék-állományától.

– Tartjuk a frontot, kolléga? – szólal meg hirtelen mellettem egy hang.

Max. Legalábbis a hangja alapján. És az arc is az övé, máskülönben viszont nem is emlékeztet jól ismert önmagára. Semmi szakadt farmer, semmi jellegtelen tucatpóló. Semmi tornacipő. Semmi sapka. Egy tetőtől talpig feketébe öltözött figura áll előttem, éjfekete napszemüvegben, hátrazselézett hajjal, és egy valóságos arzenált felvonultató fegyverövével a derekán.

– Max? – kérdezem a biztonság kedvéért, mivel tényleg nem vagyok biztos a dolgomban.

Bólint.

– Veled meg mi történt?

– Miért?

– Néztél ma már tükörbe?

– A ruhámra gondolsz? Hát csak nem lehet farmerben és tornacipőben bűnözőket üldözni, nem igaz? Az olyan... szarul nézne ki.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom, miközben lassan körbesétálok és minden oldalról szemügyre veszem a kölyköt. – Mi mindent aggattál magadra?

Az övre mutatok, amelynek a súlya szinte a földig húzza szegény pótseriffet.

– Vipera, kicsi és nagy, kamera, jegyzetfüzet, toll, távcső, diktafon, telefon. És.... ööö.... könnygáz – sorolja felszerelése elemeit mutogatva.

– Könnygáz. Vagy úgy. Ha jól látom, mindjárt három, négy... hét flakonnal. Fél Bajorországot le akarod teríteni?

Lángvörös lesz a képe.

– Nem. De az ember sose tudhatja, milyen zakkantakkal kerül szembe, nem igaz?

Meg kell hagyni, ebben igaza van. Ezt tényleg sosem lehet tudni. Főleg itt, Niederkaltenkirchenben.

Néhány percen belül megjelenik a büszke atya is, a kötényébe törölgeti virslíujjait, aztán büszkén átkarolja leszármazottja vállát.

– Mit szólsz hozzá, Franz? Jól néz ki a kölyök, nem igaz?

A választ, ami egyébként sem tudom, mi lehetne, már nem várja ki, hanem máris gyermekéhez fordul.

– Menj, Max, segíts a Mamának kipakolni a húsokat. Tudod, milyen nehezek azok a ládák, én meg a porckorongommal...

Max biccent és távozik. Pontosabban megkísérli fenntartani az egyensúlyát a lábai egymás elé emelgetése közben.

– Baj van a porckorongoddal? – kérdezem az atyát.

– Otthon – feleli vigyorogva.

– Sok bűnözőt biztosan nem fog ma elkapni ezzel a többtonnás övvel a hasa körül – nézek a távozó nindzsa után.

– Nem is kell, Franz, nem is kell. Gisela már így is halálra aggódja magát a kis trónörökösért. Ő rakta tele ennyi könnygázzal is. Még fegyvert is akart neki szerezni az interneten, egy olyan automatát, tudod, de valahogy nem lenne jó érzés tudni, hogy a kölyök fegyverrel szaladgál.

Vigyorgok. Pontosan tudom, mire céloz. Mert hogy, mondjuk ki őszintén, Max egy hülyegyerek. A lőfegyvereket meg amúgy is hagyjuk inkább a profikra.

Néhány órával később már dübörög is a buli. Mindenki rendesen díszbe vágta magát, tényleg kellemes látvány. A legkellemesebb, a legszebb persze az én Susim ma esti megjelenése. Tűzpiros, váll nélküli nyáriruha és ugyanolyan színű, hajmeresztően magas sarkú cipő. Mind a kettő vadonatúj és veszettül szexi, Susi meg még azt is mondja, hogy miattam vette mind a kettőt. Nekem.

Persze nemcsak emiatt vagyok igen kellemes hangulatban, miközben elhelyezkedem az egyik sörpadon. A Wolfi söre verhetetlen, ráadásul varázslatos módon az utánpótlás sem apad el soha.

– Emlékszel még Karl-Heinzra, öcsikém? – szólal meg fölöttem hirtelen Leopold, és megveregeti hátulról a vállamat.

Először is megfordulok. A fickó, aki a jelek szerint Karl-Heinz kell legyen, lófarkat, öltönyt és csillogóra fényesített bebújós cipőt visel. Lagerfeldre emlékeztet, fiatal korában. De emlékezni nem emlékszem rá.

– Nem – közlöm őszintén, és már fordulok is vissza a szomszédaimhoz.

– Van itt még szabad hely? – érdeklődik Leopold, és körbepillant.

– Nincs – felelem gyorsan.

– Egészségünkre! – kiált át az asztal fölött Flötzinger. Mindannyian felemeljük a korsónkat és iszunk.

– Olyan udvariatlan vagy, Franz – szólal meg hirtelen Susi. Kissé kötözködő a hangja. Feláll, megkerüli az asztalt, aztán szívélyesen kezét fog nemcsak Leopolddal, de a lófarkas kísérelőjével is. Akit alaposan szemügyre is vesz.

– Karl-Heinz? Csak nem Karl-Heinz Fleischmann? – kérdezi aztán hitetlenkedve, kissé félrebillentett fejjel.

A lófarkas bólint. Felragyog az arca. A fogsora mintha egy reklámból villogna elő.

– Susanne Gmeinwieser, nem lehet igaz! Istenem, hát lehetséges? Te még annál is szebb vagy, mint az iskolában voltál – hízeleg. Megfogja Susi vállát és körbeforgatja, Susi meg úgy kacarászik, mint egy iskolás lányka.

– Hadd javítsam ki magam: nem egyszerűen szép vagy, hanem egyenesen gyönyörű – folytatja a lófarkas. – Szemet gyönyörködtető látvány e között a sok trampli között.

A Simmerl Giselája gyors pillantást vált a Flötzinger Maryjével. Nem valami barátságos az arcuk. Már is örülni kezdek.

– Tűnj el, seggfej! – rikolt fel a várakozásnak megfelelően Gisela. Olyan mérges, hogy az állán ide-oda csapkod a szemölcse.

Hálásan rámosolygok.

A lófarkas felhúzza a szemöldökét, a szája lenéző mosolyra görbül, de azért látni rajta, hogy belülről valósággal forr a méregtől.

– Susanne, szegénykém – mondja Susinak, aki még mindig hitetlenkedve bámulja. – Hogyan vagy képes elviselni ezt a környezetet itt magad körül? Mondd, elcsábíthatlak egy táncra?

Susi kérdő pillantást vet rám, és látom, hogy az arca kezd pirosodni.

– Mondd csak, talán engedélyt kell kérned valakitől? – óhajtja tudni a lófarkas seggfej.

Susi még mindig engem néz, én meg visszanezlek rá. Hadd izguljon egy kicsit.

– Nem, nem kell! – közli hirtelen, aztán hátradobja a haját és elfordul. Egy másodperccel később már el is tűnnek a tömegben, a többiek meg csak bámulnak utánuk.

– Te, Leopold, tulajdonképpen minek hurcolod itt körbe ezt a seggfej fickót? – szólal meg végül Simmerl, általános bólogatást aratva.

– Ne mondjátok, hogy nem emlékeztek rá! Régi iskolatársunk, Karl-Heinz Fleischmann! Düsseldorfban lakik, egy pazar loftlakásban közvetlenül a Rajna-parton, és egész Európa egyik legsikeresebb számítógép-szakértője! Olyan... olyan sok pénzt keres, hogy ti azt el sem tudjátok képzelni. Szerintem kimondottan szép dolog, hogy egy ilyen elismert és elfoglalt ember időt szakított rá, hogy eljöjjön a mi szánalmas kis iskolajubileumunkra... Ó, Papa, várj, majd én hozok neked még egy sört, maradj csak, ne állj fel!

Monológját ezzel zárva a nyálas disznó már kötelességtudóan siet is Wolfi felé, hogy egyetlen alkalmat se mulasszon el, amikor behízelegheti magát a Papánál.

A zenekar egyik lassú számot játssza a másik után. Kibírhatatlan. Elviselhetetlen. Fel is állok és előremegyek a színpadhoz.

– Mondjátok, srácok, nem játszhatnátok végre valami mást? Valami pattogósabbat talán? Az embernek elzsibbad a lába ebben az andalgásban – szólok fel a gitárosnak.

– Nekem monddod, Franz? – kiabál vissza. – De az a fickó ott, az a lófarkas, egy százast adott, hogy csak lassúkat játszunk!

Vállat von és játszik tovább.

Én is vállat vonok. Ez a Karl-Heinz mindig is egy seggfej volt, és ezek szerint az is maradt.

A tánctéren összesimuló arccal ringatóznak a párok. Közöttük az én Susim és a jólöltözött fogkrémreklám. Elviselhetetlen látvány.

El is indulok inkább hazafelé.

Alig teszek meg néhány lépést, amikor Susi hangját hallom a hátam mögül.

– Franz!

Megfordulok.

– Nem léphetsz le csak így egyszerűen!

– Szerintem meg igen.

– Még csak el sem köszöntél!

– Nem akartalak zavarni lassúzás közben, tudod...

– Nem akartál... Eszednél vagy, Franz? Féltékeny vagy, vagy mi ütött beléd?

– Én? Féltékeny? Ugyan már!

– Biztos vagy benne?

– Teljesen.

– Jössz, Susanne? – hallatszik hirtelen a vadonatúj kebelbarát hangja. Mintha a semmiből termett volna ott Susi háta mögött.

– Szeretnék még maradni egy kicsit, ha nem baj, Franz.

– Csak rajta, szépségem. A ruhát és a cipőt elvihetem cserébe? – kérdezem, mire Susi mérgesen bemutat nekem.

Elfordulok tőlük.

Remek. Felbukkan a semmiből egy nyálas számítógépes seggfej, néhányszor megforgatja a parketten, elhalmozza hízélgéssel, ő meg bedől neki. A szegény Franz pedig menjen csak haza egyedül.

Ha belegondolok ebbe az egész hatalmas katyvaszba, meg kell mondanom, a lelkem mélyén lassan örülni kezdek Münchennek, ahová holnapután már be is kell költözni. Percről percre egyre vonzóbb gondolatnak tűnik elhagyni Niederkaltenkirchent.

3. fejezet

Szóval a Löwengrube. Ami attól eltekintve, hogy a kiváló Jörg Hube és az egykori bombázó Christine Neubauer a tévésorozattal örök időkre emléket állított neki, egy egyszerű, közönséges rendőrkapitányság, pontosan, mint az összes többi. Azaz: nem teljesen. Mert hogy a Löwengrube München kellős közepén található, de tényleg a közép legközepén. Márpedig München igazi nagyváros. Ami persze azt is jelenti, hogy újra meg kell szoknom a közeget. Amikor évekkal korábban itt dolgoztam, ez még nem jelentett gondot. Most már annál inkább. Mert hogy Niederkaltenkirchen nem igazán nagy hely. Landshut, ahová gyakran be kellett mennem kisegíteni, már valamivel nagyobb, de Münchenhez képest azért az is csak porfészek.

Egy sokkal nagyobb városnak természetesen a rendőrkapitányságai is sokkal nagyobbak. Közöttük a Löwengrube is. Ahol hétfő reggel megkezdem szolgálatomat, és szerda estig folyamatosan eltévedek. Hatalmas egy épület. A köszöngetést a folyosókon meg igazán megspórolhatja magának az ember. Ha ugyanis mindenkinek köszönnék, aki szembejön, folyamatosan csak köszöngetnék. Különben is, itt majdnem mindenki olyanokat mond, hogy jó napot. Nem ám szervusz, vagy tisztelem, mint nálunk odahaza. Itt még a hentesnél is jó napot kívánnak. Vagy a péknél. Mindezt gyorsan kitapasztalom,

amíg a sorokban álldogálok. Már eleve ez a sorbanállás is milyen dolog? Otthon nincs sorbanállás. Mert hogy Simmerlnél akkor is én vagyok az első, ha történetesen már áll ott valaki. Hová is jutna a világ, ha egy rendőrnek egy pár sült kolbászra kellene áldoznia a drága szolgálati idejét?

Itt, Münchenben senkinek nincs ideje semmire. A rendőröknek sem, meg a sok turistának sem. A diákoknak sem. A nyugdíjasoknak pedig aztán végképp nincs idejük. Vállt vállnak vetve, szorosán egymás mellett csörtetnek végig a sétálóutcákon, olyan sebességgel, mintha az ördög lenne a nyomukban. Csak úgy árad belőlük a stressz. Hihetetlen. Az egyetlen kivétel a városháza előtti tér a harangjáték idején. Mert amikor az pontban déli tizenkét órakor megszólal, beáll a tömeges bénulás. Már percekkel előbb gyülekezik a sok kínai meg arab, fekete és fehér, férfi és nő, és mindenki buzgón emelgeti a telefonját meg a fényképezőgépét, hogy aztán kollektív áhítatos nyögések kíséretében megörökítse a táncoló figurákat. Tiszta örület, főleg, ha belegondolunk, hogy az egész szerkezet már teljesen lehangolódott, és a hamis hangoktól és a nyikorgástól-recsegéstől égnek áll az ember minden szál haja. A városban viszont ilyenkor mintha megállna az élet. Aztán amikor a figurák bemutatták utolsó piruettjüket is, a közönség újra mozgásba lendül, és folytatódik az őrült versenyfutás az utcákon. Már-már fájó szívvel gondolok ilyenkor a mi kis falusi főutcánkra, ahol csúcsidőben sem közlekedik soha ötnél több gyalogos egyszerre. Hát igen.

A szobámon egy kolléganővel kell osztoznom, akit nem ismerek, mert csak néhány hét múlva várják vissza gyermekgondozási szabadságából. Ami nekem tökéletesen meg

is felel. Így kényelmesen be tudok rendezkedni, anélkül, hogy folyamatosan összeütközésbe kerülnénk a körzethatárokat illetően.

Az asztalomon az utóbbi hónapok megoldatlan haláleseteinek aktái tornyosulnak, ezekbe kell először is beleásnom magam, közlik velem mindjárt az első napon. Új felettesem, Stahlgruber rendőrségi főtanácsos meglehetősen formálisan fogad. Körülbelül annyira laza, mint akinek botot szúrtak a hátsójába. Persze megértem: ideraktak hozzá egy ostoba falusi zsandárt, akinek az előző müncheni szolgálata ráadásul, hogy úgy mondjam, nem alakult a legjobban, mert hát kissé túl könnyen tévedt a kezem a fegyveremre. A hírnevem ugyanakkor egy szupernyomozóé: hét gyilkosság, egy ámokfutás, egy túszejtés, egy szökött pszichopata, nem is szólva a Höpfl igazgató lefejezéséről – meg kell hagyni, ezeknek az ügyeknek a megoldása azért nem teljesen alaptalanul keltette híremet.

Ez a Stahlgruber amúgy is furcsa figura. Nem igazán tudom eldönteni, ideges-e vagy fennhéjázó. Mindenesetre határozottan az az érzésem, nem örül igazán a jelenlétemnek. Választása persze neki sincs, a szolgálat az szolgálat. Úgyhogy egyelőre ismerkedem az ügyekkel. És kávézgatok. Itt nincs senki, aki változatosságot vagy kikapcsolódást jelentene a mindennapok szürke ködében. Nincs Susi. Nincs polgármester. A húskenyér meg még csak nem is emlékeztet a Simmerlére. Ami pedig a legrosszabb, az ember el sem hinné, az az öltözködés. A ruházat, amit ezek a müncheni rendőrök viselnek. A folyosókon szinte csak zöld és piros és narancsszínű farmereket látni, sőt, még citromsárgákat is! Az ember szemrákot kap tőle! Egy farmer, az

legyen kék, és kész. Világoskék, sötétkék, lyukakkal vagy lyukak nélkül, az már mindegy – de ez a tarkaság, ez nem megy. Vagy legfeljebb nőknél. Már náluk is határeset, teszem hozzá. De még elmegy.

Miután megtekintettem a szobámat az úgynevezett nőtlenszálláson a Rotkreuzplatz közelében, brutális erővel tör rám a vágy az én drága disznóólam után. Ami talán igényel egy rövid magyarázatot: az a disznóól számomra az otthon fogalmának megtestülése, menedék és fészek a szülői tanyán, biztonságos zóna, ahová Leopoldnak halálbüntetés terhe mellett tilos a belépés. Az én édenem, az én niederkaltenkircheni paradicsomom. És nemcsak azóta, hogy a Nagyi a csempevégkiárusításon beszerzett készletekkel gondoskodott róla, hogy még saját külön fürdőszobám is legyen. Ebbe a szobába viszont, itt a nőtlenszálláson, még egy betörő sem jönne be önszántából, még véletlenül sem. Legyünk őszinték, nem a derék Franznak való hely. A pincétől a padlásig linóleumszagú az egész ház. Egy hatvanas évekbeli ifjúsági szálló bája. Már a bűz önmagában elég hozzá, hogy a szememet se tudjam lehunyni egy ilyen helyen. Ezért aztán az első néhány éjszakára mindjárt haza is kényszerülök autózni Niederkaltenkirchenbe. Az én jó disznóólamba.

Ma azonban szerda van. És találkozóm lesz Rudi Birkenbergerrel. Ami jó. Rudival régen együtt szolgáltunk itt, Münchenben – jó, a vége nem sikeredett éppen dicsőségesre amiatt a kicsinyes fegyverhasználati rendelet miatt, de erről már meséltem. 43-as körzet, Moosacher utca, ott szolgáltunk és védünk mi ketten. Tulajdonképpen szép idők voltak. De tényleg. Persze ma már fényévek választanak el tőlük.

Akkoriban ráadásul még élveztük is a nagyvárost, mi ketten. Persze, fiatalabbak is voltunk. Ma már egyértelműen a falusi nyugalmat részesítem előnyben, ellentétben Rudival, aki még mindig Münchenben lakik. Persze sajnos nincs már a rendőrségnél, amiatt a hülye ügy miatt, amikor egy kicsit elszaladt vele a ló. Utána a rendőrség valahogy már nem törte magát érte, ezért aztán magánnyomozó lett. Amivel lényegesen több pénzt keres, mint a rendőrök. Világos. Meg egyébként is, a maga ura. Abban azért van valami. Ami persze nem jelenti azt, hogy hébe-hóba ne tette volna igencsak hasznossá magát egyikmásik ügyemben. Rudira mindig lehet számítani. Akár rendőr, akár magán- nyomozó, ha szükségem van rá, máris ott terem. Akkor is, amikor nincs szükségem rá, de nem számít. Ő mindenesetre nagyon örült, amikor beszámoltam neki az áthelyezéséről. Még azt is mondta, hogy ezt meg kell ünnepelnünk. Amiben megint csak igaza volt.

Ezért aztán ma valamivel korábban leteszem a szolgálatot, és már indulnék is, hogy végre kiléphessek a Löwengrube homályából a fényre, amikor egy jól ismert hang üti meg a fületem. Egy jellegzetes, igen harsány hang.

– Franz! De jó, hogy rögtön megtaláltunk! Nézd csak, ki van itt! – A Nagyi hangját még a vastag üvegfalon keresztül is tökéletesen hallani.

Lenyomom a nyitógombot és kimegyek. Ott állnak ketten a bejáratnál, a Papa meg a Nagyi, és mind a kettő fülig érő szájjal vigyorog.

– Na, mit szólsz? – óhajtja tudni a Papa.

– Szervusztok – mondom először is. – Ti meg hogy kerültök ide?

– Hát téged jöttünk meglátogatni, Franz – mondja a Papa, és körbehordozza a tekintetét. – Egészen más, mint a tévében. Biztos, hogy itt volt a forgatás?

Bólintok.

– Mondd csak, Franz – kérdezi a Nagyi és megrángatja a bőrkabátomat. – Biztos, hogy itt volt a forgatás?

Bólintok.

– Vonattal jöttetek? – tudakolom.

– Ugyan, menj már! – A Papa felemeli és megrázogatja a slusszkulcsát az orrom előtt.

– Az Admirallal jöttetek?

– Mi mással jöttünk volna?

– Te, Franz, hogy én hogy kikészültem, azt te el se hinnéd! – ragadja ismét magához a szót a Nagyi. – Négy és fél órába telt, mire ideértünk, ebben a hőségben! Csak azért, mert ez a vén bolond nem hajlandó felmenni az autópályára! Végig az országúton jöttünk! El tudod képzelni?

Nyújtózik egyet, hogy csak úgy ropognak a csontjai.

Még hogy el tudom-e képzelni! A Papa autója ugyanis nemzöm szeme fénye. A mindene. Na jó, a Beatlesen kívül talán. És a füves cigarettáján kívül. Soha nem is volt más autója. És nem is akar másikat, a világ minden kincséért sem. Néha tényleg elgondolkodom rajta, felkapcsolt-e már valaha is négyesbe életében.

– Egyébként hová indulsz, Franz? Bevetésre kell menned? – érdeklődik a Papa, valószínűleg csak azért, hogy más témára terelje a szót.

– Nem – mondom, és megrázom a fejemet. – Birkenbergerrel találkozom, ha tudni akarod. Odaát, az Augustinerben.

Ez a néhány szó elég is hozzá, hogy azonnal örömmámorban törjenek ki mind a ketten. Egyszerűen azért, mert Rudit legalább annyira kedvelik, mint az Augustinert. Így aztán mire feleszmélek, a két szenior már csatlakozik is hozzám. Mivel pedig van még egy kis időnk a találkozóig, kikönyörgik, hogy vezessem körbe őket egy kicsit a híres csarnokokban.

Nagyi mindenkire ráordít, aki csak szembejön velünk.

– Itt is forgattak? Itt is?

Mint aki megkergült a nagy elragadtatástól.

Negyven percet késünk a találkozóról Rudival, mert végül úgy eltévedek a különböző folyosók és irodák labirintusában, hogy időbe telik, mire megtalálom a kivezető utat. Aminek következtében már az Augustinerhez vezető úton görcsbe rándul a gyomrom. Mert ha Rudinak van rossz tulajdonsága, hát az a sértődékenysége. Valóságos mestere a sértett szemrehányásnak. Az ember azt hinné, egyenesen élvezi embertársai mulasztásait, csak azért, mert utána játszhatja a sértődöttet.

– Köszönöm – mondja éppen, amikor odaérünk hozzá, és a szalvétáját az üres tányérba hajítja. – Kiváló volt, mint mindig.

A népviseletbe öltözött, külföldi akcentussal beszélő pincér illedelmesen köszönetét mond és leszedi az asztalt.

Rudi néhány bankjegyet tesz az asztalra.

– Bocs, Rudi – mondom, és megveregetem a vállát. Csak úgy, barátságosan, hogy ellazítsam egy kicsit.

Úgy néz a kezemre, mintha valami ocsmány hulló tekeregne a vállán, aztán ugyanígy néz az arcomba.

Csakhogy nem számolt a Nagyival.

– Rudi, édes fiam, hadd nézzelek! – visít fel a Nagyi, hogy az egész vendéglő visszhangzik tőle. Elfurakodik mellettem és jó erősen megcsipkedi Birkenberger képét.

– Eberhofer-Nagyi! – mondja Rudi kissé zavartan, és feláll.

– Igen, a Nagyi miatt késtünk egy kicsit – magyarázom, és odahúzóok magamnak egy széket. – Nélküle percre pontosan itt lettem volna, elhiheted.

A Papa bólogat és kezet ráz Rudi-val.

A feszültségnek már nyoma sincs. Rudi ugyan még elhadarja a várt szemrehányásokat, de aztán már azt mondja, válasszuk a sültet zsemlegombóccal és káposztasalátával, az ma egyenesen isteni. Mire a mondat végére ér, már vigyorog is. Örül nekünk, nem tagadhatja. Gyorsan rendel is magának még egy sört.

Így aztán jó ideig elüldögélünk nagy kellemesen, és kimerítően kitérgyalunk mindent és mindenkit. Az étel jó, az adagok kielégítőek. Persze nem a Nagyi főztjéhez képest, de az amúgy is utolérhetetlen. Egy világ választja el tőle az éttermi fogásokat.

Amit persze ő is tud, de azért újra és újra hallani akar. Mert a konyhaművészetére, arra nagyon kényes az én Nagyim. Legalább háromszor megkérdezi, hogy ízlik az étel.

– Elmegy – feleljük mind a háromszor, és a vállunkat vonogatjuk. A Nagyi meg elégedetten bólogat.

A legjobb hangulatban és a lehető legtelibb hassal este hét előtt kászálódunk fel, hogy járművükhöz kísérjük a két niederkaltenkirchenit. Nem árt, ha elindulnak, figyelembe véve, hogy legalább négy és fél órán át kell még döcögniük hazáig.

– Szent szar! – rikolt fel hirtelen a Papa egy üres parkolóhelyre mutatva.

– Jesszus, eltűnt a kocsi! – rikkantja el magát ugyanabban a pillanatban a Nagy is.

– Mit beszélsz? Eltűnt a kocsid? – meredek a Papára. Egyszerűen elképzelni sem tudom az Admiralja nélkül.

– Itt állt! Itt! – rikongatja egyszerre a Papa és a Nagy vadul mutogatva.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom. Már sejtem is, mi vár rám.

A tévedést ugyanis száz százalékos biztonsággal kizárhatjuk. Mert hogy mind a ketten pontosan emlékeznek rá, hol állították le az autót: két olyan üzlet között, amit egész életükben nem fognak elfelejteni. Még álldogáltak is a kirakatok előtt egy ideig, bámulva a kínálatot. Az egyik egy szexbolt. Pornóüzlet, undorító, pfuj, mondja a Nagy. A másik egy protézisszakkereskedés, az elképzelhető legteljesebb emberi pótalkatrész-gyűjteménnyel.

Márpedig mi most éppen ez előtt a két kirakat előtt állunk. Csak az autó hiányzik.

– Ilyen nincs! – jelenti ki Rudi, miután mi ketten is alaposan szemügyre vettük a kirakatok kínálatát. – Ki lenne olyan hülye, hogy a város kellős közepén törjön fel egy kocsi? Ráadásul fényes nappal!

– Hát feltörni, azt nem kellett – szólal meg a Papa.

– Mert hogy nem volt bezárva – teszem hozzá a teljesség kedvéért. – Tönkrement a zár, már úgy huszonöt éve.

– Huszonhét, hogy pontosak legyünk – javít ki a Papa. Bizonyos dolgokban ő is elég sajátságos figura, nem vitás.

– Kérdezzük meg a boltokban, láttak-e valamit – javaslom.

– Jó ötlet. Enyém a szexbolt – mondja gyorsan Rudi, és már indul is. Nekem a protézisek maradnak.

Két perccel később újra ott állunk az utcán, de semmivel sem lettünk okosabbak. Senki nem látott semmit. Remek.

Felhívom a központot. Hátha csak elvontatták a vén csotrogányt, és most valamelyik roncstelepen díszeleg. A kolléga a vonal másik végén barátságosan és figyelmesen végighallgat. Megadom a rendszámot és a típust.

– Azt mondod, egy Opel Admiral? – kérdezi, és felnevet.

– Az – közlöm szárazon.

– Van még egyáltalán forgalomban olyan? – nevet tovább.

– Kihalófélben lévő faj – mondom, és tényleg nem tudom, mit talál ilyen mulatságosnak.

Még mindig röhögéséivé bepötyögi a gépbe az adatokat, aztán egy perccel később közli, hogy az Admiralnak sehol semmi nyoma. Nem vontatták el, nem vitték roncstelepre. Igazán sajnálja, teszi még hozzá. És hogy szóljak, ha valami fejlemény lesz a vén kasztni ügyében. Mert hogy most már személyesen is érdeklí az ügy.

– Akkor most mit csináljunk? – óhajtja tudni a Nagyi, miután a hívás végeztével tájékoztatom őket. Egyik lábáról a másikra áll, egyikünkről a másikunkra néz.

– Ti ketten szépen hazamentek vonattal – mondom, és már le is intek egy arra haladó taxit. – Én meg intézem a feljelentést.

– Ez borzasztó, Franz! – nyavalyog a Papa már-már sírós hangon. Minden szín eltűnt az arcából. Aztán előkotorja a zsebéből a dohányzacskóját.

– Megbolondultál, hé? – förmedek rá. – Nem sodorhatsz magadnak füves cigarettát az utca közepén!

– Nem?

– Nem!

Szívet tépő sóhajtással viaszasüllyeszti a zacskót a zsebébe.

– Mi lesz, bezállnak már? – érdeklődik a taxisofőr.

– Mindjárt! – kiabálok be neki.

A Papa tétován néz rám.

– Hát jól van, Franz. Azért a biztonság kedvéért itt hagyom neked a kocsikulcsot. Én nem veszem hasznát, te viszont talán meglátod valahol a kocsit, talán járőrözés közben.

Még mindig bizonytalanul beszáll a taxiba.

Mintha én valami közönséges járőr lennék!

Integetünk egy kicsit a taxi után.

– Intézd el gyorsan a hülye feljelentést, aztán üljünk be valahová egy korsóra – javasolja aztán Rudi.

– Ahogy mondod – bólogatok.

– Te fizetsz. Jössz nekem ennyivel. Majdnem egy teljes órát vártam rád, ha már elfelejtetted volna.

– Részemről rendben – mondom. És úgy is lesz. Eltekintve a korsótól. Mert abból nem csak egy csúszik le, hanem valamivel több. Egy kicsivel.

Másnap mindenesetre az irodai székemben ébredek, a reggelim pedig egy aszpirinból áll. És van nálam négy vadonatúj telefonszám, nevekkkel, amelyeket még soha életemben nem hallottam.

Két nappal később felhív egy kolléga a bevetési központból. Már a köszönéskor röhög. Milyen jókedélyű egy ember. Megtalálták az Admiralt, közli vidáman. Egy Thuringiából érkezett kiránduló csoport bukkant rá az erdő kellős közepén. A

dachauai erdő közepén, egészen pontosan. Személyesen kívánok-e elmenni érte, érdeklődik. Természetesen, felelem. Megköszönöm a fáradozását és leteszem a telefont.

Gyorsan felhívom a Papát. Érződik a hangján a megkönnyebbülés. Remek hír, mondja. Mert hogy ő le sem hunyta a szemét az óta a szörnyű nap óta. Egy percre sem. Egyik szemét sem.

Azután felhívom Birkenbergert, és megérdeklődöm, nincs-e kedve kifuvarozni engem a dachauai erdőbe a kocsiért. Sűrű napirendje és halálfontos szaglászási megbízatásai közepette is hajlandó időt szakítani rám. Nem szívesen, teszi hozzá. De jön, amint lesz néhány szabad perce.

Éjfél előtt néhány perccel szólal meg végre a telefonom. Birkenberger hív. Megint elbóbiskolhattam a székemben, és nincs éppen jó kedvem, amikor felveszem a kagylót.

– Igen? – kérdezem kissé álmosan.

– Indulhatunk, Franz! Indulás, irány a dachauai erdő!

– Hány óra van egyáltalán? – kérdezem, és felkapcsolom a lámpát az asztalomon.

– Huszonhárom óra negyvennyolc perc – közli Rudi.

– Részeg vagy, ember?

– Nem. Miért kérdezed?

– Hogy a fenébe akarsz az éjszaka közepén, teljes sötétségben megtalálni egy autót az erdő kellős közepén? Nem gondolhatod komolyan! Különben is, hol voltál, amióta beszéltünk?

– Dolgoztam, engedelmeddel.

– A francba! Hol vagy most?

– Hát itt, a Löwengrube előtt. Pontosan ott, ahová rendeltél.

– Rudi kissé színpadiasan sóhajt egyet. – És meg kell mondjam,

több mint hálátlan megnyilvánulásnak tartom a szavaidat. Egy kemény munkával eltöltött nap után, az éjszaka kellős közepén hajlandó vagyok a segítségedre sietni, te meg megjegyzéseket teszel rám! Lejössz, vagy inkább hagyjuk az egészszet?

– Jövök már, jövök!

Egész úton némán ülünk egymás mellett. Én azért, mert holtfáradt vagyok, és kissé sértődött is. Rudi azért, mert ő meg nagyon sértődött, és valószínűleg hozzám hasonlóan hullafáradt.

Két órával és húsz perccel később megtaláljuk a vén csotrogányt. Hozzá kell tennem, teljesen véletlenül. Mert hogy a jó Rudinak szorítani kezd a hólyagja. Mivel pedig azt semmiképpen sem szeretné, hogy valaki megpillantsa legbecsesebb testrészét, jó mélyre becsörtet a sűrű bozótosba. Aztán kiált egy nagyot.

– Nézd már! – hallom az örömteli rikkantását. – Mit látnak szemeim?

Az első gondolatom az, mi a fenéért örül valaki ennyire a szerszáma látványának.

– Nem is érdekel, Franz? – kiáltozik tovább.

– A legkevésbé sem – kiabálok vissza neki.

– Pedig jól tennéd, ha te is megnéznéd! – A hangjából árad a diadal. Ez meg mit jelentsen?

– Inkább csomagold vissza a büszkeségedet és mássz ki végre a bozótból! Az apám csotrogányát keressük, ha már elfelejtetted volna!

– Pontosan arról beszélek, seggfej! – mondja Rudi, előbukkanva a bokrok közül. A háta mögé mutogat, a pisilőhelye felé. És kacsingat.

– Nem mondom komolyan...

Kiszállok a kocsiból, felkapcsolom az elemlámpát, és megindulok a sűrű felé. Aztán csak állok és nem hiszek a szememnek. A fák és bokrok között ott áll a Papa szent járgánya a maga teljes pompájában. Na jó, a pompa talán túlzás. Meglehetősen mocskos, és ha jól látom, a számtalan régi karcolás mellé néhány újat is beszerzett. Mindegy, a lényeg, hogy megtaláltuk. Kinyitom az ajtót és benézek a kocsi belsejébe. Amennyire meg tudom ítélni, minden a régi. A bűzt kivéve. Attól meg gyorsan megszabadulok majd, csak le kell engedni mind a négy ablakot. Meg kell mondjam, előnt a megkönnyebbülés.

Miután őszinte örömmel kihálálkodtam magam Rudinak, elköszönök tőle és útjára bocsátom, aztán beülök a vén csotrogányba, óvatosan kimanőverezem az erdőből, és a rettenetes bűz ellenére megállás nélkül hazahajtok vele Niederkaltenkirchenbe. Az éjszakának már annyi, de egy-két órára talán még ledőlhetek a disznóólban.

Nagyi a konyhaasztalnál ül, amikor benyitok. Hálóingben van, és a hirdetéseket bogarássza a napilapban. Egy bögre gőzölgő kávé áll mellette, mennyei illattal töltve be az egész konyhát. Ludwig a cserépkályha előtt hever. Jöttömre felemeli a fejét és szúrós tekintettel szemügyre vesz, mintha azt latolgatná, megéri-e egyáltalán feltápáskodni miattam. Végül feláll, megrázza magát, aztán billegő farokkal odaballag hozzám.

Erre már a Nagyi is felnéz.

– Te meg mit csinálsz itt, te gyerek? – visít fel, és leveszi az olvasószemüvegét.

Kézen fogom és az ablakhoz vezetem. Kifelé mutogatok. Az Opel Admirálra, amely pontosan ott áll, ahol kell neki. Hátul, a nyitott csűrben.

– Megtaláltad a kocsit! – süvít a Nagyi boldogan. – Hogy fog örülni apád! El sem tudod képzelni, micsoda cirkuszt csinált itt nekem!

– Hol van? – zendül alig néhány pillanattal később a Papa hangja. Átcsoszog a konyhán, odaáll mellénk az ablakhoz. Elég egy biccentés a csűr felé, és nemzöm már robog is kifelé.

– Mi a fenétől van ilyen büdös ebben a kocsiiban? – hallom egy újabb perccel később. – Mit műveltél a kocsimmal, hogy így bűzlik?

– Ül le – mondja nekem a Nagyi, és már nyitja is a hűtő ajtaját, aztán visszapillant rám. – Borzasztóan nézel ki, Franzl. Csinálok egy rendes reggelit, az kell most neked.

Ha már Franzlnak szólít, tényleg rettentően nézhetek ki, így aztán engedelmesen leülök az asztalhoz, és előre örülök a beígért rendes reggelinek. A Papa meg újra kirobog.

– Franzl! – hallom aztán néhány perccel később. A Papa az ajtóban áll halottsápadt arccal.

– Tényleg nem tudom, mitől olyan büdös, Papa. Fogalmam sincs, de nem én büdösítettem be – mondom, aztán már harapok is bele a sonkás zsemlémbé, és kényelmesen magam elé húzom az újság sportmellékletét.

– Franzl! – mondja újra a Papa, és csak áll, mint aki gyökeret eresztett.

– Mi van már? – ordítom el magam olyan hangerővel, hogy még a Nagyi is felém fordul.

– Egy hulla van a csomagtartóban – nyögi a Papa, aztán odatámolyog az asztalhoz és nehézkesen lezökken egy székre.

– Túl sok füvet kevertél a tegnap esti dohányodba, vagy mi bajod? – vetem oda, és újra a futballeredményeknek szentelem a figyelmemet.

– Egy hulla, érted? A mi csomagtartónkban. Honnan a fenéből került oda, Franz?

Határozottan zavartnak tűnik. Lehetséges lenne, hogy a Nagyit is megelőzve máris kitört rajta a szenilitás?

Hirtelen kitepi a kezemből az újságot.

– Hallod egyáltalán, amit mondok? – bömböl a fülembé.

– Egy hulla van a csomagtartóban. Hallottam, Papa. Talán más szerre kellene átállnod. Erős már neked ez a cucc, amit folyamatosan szívsz.

Feláll és odamegy a Nagyihoz, megragadja a karját és kirángatja az udvarra. A Nagyi döbbsen követi, én meg fejcsóválva újra magam elé húzom az újságot. Nem tagadom, bujkál bennem némi aggodalom. Hogyan fog itt elboldogulni ez a két öreg, ha én nem leszek itt minden nap? Még egy hete sem mentem el, és máris kitört az elmebaj a házban.

Felálló és a tűzhelyhez lépek, ahol éppen odaégni készül a rántotta.

– Egy hulla van a csomagtartóban – hallom hirtelen a Nagy hangját a hátam mögöl.

Megfordulok. Odatámolyog hozzám. Még éppen elkapom, amikor összecsukszik. Lefektetem a kanapéra. Aztán bebotladozik a Papa is, és leroskad mellénk egy székre. Egyformán holtra vált az arca mindkettőnek.

Jobb lesz, ha most már magam nézek utána, mi a fene folyik itt.

Aztán nem hiszek a szememnek. Pedig a helyzet egyértelmű. Az optikai és a szagtechnikai ismérvek egyaránt felmenőim állítását igazolják.

Egy hulla van a csomagtartóban.

4. fejezet

Van azért abban valami vicces, ami a következő órákban zajlik minálunk. Tulajdonképpen szomorú az ügy, mert hát egy hullában, ugye, mindig van valami szomorú. Többnyire legalábbis. Mert persze vannak olyan hullák is, akiktől kimondottan boldognak érzi magát az ember. Néhány egykori ismerősük legalábbis biztosan. A Barschl halálakor például egyáltalán nem voltam szomorú. Na jó, azért annyira vidám sem, lévén, hogy elég hosszú időn át én voltam az egyetlen gyanúsított az ügyben. Ami tényleg nem volt valami vidám dolog. Persze azért szomorú sem. Mert hogy Barschl elhunyt, ugyebár, egyben végleges eltávozását is jelentette a rendőrségtől. Már csak ezért is igen vidám dolog volt. Életében ugyanis jó nagy seggfej volt a megboldogult, de akkora, hogy azt elképzelni sem lehet. Ráadásul még a felettesem is volt, és e minőségében jó időn át mindent megtett, hogy megkeserítse az életemet. Aztán egyszercsak ott feküdt holtan a rendőrség udvarán. Átvágott torokkal méghozzá. Kezdetben szinte mindenki azt hitte, én választottam ketté a nyakát, de természetesen nem én voltam. Sőt, én derítettem fel az ügyet. No de eltértünk a tárgytól.

Amit igazából mondani akartam, az az, hogy minden szomorúság ellenére, ami a legtöbb hullával együtt jár, ennek a

konkrét esetnek azért megvan a maga vicces oldala is. Még hozzá az, hogy senki nem akarja. Már mint a hullát.

Ők nem illetékesek, tárják szét a karjukat a kollégák Landshutban. Végére is az autót a dachau-i erdőben találták meg. Az meg, ugyebár, kizárható, hogy a hulla az erdőből Niederkaltenkirchenbe vivő út során került volna a csomagtartóba. Jó, ebben még egyet is értek velük. A landshutiak tehát nem akarják az ügyet. Foglalkozzanak vele a dachauiak. Vagy a müncheniek. Nekik, Landshutban, semmi közük hozzá.

Az autót Münchenben lopták el, hárítanak a dachauiak. És ha ott lopták el, akkor biztosan a hulla is ott került bele. Tiszta véletlen, hogy végül éppen a dachau-i erdőben állították le. Bárhol máshol is leállíthatták volna, nem igaz? Nekik pedig ezért semmi, de semmi közük hozzá.

A müncheniek a legjobbak. Ők arra hivatkoznak, hogy az autó landshuti illetőségű, a feltalálási helye a dachau-i erdő, a hulla személyazonossága pedig ismeretlen. Ugyan mi közük lenne hát nekik az üggyhöz?

Remek. Akkor én most mit csináljak a hullával? Ássam el hátul a kertben?

Leírhatatlan fáradtságom és a Papa bőszt tiltakozása ellenére beülök a hülye Admiralba, és négy leeresztett ablakkal visszaautózom Münchenbe. Egyenesen az orvosszakértői intézet felé veszem az irányt. Van ugyanis ott egy régi cimborám, Günter. Patológus, és már sokszor segített nekem a legkülönbözőbb ügyekben. Talán nála megszabadulhatok az elátkozott hullámtól.

Nocsak, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből! Mit csinálsz itt ezen a szokatlan órán? És hogy nézel ki? Mint akin átment az úthenger! Csak nem fáradt vagy? – fogad a hullaszabdalo, miközben éppen egy fiókot tol vissza a hűtőbe.

Erőtlenül bólintok.

– Szólalj már meg, minek köszönhetem a megtiszteltetést? Egy örökkévalóság telt el, amióta utoljára felbukkantál nálam. Hadd találgassak... van esetleg egy hullád a számomra?

– Pontosán, Günter. És szervusz – mondom és kezét nyújtánék neki, de könyékig érő kesztyű van rajta, ezért inkább gyorsan visszahúzó a kezemet.

Nevet.

– Ide vele! – int a boncaszta felé. – Hol van?

– A kocsink csomagtartójában. Az apám kocsijának a csomagtartójában, hogy pontos legyek.

– Ezt nevezem! Letartóztattad már az öreget?

– Menj már! Az apám egy légynek sem tudna ártani!

– Semmi bűnös hajlam? – kérdezi vigyorogva.

Megrázom a fejemet, aztán gyorsan elmagyarázó neki a helyzetet. Vagy legalábbis azt a részét, amit nekem magamnak sikerült eddig megértenem belőle.

– Nem értem – mondja Günter, miután befejeztem.

– Akkor már ketten vagyunk – bólogatok.

– München kellős közepén, fényes nappal ellopnak egy ösöreg autót, aztán néhány nap múlva a dachauai erdőből kerül elő, egy hullával a csomagtartójában – foglalja össze, mintegy saját magának. – És sem a landshutiak, sem a müncheniek, de még a dachauiak sem akarnak foglalkozni vele.

– Kiváló helyzetfelismerés – mondom, és ásítok egy nagyot.

– Tőlem most mit vársz?

– Hogy nézd meg, mi mást várnék? Talán találsz rajta valami használható nyomot. Például valamit, ami alapján legalább a tetthelyet behatárolhatnánk. Akkor legalább azt tudnánk, melyik kapitányság az illetékes.

– Prima – bólogat. – Hol van a kocsi?

Megmondom neki, mire máris telefonálgatni kezd. Negyedóra sem telik bele, és a hulla már ott is van, ahol lennie kell. Nevezetesen a boncasztalon. Szikla gördül le a szívemről. Nem volt valami kellemes ilyen útitárssal autókázni.

– Akkor nézzük! – Günter az asztal mellé lép, előrehajol, bekapcsolja a kis diktafonját és felteszi a bűvárszemüvegét. – Női holttest, húsz-huszonhárom éves lehet...

– Énrám itt már nincs szükség – mondom gyorsan. – Majd szólj, ha találtál valamit.

Kesztyűs kezével búcsút int, én meg már kint is vagyok a folyosón.

Aztán megszólal a telefonom. A Löwengrube. Egy elragadó kolléganő érdeklődik, ugyan, hol is vagyok.

Ezeknek teljesen elment az eszük? Még két órája sincs, hogy közöltem velük, valószínűleg egy gyilkosság szakadt a nyakamba, ők azonban a legkisebb érdeklődést sem mutatták. Most meg menjek be az irodámba és bogarásszak a régi akták között?

– Kislány – mondom. – Nekem itt egy gyilkossági ügyben kell nyomoznom, méghozzá egy vadonatúj, tökéletesen friss gyilkosság ügyében. És ha titeket nem is érdekel, engem annál

inkább. Éppen ezért majd akkor megyek vissza, ha már tudok valamit az ügyről. Ami eltarthat egy ideig.

Azzal bontom a vonalat.

Következő lépésként elviszem az Admiralt a nyomrögzítőkhöz. Eltart majd egy ideig a vizsgálat, mondják. Mert hogy nyakig vannak a munkában. Persze miután elmagyarázom nekik, hogy a kocsi az öregemé, aki valószínűleg rángógörcsöt kap, ha nem kapja vissza hamarosan, megígérik, hogy előre veszik. Remek, mondom hálásan.

Aztán végre irány a pályaudvar. A vonaton sajnos már csak állóhelyet találok, ami egyfelől bosszantó, másfelől viszont nagyon is célszerű. Mert hogy, amilyen fáradt vagyok, ültömben biztosan azonnal elaludnék. Történt már velem ilyen. Négyyszer is. Regensburg és Hof között ébresztettek fel a kalauzok, hogy fizessek pótdíjat. Ezért aztán nem is jön most olyan rosszul egy állóhely.

Niederkaltenkirchenbe hazaérve egyesén a disznóólamba vánszorgok, lerogyok a kanapéra, még gyorsan megvakargatom Ludwig füle tövét, aztán már alszom is.

A telefon ébreszt fel. Először nem is találok, hol szól, mert miközben aludtam, odakint teljesen besötétedett.

Günter hív.

– Megfojtották – jelenti. – Körülbelül hatvan órája halott, némi ráhagyással. Hogy mivel fojtották meg, egyelőre nem tudom, mert magasnyakú pulóvert viselt. A kötelet, vagy sálat, vagy ilyesmit a pulóveren keresztül szorították össze a nyakán, ezért a bőrön nem találtam szálmaradványokat. A pulóvert még vizsgáljuk. Egy-két nap múlva lesz eredmény. A halott lány

egyébként terhes volt. A negyedik hónapban lehetett. Szerintem Romániából, Magyarországról, vagy valahonnan abból a szegletből származhatott, az arcvonásaiból legalábbis erre következtetek. Az biztos, hogy nem az erdőben ölték meg. Semmiféle erre utaló nyomot nem találtam, földet, faleveleket, ilyesmit. Sajnos egyelőre ez minden, amit tudok. Segít valamit a nyomozásban?

– Azt mondd, ötven-hatvan órája lehet halott? Akkor huszonhetedikén ölték meg – mondom, egy pillantást vetve a karórámra.

– Pontosan.

– Nem találtak nála semmit? Igazolványt, útlevelet, jogosítványt? – Felállók és a lámpa kapcsolója után tapogatózom.

– Semmit. Még egy árva buszjegyet sem.

– Szóval valaki nagyon nem szeretné, hogy azonosítsuk – mormolom magam elé.

– Ez már a te illetékességi területed, nem az enyém – mondja Günter. – Mindenesetre rögtön jelentkezem, amint valami újat tudok.

– Merci – mondom, és leteszem.

5. fejezet

Autó robog be az udvarunkra, még hozzá olyan sebességgel, hogy csak úgy száll a kavics mindenfelé. Tapasztalataim alapján Leopoldra tippelek. Az ablakhoz lépek, és lám... bingó! Már csak ő hiányzott.

Aztán látom, hogy nem is üres kézzel jött, de nem ám. Bőröndöket rángat elő a csomagtartóból és kezdi behordani őket a házba. Nem hiszem el! Úgy néz ki, mint aki az egész háztartását magával hozta. Ezt közelebbről is szemügyre kell vennem.

Mire beérek a konyhába, a nyálas disznó már ott gubbaszt. Vele a Papa és a Nagyi. Ott ülnek mind a konyhaasztal körül, és nagyon elkeseredett arcot vágnak. A konyha közepén embermagasságú bőröndhalom tornyosul komor emlékműként.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezem bevezetésként. – Úgy értem, ez a sok bőrönd. Nem arról volt szó, hogy csak egy kicsit összezördültetek, és hogy ezért egy-két éjszakára behúzódsz hozzánk? Nekem ez sokkal inkább tartós megszállásnak tűnik, mint alkalmi vendéjátéknak.

– Igen – mondja Leopold halkan. – Pillanatnyilag valóban úgy néz ki, nincs tovább. Egyelőre itt kell maradnom nálatok. Már csak anyagi okokból sem engedhetem meg magamnak, hogy két lakást tartsak fenn.

Úgy érzem, kifut alólam a talaj. Csaknem húsz esztendeje élünk itt Leopold nélkül a tanyán. A Papa, a Nagyi, meg én, teljes harmóniában. Kvázi. Csodálatos évek voltak, de tényleg. Most pedig ez! Egész eddigi életem elsuhan előttem.

– Franz! – visít rám a Nagyi valamivel később, felriasztva borús gondolataimból. – Mi bajod? Úgy nézel ki, mint aki a patás ördögöt látta maga előtt!

Mert hogy láttam is. Sőt, még most is látom. Ott ül pontosan velem szemben, és éppen azzal fenyegetőzik, hogy határozatlan időre beköltözik hozzánk. Sajnos, nyavalyogja, a házassági problémái most már nyilvánvalóan áthidalhatatlanok. Legfőképpen a nagy korkülönbség miatt. Mert hogy Panida sajnos diszkóba szeretne járni, nem színházba. És jobban bejön neki a Tokio Hotel, mint slágersztárunk, Florian Silbereisen. Olyan éretlen még, a huszonegy éve ellenére is, nem igaz? Az utóbbi időben még ráadásul dacoskodni is elkezdett. Nem úgy, mint a kapcsolatuk kezdetén, amikor még lány volt, mint a viasz.

Minden azzal a hülye német nyelvtanfolyammal kezdődött, tudjuk meg a folytatásban. Mert hogy Panida ott megismerkedett más bolond nőekkel, ami tovább súlyosbította a helyzetet. És azóta mindig csak azt akarja csinálni, amit ő akar. Ami őneki a kedvére való. Az pedig, hogy Leopold mit akar, már a legkevésbé sem érdekli. Ezért aztán az utóbbi időben szinte csak veszekedésből állt az életük, most pedig, annak érdekében, hogy az édes kicsi lányuknak, a szegény kis Uschinak ne kelljen folyamatosan a hülye veszekedéseiket hallgatnia, inkább szünetet tartanak. Talán még rendbejönnek a dolgok, ki tudja. Talán észhez tér. Mármint Panida. És hogy Leopold a szíve

mélyén még bizakodik. Még remél. Nagy reményeket táplál, méghozzá. Így meséli el nekünk az egész történetet, és közben folyamatosan a szemét törölgeti.

Talán még el is hinném neki, hogy reménykedik, mert meg kell hagyni, tényleg jól adja elő. Valóságos mestere a műsorszámnak. Csakhogy az előző volt feleségeivel kapcsolatos tapasztalatok egészen mást mutatnak. Méghozzá azt, hogy aki itt az igazi probléma, az maga Leopold. Mert hogy ő röviden és tömören megfogalmazva egyszerűen képtelen egy normális kapcsolatra. Jó, ez rólam is elmondható, de én legalább tudom magamról, és nem próbálom meg folyamatosan másokra kenni a saját hibáimat. Leopoldnál ez másként van. Ő ugyanis nemcsak kötődésképtelen, hanem egy seggfej is. Ami tovább bonyolítja a dolgokat.

– De mi ketten, mi majd csak megoldjuk valahogy a dolgokat, ugye, Papa? – fejezi be monológját, azzal feláll, odalép a Papa mögé, és masszírozni kezdi a nyakát.

Én meg inkább füttyentek Ludwignak, és lejárjuk a körünket. Egy-tizenkilences idővel méghozzá. Utána benézek Wolfihoz. Susi is ott van, meg a Simmerl Giselája. Kettesben ülnek a sarokpadon, és láthatóan komoly beszélgetésbe mélyednek. A pultnál Simmerl a kocsmárossal beszélget. Nem is tudom, nekem hová kellene ülnöm. Ludwig nyílegyenesen Susihoz vágtat, nagy farkcsóválással, így aztán magam is így teszek. Mármint az odamenést illetően. Adok egy puszit Susi arcára.

– Szervusz, Franz – vigyorog fel rám Gisela. – Leülsz egy kicsit hozzánk?

– Szervusz, Gisela – mondom. – Nem akarlak megzavarni benneteket, biztosan nagyon sok megbeszéltnivalótok van. Női dolgok, gondolom.

Azzal már megyek is a pulthoz, és rendelek magamnak egy sört.

A következő pillanatban kivágódik az ajtó, és berobog Flötzingert.

– Gyorsan! – rikoltja, miközben lábát fürgén szedve a pulthoz vágtazik. – Egy korsót és egy Kümmerlinget!

– Mitől ilyen sietős, Flötzinger? – érdeklődik Wolfi, miközben a sört csapolja.

– Nem érek rá, ember! Mary és a gyerekek éppen elaludtak, de ki tudja, meddig alszanak! Mire Amy-Gertrud felébred, mindenképpen újra otthon kell lennem, érted? Különben Mary rohamot kap. A kicsi úgy üvölt, hogy az egész falu felébred rá, el sem tudod képzelni. Ignatz-Fynn és Clara-Jane már teljesen kikészült. Elaludtak az iskolában, annyira kimerültek voltak. Behívtak a tanárok! Mary meg persze megint azt mondogatja, tipikus Németország. Nincs az emberekben semmi megértés. Angliában, ott másképp lenne. Sokkal lazább lenne.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom, nem mintha a legkevésbé is érdekelne a Flötzinger üvöltő leszármazottja. Nem az én bajom, nem igaz?

Flötzinger ledönti a felest, aztán egy lendülettel utána küldi a sört is. Odacsapja Wolfi elé a pénzt a pultra, azzal már száguld is kifelé.

– Szerencsétlen flótás – szólal meg Simmerl, és felemeli a poharát. Koccintunk.

– A legszerencsétlenebb – érték egyet, és iszom egy jó nagy kortyot a sörömből.

– Amióta a kicsi megszületett, a feje tetején áll az életük – bólogat Gisela. – Az egész családnak.

– Mary azt mondja, a kicsi alig alszik – teszi hozzá együttérző hangon Susi. – Nagyon fárasztó lehet.

– Ugyan már! Néha hagyni kell bömbölni a gyereket, nem szabad minden nyikkanásra azonnal szaladni. Max, ő aztán tudott üvölni, torka szakadtából ordított, aztán mégis lett belőle valami, nem igaz? – mondja Gisela, és tovább kortyolgatja a borát.

– Hát ja – néz oda rá Simmerl. – Civil biztonsági szolgálat, az lett belőle. Az aztán valami...

– És? A semminél az is jobb! – csattan fel hitvese.

– Száztizenhét éve a családnké az a hentesüzlet. Száztizenhét éve, érted, Franz? Az apám, a nagyapám, a dédapám, az ükapám...

– Értem – szakítom félbe.

– Erre mit csinál a kölyök, a hülyéje? Biztonsági őr lesz! – morog a hentes, és kortyol egy nagyot a söréből.

– Mit csináljon, ha egyszer vegetáriánus? – zsörtölődik Gisela.

– Vegetáriánus! Hogy halálra ne röhögjem magam! Egy semmirekellő! Minden azzal a hülye Pólóval kezdődött! Hát mondd meg nekem, Franz, normális dolog az, ha egy tizennyolc éves kölyök komolyan egy Pólót szeretne, amikor egy BMW-je is lehetne? Hát normális ez? – Simmerl hangjából csak úgy árad a kétségbeesés.

– Láttátok már a Flötzingerek kisbabáját? – érdeklődik Susi, érezhetően a témaváltás érdekében.

– Igen, te jó ég! – Gisela a fejét csóválja. – Nem egy szép baba, annyit mondhatok. Persze még kicsi, talán idővel javul majd valamicskét.

– Ha meg nem, akkor ilyen marad – száll be Simmerl újra a beszélgetésbe. – A mi Maxunk is milyen csúnya egy gyerek volt... Atyaég, el sem tudod elképzelni, milyen ronda volt újszülöttként! A legszívesebben azt mondtam volna a bábának, ezt akár el is viheti magával.

– Seggfej! – mondja Gisela, és koccint Susival.

– Én is téged – vigyorog rá Simmerl a pult mellől.

Aztán hirtelen megint nyílik az ajtó, és ezúttal Leopold áll a küszöbön. Mögötte pedig a lófarkas fickó.

Ez már aztán mindennek a teje! Wolfi kocsmája az én területem, és kész! Leopold fényévek óta nem tette be ide a lábát. Most meg még ezt a harminckét-vakító-fehér-fogam-van fickót is magával hozza!

– Kit látnak szemeim? Susanne, te gyönyörűség, életem szerelme! Micsoda öröm! – mondja a baromarcú, és már le is teszi a fenekét Susi mellé a padra. Aztán felemeli a Susi kezét és megcsókolja. Méghozzá a tenyerén. Susi meg olyan piros lesz, mint egy egész mákmező, és kínos pillantást vet rám. Jobb is lesz, ha odamegyek.

– Megtámadta valami az agyadat, vagy mi? – kérdezem egyenesen a Casanovától, és egészen közel hajolok hozzá.

Gisela vihorászik.

Susi arca most már a vörösnél is vörösebb.

– Ne fújtass itt az arcomba, te proletár! – sziszegi a lófarkas.

– Hát, sajnálom, emberek, de nagyon késő van, nekem meg korán kell kelnem – szólal meg Susi kissé erőltetett könnyedséggel, és feláll. A pulthoz megy, és előhalássza a pénztárcáját a táskájából.

– Hagyd csak, Susi drága – szólok oda neki úriemberként.

– Nem, Franz – mondja. – Már nagylány vagyok. Ki tudom fizetni, amit fogyasztottam.

Hohó!

Kifizetem a saját számlámat, aztán együtt indulunk az ajtó felé. Közben rálegyintek egyet a hátsó felére. Csak hogy tisztázzuk a határvonalakat.

Másnap korán reggel mennyei kávéillatra ébredek, és hallom, hogy zubog a víz a fürdőszobában. Feltápáskodom, töltök magamnak egy csésze kávé, aztán bevonulok vele a fürdőbe és kényelmesen letelepszem a vécé lecsukott tetejére. A zuhanyfülke falán csepprengeteg fut lefelé, a lehető legpompásabb körítést nyújtva Susi testének látványához. Őrült jól néz ki.

– Mit szólnál egy második menethez? – teszem fel ennek okán a kérdést.

Nevet.

– De komolyan – teszem hozzá.

– Begerjesztett az a fickó tegnap, nem igaz? – nevet tovább.

– Ez meg hogy jutott eszedbe? – kérdezem, és felállók. A fogpaszta-reklám említése is elég hozzá, hogy lelohadjon a kedvem.

– Sietnem kell a hivatalba, Franz, már így is késésben vagyok – kiált még utánam.

Így aztán összeszedem a ruháimat a padlóról és felöltözöm.

Aztán megszólal a telefonom. Birkenberger hív.

– Te, Franz! – hadarja köszönés nélkül. – Találd ki, mi van itt nálam!

– Látnok vagyok én, vagy mi?

– Találgass! – noszogat.

– Fogalmam sincs. Az angol koronaékszerek. Bayern-jegyek a VIP-páholyba. Egy atombomba.

– Soha nem jönnél rá!

– Rudi, még nem is reggeliztem, és abszolúte semmi kedvem a blőd játékaidhoz.

A telefonnal a kezemben visszamegyek a fürdőbe, ahol Susi éppen a tükör előtt áll. Gyorsan egy csókot nyomok a hátsójára, aztán már indulok is.

– Hallod egyáltalán, amit mondok, Franz? Esküdni mernék rá, hogy nem is figyelsz! – Rudi hangjában megint az a szemrehányó, nőies árnyalat érződik.

– Nézd, Birkenberger, a helyzet az, hogy vagy most azonnal kibököd, amit akarsz, vagy hagyjuk az egészet.

– Legyen – nyög fel kelletlenül. – Van itt nálam egy útitáska mindenféle ruhákkal és okmányokkal. Ehhez mit szólsz?

– És hová utazol, ha szabad kérdezniem?

– Az ég szerelmére, Franz! Nem én utazom, a fenébe is! Gondolkodj már egy kicsit! Minden valószínűség szerint a te hullád dolgai vannak nálam!

Ami azért fejbe vág egy kicsit.

– Mi az, hogy az én hullám? Honnan tudod? És egyáltalán, hogyan kerültek hozzád a cuccok?

– Hogy hogyan kerültek hozzám, az szakmai titok. Megvannak a magam módszerei, tudod. Most már csak azt kell kitalálnunk, valóban a te hullád dolgairól van-e szó. Egyébként hol van most?

– Münchenben, az Igazságügyi Orvostannál.

– Remek. Találkozzunk ott, mondjuk... két óra múlva?

– Ne merészelj odamenni, Birkenberger! Legalábbis ne merészelj előttem odaérni, megértetted? – mondom, aztán már le is teszem.

Ahogy besietek a konyhába, hát ott ül Leopold az asztalnál, s ezzel nehéz választás elé állít: vagy éhesen kell elindulnom, vagy el kell viselnem a jelenlétét. Mivel, legalábbis látszólag, teljesen belemélyed az újságjába, kicsírázik bennem a remény, hogy beszélgetés nélkül megúszhatom a helyzetet.

– Ó, kisöcsém, jó reggelt! – szólal meg sajnos azonnal, amint megpillant, és összehajtogatja az újságot.

Visszaköszönök, töltök magamnak egy csésze kávé, aztán leülök mellé. Mi más választásom maradt?

– Mondd csak, Franz, miért vagy mindig olyan undok Karl-Heinzhoz? Semmit nem ártott neked, vagy talán igen?

– Rástartolt az én Susimra – mondom, és magam elé húzom az újságot.

– Ezt teljesen rosszul látod, Franz. Karl-Heinz egyszerűen csak barátságos Susihoz. Különben is, hogy is mondtad egyszer te magad? Susi nem a te Susid, hanem a saját magáé. Igen, kisöcsém, és ha ez valóban így van, akkor mindenki olyan barátságos lehet hozzá, amilyen csak akar, nem igaz?

Összehajtogatom az újságot és felállók. Inkább az éhezés. Legalábbis, amíg el nem érek a Simmerl-féle hentesüzlethez. Az meg öt percnél nem tart tovább. Addig csak kibírom valahogy.

Két húskenyeres zsemlével később már ülök is a kocsiban és egyenesen München felé veszem az irányt. Külön öröm olyan autóban ülni, amelynek elektromos ablakemelője van. És szervokormányja. És fűtése. Egész úton fel-le mozgatom az ablakot. Tisztán szórakozásból.

6. fejezet

Rudi Birkenberger valóságos diadalmámorban úszva áll mellettem. A nagy nyomozó. Akinek sikerült, mintegy a semmiből, szert tennie az én hullám személyes tárgyaira.

Güntert láthatóan lenyűgözi ez a teljesítmény. A semmiből, minden kiindulópont nélkül ilyen fontos leletekre bukkanni!

– Most már nyögd ki végre, honnan vannak a cuccok, Birkenberger – könyörög újra meg újra. – Egyszerűen muszáj tudnom, érted?

– Sajnálom. – Rudi a fejét rázza, és közben győzedelmesen vigyorog rá. Énrám meg még győzedelmesebben.

– Egy húszasért? – próbálkozik tovább Günter.

Rudi megint a fejét rázza, de már nem vigyorog.

– Legyen egy százas, rendben? Száz eurót fizetek neked egyetlen információért, ember! Micsoda üzlet, nem igaz?

– Egy százas? – kérdezi Rudi elgondolkodva, és összefonja maga előtt a karját.

Günter bólogat. És most ő vigyorog.

– Tőled mit kapok? – fordul felém Rudi.

– Meghibbantál? – kérdezek vissza. – Egy fityinget sem fizetek olyan információkért, amelyek a legkevésbé sem érdekelnek.

– Akkor menj ki! – szólít fel.

Bemutatok neki.

– Hát legyen – sóhajt fel, aztán lendületesen felül az egyik üres boncaszatra. – Mond nektek valamit az a szó, hogy hulladékfeldolgozó? Szemétegető, ha így jobban tetszik.

Azzal belekezd, és nagy-nagy részletességgel elmeséli, hogy az ottani fiúk, azaz a szemetesek, már eddig is igen hasznos segítségnek bizonyultak a számára. El sem hinnénk, mi mindent megtaláltak már neki. A dolog úgy működik, hogy ő kimegy az égetőhöz, és elmondja, körülbelül mit keres. Aztán kilátásba helyez egy igen nagyvonalú találódíjat. Ilyen kedvező feltételek mellett pedig a cimborái természetesen nyitva tartják a szemüket, és alaposan megnéznék mindent munka közben.

– El sem tudjátok képzelni, mi mindent megtaláltak már. Eltűnt kerékpárokat, ellopott aktatáskákat, laptopokat, és így tovább... Egyszer-kétszer már testrészeket is megtaláltak nekem! – mondja elérzékenyülve. Látszik rajta, élvezzi, hogy elmerülhet a szép emlékek tengerében.

Günter és én egy darabig hallgatunk. Meg kell mondjam, le vagyunk nyűgözve.

– Nem semmi – szólal meg aztán Günter, és egy százast halász elő a nadrágzsebéből. – Most tehát már tudjuk, kicsoda a halott, megvannak a dolgai, és ha holnapra végzek az átvizsgálásukkal, még többet tudunk majd. Akkor rajtatok a sor, de addig, kérlek, ne tartsatok fel tovább a munkában.

Rudi elveszi a pénzt, a fény felé tartja és megforgatja néhányszor a kezében. Jó alaposan szemügyre veszi.

Én inkább indulok is, úgyhogy el is köszönök.

– Várj! – robot utánam Rudi. – Beülünk még valahová enni valami apróságot?

– Tőlem valami nagyobbtság is lehet.

Így aztán a régi jó törzsvendéglőnk felé vesszük az irányt.

Miközben Rudi hosszan tanulmányozza a hosszúnak semmiképpen sem mondható étlapot, én a táskában talált iratokat veszem szemügyre. Az iratokat, amelyek a velem szemben ülő Nagy Nyomozó briliáns módszereinek köszönhetően jutottak a birtokunkba.

Egy szerb útlevél. Branka Ibranovic. Huszonkét éves, százhatvannyolc centiméter magas, szeme zöld, haja szőke. Csinos kislány, meg kell hagyni. Találok még egy oltási könyvet, valamint egy nőgyógyász és egy munkaközvetítő névjegyt. Aztán egy terhességi kiskönyvet. Nocsak. Betelefonálok a Löwengrubéra, egyszerűen csak azért, hogy tudassam tisztelt kollégáimmal jelentős információ-előnyömet.

– Elismerésem, Eberhofer! – mondja az a Stahlgruber, aki nemrég még határozottan tiltakozott ellene, hogy bármiféle köze legyen a hullámhoz. – Minden elismerésem. Maradjon rajta az ügyön! Számítok magára. Kér erősítést?

– Pillanatnyilag még nem – mondom, már csak azért is, mert semmi kedvet nem érzek tiritarka farmerben szaladgáló erősítésekhez.

– Igen, igen, már hallottam, maga szívesebben dolgozik egyedül... A legnagyobb ügyeket is egyedül oldotta meg...

Mintha egyenesen boldog lenne, hogy találtam magamnak valami elfoglaltságot. Ennyire meg akarnának szabadulni tőlem azon a szaros kapitányságon?

Inkább le is teszem.

– Mit hozhatok? – lép oda hozzánk egy udvarias pincér.

Aranyos a selypítése.

– Nekem csirkét krumplival. És sok ketchuppal, ha nem gond – mondom, és hátradőlök.

– Egy csirke, nagyon jó választás – mondja, miközben jegyzetel. – És nektek?

– Önnek – javítja ki Rudi, fel sem nézve az étlapból. – Úgy mondják, Önnek.

– Tőlem... És mi legyen?

– Egy gulyásleves és egy sör – mondja Rudi, és végre összecsukja az étlapot.

– Nekem is egy korsóval – sietek gyorsan hozzátenni.

– Tehát két korsó sör, egy csirke és egy gulyás. Máris hozom – mondja, és indul, hogy néhány pillanattal később már az italokkal jöjjön vissza. – Nektek, egészségükre!

– Egészségünkre – mondja Rudi, és koccintunk.

Ebéd közben beszélgetünk egy kicsit az ügyről. Rudi már-már irigyen néz rám. Neki magának, mondja, most éppen semmi igazán érdekes ügye nincs. Csak egy gazdasági ügy, meg néhány hullaunalmas obszerváció. Rengeteg időt vesz el és még sikerfüggő is. De a szerződés az szerződés, nem szállhat ki belőle csak úgy, nem igaz? Ehhez képest egy fiatal szerb nő meggyilkolása maga a mennyország. Egy gyilkossági ügyben legalább történik valami. Ott nem lehet unatkozni.

Az ebédjének csak a felét eszi meg, mert hogy csupa zsír az egész, a saft ízetlen, a tészta szétfőtt. Amióta csak ismerjük egymást, márpedig az nem kevés évet jelent, alig emlékszem néhány alkalomra, amikor igazán ízlett volna neki valami. A Nagyi főztjétől eltekintve, természetesen. Néha már felteszem magamnak a kérdést, tényleg ennyire peches a szerencsétlen,

vagy ez a végzete. A pincérnek azért ad két euró borraivalót, ő végtére is nem tehet semmiről.

– Nektek – mondja, miközben átadja a kéteuróst.

– Önnek – mondja a fickó, és vigyorog.

Ebéd után újra elválnak útjaink, mindkettőnknek megvan a maga tennivalója. Bár én személy szerint nemigen tudom, hol is kezdjem a nyomozást. A munkaközvetítőnél? A nőgyógyásznál? Vagy próbáljam meg előbb megkeresni a szülőket? Csupa-csupa stressz már megint.

Az irodámba benyitva látom, hogy egy csoda teremtés ült bent. Lángvörös haj, ráadásul fenékgig érő. Acélkék szem. Az alakja, mint Monroe-é, nyugodjék békében!

Elég hülyén bámulhatok rá, mert azzal kezdi:

– Valami gond van?

– Semmi – mondom. Többet képtelen vagyok kipréselni magamból. Egyetlen másodperc alatt teljesen kiszáradt a torkom.

Odamegyek az íróasztalomhoz és iszom egy korty vizet.

– Te vagy Eberhofer Landshutból, ugye? – kérdezi. Oldalra hajtja a fejét. Feláll. A legszexibb farmer van rajta, amit emberen valaha láttam. Koptatott és repedezett.

– Niederkaltenkirchenből – nyögöm ki. Nagyon hülyén nézhetek ki.

– Szuper – válaszolja. – Akkor gyakorlatilag szobatársak vagyunk. Már sokat hallottam rólad.

– Remélem, csak jót – mondom, és kipréselek magamból egy kínos nevetést.

– Azt is! – nevet fel. – Egyébként Steffi vagyok.

Szóval Steffi.

– Remek. Én meg Franz. Azt hittem, a szobatársam szülési szabadságon van, vagy valami hasonlón. Legalábbis úgy hallottam.

– Majdnem jól hallottad. Manapság gyermekgondozási időnek hívják – mondja. Előveszi a telefonját, odatolja elém, és sorra mutogat legalább ötszáz fényképet a három gyerekéről és a tartozékról, aki úgy néz ki, mint az amerikai futball egyik legnagyobb sztárja. A teljesség kedvéért még egy golden retriever is szerepel a képeken. Mélyütés.

Aztán még azt is elmeséli részletesen, hogy kötelességének érzi hetente egyszer bekukkantani a kapitányságra, nehogy lemaradjon valami fontosról. Fiatal felügyelőként az embernek nagyon oda kell figyelnie, nehogy elmulasszon valamit, nem igaz? Különben újra a nulláról kezdhetné, miután visszajön. Amit ő semmiképpen sem akar. De most már indulnia kell, fejezi be. Négyre oda kell érnie a bölcsődébe, hétkor meg szülői értekezlet lesz, közben pedig még a vacsorát is meg kell főznie és meg kell fürdetnie a kicsiket. Arról nem tesz említést, egy orális menetet is lezavar-e közben a kedves párjával. Rémesek ezek a mai modern anyák. Ráadásul úgy néznek ki, mint akik most léptek le a kifutóról.

Mire becsukódik végre mögötte az ajtó, teljesen ki is merülök. Már a napirendjét hallani is tiszta stressz. Muszáj pihennem egy kicsit. Lazítani, és megérdeklődni, főzött-e a Nagy valami finomat.

A Papa veszi fel a telefont.

– Mikor kapom vissza a kocsimat? – kérdezi azonnal. Miután tájékoztatom, hogy az autója a legjobb kezekben van ott, ahol

most van, ráadásul kívülről-belülről megtisztítják az elmúlt száz év minden emlékétől, kissé lecsillapodik. Sőt, végül egyenesen elégedettnek tűnik.

– Mi lesz a vacsora? – tehetem fel végre a kérdést.

– Mindjárt megnézem – mondja, aztán hallom, ahogy elcsoszog a konyha felé. Némi csörömpölés mindenféle fedőkkal. Már a hang is jelentősen javít a hangulatomon.

– Fasírt – közli végre a Papa. – Fasírt sós krumplival és zöldbabbal. Hazajössz vacsorára? Leopold is hazajön.

Házi fasírt sós krumplival. És párolt zöldbabbal.

És Leopolddal.

– Nagy itt a stressz, Papa, tudod – mondom. – Majd később beugróm és megmelegítem magamnak a maradékot.

– Úgy is jó – mondja, azzal leteszi a telefont.

Így aztán felteszem a lábamat az íróasztalra, és újra szemügyre veszem a hulla papírjait. Aztán felhívom a munkaközvetítőt. Egy nő jelentkezik be, azzal a klasszikus Ez-és-ez-vagyok-mit-tehetek-Önért hangon. Elmondom neki, hogy egy bizonyos Branka Ibranovicról szeretnék többet megtudni. Sajnos, amit aztán megtudok, az az, hogy semmit nem tudhatok meg. Telefonon legalábbis semmiképpen. Csak írásos bírói végzésre. Vagy legalább a szolgálati igazolványomat látnia kellene. De telefonon egy szót sem mondhat. Semmit.

Hülye liba.

Így aztán elindulok, és két szirénás-kéklámpás szakasz után (mert hogy dugóba kerültem) olyan erővel csapom oda a recepció pultra a jelvényemet, hogy majd' széttörik alatta az üveglap. A nőszemély felnéz rám az előnytelen szemüvege

mögül, aztán jó alaposan szemügyre veszi a fényképemet. Mégis, mit gondol? Szórakozásból töltöm itt a drága időmet?

Végül azért feláll és odamegy egy nagy irattartó szekrényhez.

– Ibranovic, azt mondta?

– Pontosan. Branka Ibranovic – mondom, és odalépek a sarokban álló, kellemes illatot árasztó kávéautomatához.

– A kávé az ügyfeleknek van kitéve – veti oda a liba, és újra jól megnéz magának az ízléstelen szemüvege mögül.

– Remek – mondom, miközben megnyomom a gombot. – Úrhajósokat is közvetítenek? Kellene nekem egy...

Morog valamit, aztán turkálni kezd az akták között.

– Nem? És bálnavadászokat? Nincs szükségem sok bálnavadászra, elég lenne, mondjuk, három. Vagy négy...

Szusszan néhányat, aztán egy mappával a kezében jön vissza.

– Itt vannak az iratok. Kér róluk másolatot?

Vetek egy gyors pillantást a papírokba.

– Kérek – mondom, és felhajtom a kávémat.

Eltűnik egy szomszédos szobában, aztán nem sokkal később a másolatokkal jön vissza.

– Parancsoljon – mondja.

– Nagyon köszönöm – mondom, végtére is van nekem modorom. – És mi a helyzet a bálnavadászokkal?

Megrázza a fejét, de már ő is vigyorog. Megy ez, csak akarni kell.

Miután a Löwengrubéra visszatérve kiderítem Branka

Ibranovic szüleinek telefonszámát, felhívom őket. Lipcsében laknak, tehát remélem, beszélnek németül.

– Ibranovic – hallom a kagylóból. Férfihang. Megköszörülöm a torkom. Aztán megpróbálom velem született tapintatommal

olyan kíméletes módon közölni a halálhírt, ahogyan csak lehetséges.

– Ibranovic úr – mondom halkán, de baljós mélységgel a hangomban. – Legyen erős, kérem. Nagyon erős. El kell mondanom Önnek valamit, ami valószínűleg nagy sokkot jelent majd Önnek és az egész családjának. Talán jó lenne, ha először is leülne.

Nehézkessé válik a légzése.

– Leült?

– Igen.

– Nos, Ibranovic úr, a nevem Eberhofer. Eberhofer felügyelő a Münchener Bűnügyi Rendőrségtől. Érti, ugye?

– Eddig igen. De mit akar tőlem?

– A leánya, Branka... hogy is mondjam... elhunyt. A leánya, Branka, sajnos meghalt. Őszinte részvétem – mondom, és megint meg kell köszörüljem a torkomat.

Mormol valamit, amit nem értek, valószínűleg szerbül, és nem is nekem címezi. Csak úgy maga elé, a szobában, ahol éppen ül. Aztán nagy felfordulás hangjait hallom a háttérből.

– Ibranovic úr? Ott van még? Hall engem? – kérdezem, és megütögetem néhányszor a telefont.

– Ibranovic – szólal meg hirtelen egy egészen más hang. – A bátyám azt mondja, velem akar beszélni. Miről van szó?

A bátyja? Gyorsan rendeznem kell a gondolataimat.

Szóval a bátyja.

– Igen, pontosan – mondom, mihelyst visszaszereztem uralmam a gondolataim felett. – A leánya halott. Branka meghalt...

Tompa puffanást hallok. Most meg mi történt?

– Felügyelő úr! Ott van? – Ismét egy újabb hang jelentkezik. Mi van már ezeknél? – A testvérem összeesett. Vele kell most törődnünk, megérti, ugye? Hagyja meg a számát, kérem, és visszahívjuk, amint a testvéremről gondoskodtunk!

A háttérből érthetetlen hangzavar hallatszik. Gyorsan megadom a számomat, azzal leteszem a kagylót.

Aztán indulok is haza Niederkaltenkirchenbe. Mert hogy a Rotkreuzplatzon álló nőtlenszálláson felajánlott szobát természetesen nem fogadtam el – ha az ember megszokta már a maga disznóólját, nehezen elégedne meg egy hatvanas évekből itt maradt ifjúsági szállóval. Kizárt.

Útközben megszólal a telefonom. Megint Ibranovic jelentkezik. Mármint az első, tehát az elhunyt leány nagybátyja. Nem, mondja, az öccse sajnos nincs jobban, a sógornője meg még nála is rosszabbul van, még az orvost is ki kellett hívni hozzá. Aztán azt tudakolja, tulajdonképpen mi történt az unokahúgával. Gyorsan összefoglalom neki a helyzetet, a szükséges alaposág mellett a kíméletet sem nélkülözve. Azt kérdezi, hol van most az unokahúga. Végül megbeszélünk egy találkozót az Orvostani Intézetben, hogy eljőjön azonosítani a halottat. A szülők képtelenek lennének rá, mondja. Amit meg is tudok érteni.

Mire hazaérek, a Nagyi már lefeküdt. A Papa a nappaliban ül a kanapén, Beatlest hallgat és az esti füves cigarettáját szívja. Aki hiányzik, az Ludwig.

– Hol van Ludwig? – kérdezem ezért azonnal, amint belépek a szobába.

– Leopolddal – mondja a Papa, és kissé halkabbra állítja a zenét. – Leopold azt mondta, először sétálnak egyet, aztán benéznek egy kicsit Wolfihoz.

A kutyám. A kocsmárosom. Hát már mindent el akar venni tőlem?

– Akkor most én is benézek egy kicsit Wolfihoz – mondom nem éppen jókedvűen.

– Nem akarsz előbb enni valamit? A Nagyi kint hagyott neked mindent az asztalon, csak meg kell melegítened.

– Később – mondom kurtán, azzal már fordulok is ki a házból.

Ludwig örül, amikor meglát. Kölcsönösen örülünk egymásnak. A gyülekezet többi tagjának már jóval kevésbé örülök. Mint az várható volt, természetesen jelen van Leopold. Világos, hiszen másként Ludwig sem lenne itt. Leopold mellett meg ott ül újdonsült kebelbarátja, Karl-Heinz. Akinek láthatóan szintén van egy új kebelbarátja, akihez nagyon is közel igyekszik kerülni. Nevezetesen az én Susim. Aki pedig a maga részéről mintha kissé túlságosan is kicsípte volna magát, legalábbis az én ízlésemhez képest.

– Szervusztok – mondom, és megvakargatom Ludwig fejét.

– Franz! – kiált fel Susi hallható örömmel. – De jó, hogy itt vagy! Gyere, ülj ide mellénk!

Csakhogy Franz nem ül oda melléjük. Mert látni sem akarja azt a két hülye fejet. A legnagyobb jószándék mellett sem. Korgó gyomorral meg végképp nem.

– Hogyhogy már megint itt vagy? Már nem Münchenben dolgozol? – érdeklődik Leopold, akinek láthatóan nincs ínyére a megjelenésem.

– Egy korsóval? – rikkant oda felém Wolfi a pult mögül.

– Nem, semmit! – kiabálok vissza.

– Ahogy gondolod – morog a kocsmáros, és nekiáll poharakat fényesítgetni.

– Megyünk? – fordulok Susihoz, és már indulok is kifelé. Ludwiggal a nyomomban egy szempillantás alatt már az ajtónál járok.

– Várj egy kicsit, Franz! – Susi kapkodva összeszedi a kabátkáját meg a táskáját, aztán indul utánam. Előtte azért még elköszön mindenkitől és megköszöni, hogy meghívták.

Hogy is van ez? Hová lett a nagylány, aki maga is ki tudja fizetni a fogyasztását?

– Csak tudnám, mit eszik rajta Susanne... – hallom még az asztaltól.

– Tőlem ne kérdezd – feleli rá Leopold.

A hazaúton aztán Susi részletesen elmeséli, mi mindenről maradtam le, miközben Münchenben időztem. Nem semmi, amit megtudok. Figyelembe véve, hogy mindössze néhány napja mentem csak el, máris mennyi minden történt Niederkaltenkirchenben. Máskor egész évben nem történik ennyi minden. Legalábbis nálunk, a faluban, semmiképpen.

Az újdonságok központi figurája újdonsült esküdt ellenségem, Karl-Heinz. Aki ugyanis tiszta önzetlen indíttatásból a teljes községi tulajdonú számítógépparkot rendbetette. Nem kevesebb, mint hét számítógépet! És azt el sem lehet képzelni, hogy micsoda fantasztikus eredménnyel. Minden kétszer olyan gyorsan fut most rajtuk, mondja Susi. Nem is kétszer, hanem tízszer, vagy még annál is többször olyan gyorsan. A polgármester csak úgy repes az örömtől, és

természetesen a többiek is, mindenki! Ez a Karl-Heinz egyébként is olyan rendes ember. A jövő hétre még a plébánia számítógépeit is elvállalta. És valószínűleg megnézi még a Flötzingerét is. És természetesen a Simmerlét is.

Hát mi a jó hír, ha nem ez?

7. fejezet

Odahaza, a megmelegített fasírt és a párolt zöldbab mellett – melyek nem meglepő módon kiválóak – Susi tovább mesél. Közben meg egészen kipirul az arca. Képzeld el, Karl-Heinz egy Lamborghinivel jár. És egy Ferrarija is van. De azt nem használja olyan gyakran. Mert hogy manapság szinte minden seggfej Ferrarival jár. Lamborghinit viszont sokkal ritkábban látni. Igen. És még Kitzbühelben is van egy kis háza, és egy tetőtéri lakása Gran Canarián. Oda... oda akarja meghívni őt ez a Karl-Heinz. Természetesen Kitzbühelbe, mert Gran Canaria azért túl sok lenne, mondja Susi. Egy-két nap Kitzbühelben bőven elég. Egy kis pihenés. Kikapcsolódás. Valószínűleg a Lamborghinivel. És hogy szeretné tudni, van-e valami kifogásom ellene.

– Tulajdonképpen meddig akar még itt zavarogni ez a fickó?
– kérdezem. Iszom egy korty sört, aztán odaviszem a tányéromat a mosogatóhoz.

- Fogalmam sincs. Miért? – kérdezi vállvonogatva.
- Csak úgy. Nem kell visszamennie dolgozni?
- Hát, azt hiszem, ezt a számítógépes dolgot bárhonnán tudja csinálni. Olyan okos, komolyan mondom.
- Vagy úgy.
- Akkor mi legyen? – Átható pillantást vet rám. – Úgy értem, Kitzbühellel.

Ekkor azonban nyílik az ajtó, és bevonul Leopold. Vele meg a számítógépes seggfej. Ami már túl sok a jóból.

– Hé, ember! – hördülök fel. Érzem, hogy közel a robbanás. – Tűnés innen, de gyorsan!

– Ne játssz itt Tarzant, Franz. Emlékeztetnék, hogy ez a ház az én szülői házam is. Ugyanolyan jogom van vendégeket hívni, mint neked – közli Leopold teljes nyugalommal. Úgy beszél hozzám, mint egy pszichológus a betegéhez. Ami ki is veri nálam a biztosítékot.

– Te... Te inkább a feleségeddel törődj, meg a kislányoddal, ahelyett, hogy itt rontanád a levegőt! – üvöltöm el magam.

Ami természetesen odavonzza a Papát is.

– Neked ahhoz semmi közöd, Franz – mondja, miközben becsoszog a konyhába. – Ha valaki a saját magánéletét is csak annyira tudja kézben tartani, mint te, az inkább óvakodjon attól, hogy mások felett ítélkezzen! Megértetted?

Inkább át is vonulok a disznóólba. Itt percről percre elviselhetlenebb lesz a társaság.

– És érezd jól magad Kitzbühelben! – kiáltok még hátra kifelé menet.

A disznóólban először is kinyitok még egy üveg sört, levetem magam a kanapéra, Ludwig meg odahajtja a fejét a lábamhoz. Ritka szar egy nap volt ez a mai. Nem kérdés. Először az a sok munkahelyi stressz, aztán még ez a csódtömeg is a magánéletemben. Remek. Igazán.

Mivel odahaza a hangulat eképpen nem igazán vonzó, össze is szedem magam, és inkább visszamegyek Wolfihoz.

Ott már tiszta a levegő. Annyira méghozzá, hogy más már nincs is a kocsmában, csak Wolfi maga, és ő is éppen zárni készül, már az asztalokat törölgeti.

– Kell nekem még egy sör – közlöm vele, és letelepszem a pult mellé.

– Nincs – veti oda törölgetés közben a hülye kocsmáros.

– Ne idegesíts még te is, Wolfi – mondom, azzal felállók, besétálok a pult mögé, egyenesen a sörcsaphoz.

– El a kezekkel onnan! – csattan fel Wolfi, de elkésett. Már zubog is a sör.

– Te mindig minden szabályt úgy alakítasz, ahogy éppen kedved tartja, Eberhofer! Teszel rá, mit gondolnak a többiek! Zárni akartam, ember!

– Ne pattogj már, még csak fél tíz van. Miért akarsz ilyenkor bezárni? Hülye vagy?

– Látsz itt egyetlen vendéget is?

– Látok. Magamat.

Színpadiasan csóválja a fejét.

Aztán nyílik az ajtó és felbukkan a Papa. Az ég küldte. Így már ketten vagyunk vendégek.

– Látod, Wolfi, még csak most indul az esti roham. Te meg már zárni akartál!

– De jó, hogy itt vagy, kölyök! Már mindenhol kerestelek – mondja a Papa, miközben leül mellém.

– Hát, most megtaláltál – mondom, aztán nagy csodálkozással látom, hogy Wolfi azonnal visszajön a pult mögé, és már csapolja is a sört a Papának.

– Egészségedre, Eberhofer – mondja barátságosan. Énrám meg undorodó pillantásokat vet közben.

– Franz – szólal meg újra a Papa. Olyan furcsa a hangja. – Hány éves is vagy?

– Ez valami becsapós kérdés? Pontosan tudod, hány éves vagyok.

– Tudom, fiam. Csak azt akartam ellenőrizni, te is tudod-e.

Ez meg mit jelentsen? Inkább nem is szólok semmit. Ebben a percben bármit mondok, visszafelé sülne el.

Papa és Wolfi összenéz. Csak nem valami összeesküvés közepébe kerültem?

A Papa nagy levegőt vesz.

– Nézd, Franz, a helyzet a következő: Leopold elmondta, hogy ez a Fleischmann, ez a számítógépguru, ez nagyon ráindult a te Susidra, érted? Nem csak úgy viccből, vagy szórakozásból. Úgy tűnik, hogy nagyon is komolyak a szándékai. Egészen konkrétan el akarja venni feleségül. Igen. Már annak idején az iskolában is fülíg szerelmes volt belé, azt állítja. Akkoriban, amikor még mind csak kamaszok voltatok. Leopold mindenesetre így meséli. De akkoriban Susi még rá sem nézett.

– Még szép. Akkoriban ez a fickó még egy senki volt, ráadásul egy nyavalygós, fogszabályzó s, kólásüveg vastagságú szemüveget viselő senki. Egy igazi lúzer. Jól emlékszem rá.

– Lehet, fiam. Lehet. Csakhogy most már nem az. Nagyon komoly karriert csinált, és még jól is néz ki, ha engem kérdezel. Nagyon jól méghozzá. Az is egyértelmű, hogy igencsak vastag a pénztárcája. És még rokonszenves is, még ha te nem is annak látod.

Erre már csak a fejemet csóválom. Mindenki megbolondult ebben a faluban?

– Nézd, fiam, amit igazából mondani akarok: ha tényleg jelent neked valamit az a lány, akkor sürgősen lépned kell, különben mire feleszmélsz, megint eltűnik. Mint a múltkor, azzal az olasszal. Emlékszel? Egyszer csak huss, és már el is tűnt. Még szerencse, hogy aztán rájött, micsoda hülye seggfej az a fickó. De ki tudja, mi történt volna, ha akkor nem hozzuk haza?

– Na látod – mondom dacosan. – Ugyan mit kapott a latin szeretőjétől?

– Az ég szerelmére, Franz! Akkor rosszul választott, de ez a mostani fickó egyáltalán nem tűnik olyan rossznak. Ez a tenyerén hordaná a te Susidat, nekem elhiheted.

– Igazán köszönöm ezt a nagy együttérzést, de elárulnád, szerinted mégis mit kellene tennem?

Ahogy kimondom a kérdést, Wolfi olyan erővel csapja le elém a pálinkásüveget a pultra, hogy az egész tákolmány beleremeg. Pedig nem egész egy másodperccel előbb még teljes békességgel töltött ki három féldecit, most meg úgy veri oda az üveget, hogy a poharakból az ital fele kifröccsen.

– Mondd csak, normális vagy? – üvöltök fel, már csak azért is, mert be kell vallj am, eléggé megijesztett.

– Én? Hogy én normális vagyok-e? Éppen te kérdezed? – üvölt vissza. – Mégis mit kellene tennem? Mégis mit kellene tennem? Mégis mit, hát mit gondolsz? Végre el kellene vened feleségül, azt kellene tenned! Ilyen nehéz a felfogásod, ember?

Feleségül venni? Susit? Nekem? Ezt meg hogyan...

– Én is észrevettem, amiről az előbb apád beszélt – folytatja a kocsmáros néhány oktávval mélyebb hangon, és gyorsan feltörli a pultról a kifröccsent italt. – Ez a fickó teljesen odavan Susiért. Még a földet is imádja, amire Susi rálép. Alig bírja féken tartani

a micsodáját. Higgy egy tapasztalt kocsmárosnak, Franz: csak idő kérdése, hogy Susi engedjen neki. Lassan, nagyon lassan, de már ő is elkezdett érdeklődni iránta.

Koccintunk és ledöntjük a pálinkát.

Aztán elköszönök. Mert hogy gondolkodnom kell.

Susi, az Susi. És Susi kitart az ő embere mellett, vagy nem? És igaz ugyan, hogy már van néhány kis hurka a combján, de azért még mindig elég csinosnak mondható. Csak nem tenne olyat... Nem, Susi nem...

Az egész világ tehet egy szívességet!

Haza is megyek a disznóólamba, különben soha nem lesz vége ennek a katasztrófális napnak.

Másnap kora reggel, mielőtt még kötelességtudón elindulnék Münchenbe, bekukkantok Susihoz a városházára. A várakozásoknak megfelelően a két kolléganője is ott ül a szobában.

Miután barátián üdvözöltem mindenkit, először is kitöltök magamnak egy nagy bögre kávé. Már csak azért is, mert messze földön Susi készíti a legjobb kávé. Aztán megkérem a két felesleges hölgyeményt, legyenek szívesek rövid időre elhagyni a helyiséget.

– Megbolondultál, vagy mi? – kérdezi egyikük, miközben leteszi a kötését az asztalra.

– Magánjellegű ügyet szeretnék megbeszél. Valami gond van vele? – próbálkozom újra,

– Már hogyan lenne gond vele. Ez itt egy hivatal, egy munkahely, te bohóc. Magánjellegű ügyeket munkaidő után beszél meg az ember, méghozzá otthon.

Mintegy végszóra ismét kinyílik az ajtó. Ezúttal a polgármester vonul be, szorosan a nyomában Niederkaltenkirchen fekete öltözetű pótseriffje.

– Eberhofer, maga meg mit csinál itt? – kérdezi a polgármester, amint megpillant.

– Már megyek is, polgármester, csak még gyorsan be akartam nézni, minden rendben van-e idehaza. Minden rendben, Max?

– Minden a legnagyobb rendben – jelenti a pelenkás büszkén.

– Két büntetőcédula, egy ittas kerékpáros. És három közterületi vizelő.

– Három vizelő? Minden elismerésem – mondom széles vigyorral a képemen.

Bólint.

Aztán hirtelen csend lesz. Senki nem mond semmit. Mindenki csak néz maga elé. Olyan furcsán. Hülyén, hogy úgy mondjam.

– No, akkor én megyek is – mondom egy idő után, és leteszem a kávéscsészémet. Az ajtóból azért még visszafordulok.

– Igen, és még valami... Te, Susi, nem kellene nekünk valamikor a közeljövőben összeházasodnunk, vagy ilyesmi?

A szobában még az előzőnél is nagyobb csend támad. Igazi síri csend, mondhatni. Hallom dobogni a szíveket a ruházatok alatt. Akaratlanul is Günter jut az eszembe. Günter a hűtőfiókok között. Nem hazudok, esküszöm.

Mivel pedig továbbra sem szólal meg senki, magam vetek véget a hallgatásnak – érzésem szerint úgy két és fél óra csend után.

– Ezek szerint inkább nem? – kérdezem nagyon halkán.

– Próbáld meg még egyszer, Franz – mondja végül Susi, és elmosolyodik. – Talán egy kicsit romantikusabban. És ha lehet, ne ennyi ember jelenlétében, jó?

– Eberhofer, hát milyen férfi maga? – néz rám a polgármester is. – Ezt meg mégis, hogy gondolta? Leánykéréshez az ember először is szerez egy csokor... olyan... rózsát, tudja? És letérdel. És pezsgőről is gondoskodik. Az ember nem egy hivatalban kéri feleségül a szíve hölgyét, ráadásul a hivatal teljes állományának jelenlétében!

Igen, erre már magam is rájöttem. A francba!

– Totális csőd – mormolja maga elé a Simmerl Max, sőt hintve amúgy is erősen vérző sebeimbe.

– Te aztán végképp fogd be, seriff-utánzat! – vetem oda neki, miközben kifelé tartok a keserű jelenet helyszínéről.

Az út Münchenbe csak a teljes hangerőre állított AC/DC mellett bírható ki valamennyire. Fel is tekerem, de úgy, hogy észre sem veszem a mögöttem felbukkanó járóautót. Villogóval és szirénával méghozzá. Ki tudja, mióta tapad már a sárhányómra. Az anyósülésen ülő kolléga mindenesetre dühös arccal bemutat nekem, amikor végre lehúzódok jobbra, hogy megelőzhessenek.

Első utam az Orvostani Intézetbe vezet, ahol megbeszéltem a találkozót az unokahúga azonosítására érkező Ibranovic úrral. Amikor belépek, Günter éppen egy mikroszkóp fölé hajol elmélyülten.

– Szervusz, hullaszabdalo – szólok oda neki.

– Ó, Eberhofer – néz fel. – Csodálatos jó reggelt neked is!

– Hát egy olyannak nagyon örültem volna – mondom, visszatekintve az utóbbi órák eseményeire. – Van valami újdonságod a számomra?

– Nem kezdődött jól a napod? – kérdezi és elvigyorodik.

– Úgy is mondhatjuk.

– Akkor lássuk, hátha nekem sikerül egy kicsit feldobni a hangulatodat. Nézzük csak... Sikerült például azonosítanom a gyilkos fegyvert. A lányt egy selyemsállal fojtották meg. Szép, ugye? Egy vékony selyemsál, a színe sötétbarna. Valószínűleg egyszínű.

– Egy sötétbarna selyemsál – mormolom magam elé. Mintha gondolatban nem is itt járnék.

– Pontosan. Más nyomokat is találtam, méghozzá szép számmal, bár nem tudom, lesz-e közöttük hasznos a számodra. Még ki kell értékelnünk mindent. Van viszont egy valószínűleg nagyon fontos nyom: egy megkezdett terhesség-megszakítási kísérlet.

– Mi az, hogy megkezdett terhesség-megszakítási kísérlet? Ezt meg hogy érted?

– Eberhofer? – harsan ekkor egy hang az ajtó felől. Megfordulok. Fehér köpenyes helyi dolgozó áll a küszöbön, mögötte őszes hajú, feketébe öltözött úriember. Ő lehet Ibranovic. – Jött magához valaki!

A holttest azonosítása, ami ezután következik, pontosan olyan, mint az ilyen azonosítások általában. Halk beszéd, illedelmes együttérzés, szomorúság. Hihetetlen szomorúság.

Mereven, sápadtan fekszik előttünk a halott leány. Csak az arca látszik ki a lepel alól, Günter nagyon ügyelt rá, hogy a nyakán látható fojtogatás-nyomokat letakarja. Ibranovic

lesújtottan áll, aztán lassan, nagyon-nagyon gyengéden kisimít egy hajtincset a fehér arcból. Peregnek a könnyek az arcán. Aztán beszélni kezd, halkan, szinte suttogva. Hogy Branka mennyire örült az új állásának. Másfél éve volt már munkanélküli, amikor jött ez a lehetőség. Fodrásznak tanult, de azt egyik napról a másikra abba kellett hagynia. Egy allergia, egy hülye allergia miatt. Aztán végre megkapta ezt az állást itt Münchenben: egy kisgyerek mellé vették fel segíteni. Egy remek családhoz méghozzá, Dettenbeckékhez, kint Grünwaldban, egy csodás villában, meséli, és homályos tekintettel néz kifelé az ablakon. Sajat szobát kapott, méghozzá szép, nagy szobát, és nagyon jó fizetést, legalábbis ahhoz képest, amilyen jövedelme addig volt.

Ibranovic elmondása száz százalékig megegyezik a munkaközvetítőtől szerzett adatokkal. Tudom, hogy a következő utam Dettenbeckékhez vezet majd.

– Hogyan halt meg? – kérdezi hirtelen a nagybácsi, felrezzentve gondolataimból.

– Nos... megfojtották.

– Megfojtották – ismétli halkan a szót. Aztán lehajol és megcsókolja a halott leányt. A száján. Méghozzá többször is.

– Ön hol volt huszonhetedikén? – teszem fel a kérdést.

Elfordítja a tekintetét a halottról. Rám néz. Összehúzza a szemét. Egy pillanatig nem szól semmit. Csak nézzük egymást meredten.

– Akkor halt meg?

– Akkor.

– Hajnali műszakban voltam. Tizennégy óra harmincig dolgoztam. Délután aludtam. Mint mindig, amikor reggel ötkor kell kelnem.

– Van tanúja?

– A munkahelyemen legalább nyolcvan. Amikor aludtam, azt nem látta senki.

– Egyelőre elég is ennyi – mondom, és már kísérem is kifelé.

A kapuban elbúcsúzom tőle, és megígérem, hogy amint megtudok valamit, jelentkezem. Aztán sietek vissza Günterhez, hogy megtudjam, mit jelentett az a dolog a megkezdett terhesség-megszakítással.

– Mifepriston – mondja a hullaszabdalo. – Ez a neve a szernek. Be kell venni egy tablettát, ami kiváltja a méh ellazulását és kinyílását, és beindítja a méhnyálkahártya leválását. Eddig világos? Rendes esetben néhány nappal később újabb szert kell bevenni, egy úgynevezett prosztoglandin tablettát, aminek a hatására a méh összehúzódik. Gyakorlatilag mesterséges vetélést váltanak ki, ha így jobban érted. A szereket szájon át vagy vaginálisan kell alkalmazni. Ez lenne a normális eset. Ebben a különleges esetben azonban a második szer bevételére nem került sor. A kislány egyértelműen csak az első tablettát vette be. Körülbelül öt nappal a halála előtt, úgy becsülöm.

– És ebből mit tudunk meg? – kérdezem, miután valamennyire sikerült feldolgoznom a hallott információ-áradatot.

– Azt már neked kell megfejtened, Eberhofer – mondja Günter, és a mikroszkópos asztal felé indul. – Egy dolog azonban biztos: a magzat DNS-e alapján kristálytiszttan azonosítani

tudjuk majd az apát. Most már csak meg kell találnod, hogy összevethessük a DNS-ét a holttestből vett mintával.

Már csak meg kell találnom. Mintha az olyan könnyű lenne.

Elköszönök és indulok a dolgomra.

Azért előbb még felhívom Susit, és remélem, ezúttal egyedül ül az irodájában. Elég jók rá az esélyek, mert ebédidő van, és ilyenkor a két szobatársnő általában távollétével tüntet. Susi nem, ő jobban szeret ilyenkor is dolgozni, mert így előbb hazamehet délután.

– Egyedül vagy? – kérdezem a biztonság kedvéért.

Nevet. Eddig jó.

– Miért akarod tudni? – kérdezi.

– Mondd már!

– Yes! – vágja rá hetykén. Ez a nő szórakozik rajtam!

– Te, a reggeli dologgal kapcsolatban... legalább gondolkoztál rajta egy kicsit? – kérdezem, miközben beszálok a kocsiba.

– Pontosan mire is vagy kíváncsi?

– Susi!

– Ó, arra a balsikerű kísérletedre gondolsz, amit leánykérésnek szántál?

– Szóval?

– Franz, ez már a második kísérleted ma. Nagyon ajánlom, hogy a harmadikat már ne rontsd el – mondja egész komoly hangon.

– Úgy érted, hogy ragaszkodsz az egész cirkuszhoz? A rózsákhoz, a térdeléshez, meg a hülye pezsgőhöz?

Felfoghatatlan!

– Pontosan!

A szememet forgatom.

– És ne forgasd a szemedet, Eberhofer!

Beindítom a motort, és azzal zárok, meggondolom, mit tehetek az ügyben. De jól gondoljam meg, válaszolja. Aztán leteszem.

Ezek a nők, ezek mindenből akkora ügyet csinálnak! Mintha én olyan nagyon össze akarnék házasodni vele! Pedig valójában nem is akarok megnősülni. Az ilyesmi komoly dolog. Nekem az a véleményem, hogy a házasság igenis egy életre szól, holtomiglan-holtodiglan, mindörökké. Nem ám úgy, ahogy a Leopold teszi, aki úgy cserélgeti a feleségeit, mint rendes ember az autóját. Nem. Ha én egyszer megígérek valamit, akkor ahhoz tartom is magam. Vagy legalábbis megpróbálom. És ha már elszántam magam, hogy feleségül vegyem Susit, még mielőtt elhúzná a csíkot a hülye PC-guruval, akkor legyen szíves legalább annyit megtenni, hogy minden felhajtás nélkül, egyszerűen és tömören csak annyit mond, „igen”. De nem, a kisasszony ragaszkodik a teljes színjátékhoz.

A Grünwaldba vivő úton még gyorsan megállók egy büfénél és veszek egy currys kolbászt. Már feladtam, hogy Münchenben valaha is normális húskenyeres zsemléhez juthatok. Mert hogy: aki valaha megkóstolta életében a Simmerl húskenyeres zsemléjét, annak más már nem ízlik soha az életben. De nem ám. Még ha Händlmaier's mustárral adják, akkor sem. Hát még, ha nélküle.

8. fejezet

Ahogy az várható is volt, az utolsó falatnál természetesen leeszem magam. Zsíros, vörös folt éktelenkedik szolgálati ingem elején. Baromi ronda látvány. Sajnos ez a currys kolbász egyik nagy hátránya. Vezetés közben currys kolbászt enni elég stresszes dolog. Ellentétben a húskenyeres zsemlével. Vagy akár a fasírtossal. Azokat normálisan, komplikációk nélkül meg lehet enni. Még vezetés közben is. Az ember még telefonálhat is közben a másik kezével. Vagy ihat valamit. De a currysósos kolbász, az sajnos nem ilyen. Az jelentősen megnehezíti az ember táplálkozását. Különösen, ha még hasábkrumplit is adnak hozzá, jó alaposan meglócsolva a szósszal.

No de eltértem a tárgytól. Időközben ugyanis megérkeztem Grünwaldba, és ott állok egy hatalmas kapu előtt. Pontosan az előtt a kapu előtt, amely mögött a halott lány nemrégiben még dolgozott.

Megnyomom a csengőt.

– Mit óhajt, kérem? – hallok egy hangot, de fogalmam sincs, milyen irányból. Körülnézek.

– Halló! – kiáltom el magam néhányszor válasz helyett.

– Jobbra lent – hallatszik újra a hang, és bingó: már látom is a hangszórót és a hozzá tartozó kamerát.

– Eberhofer vagyok, Eberhofer felügyelő. Müncheneri Bűnügyi Rendőrség. Néhány kérdést szeretnék feltenni.

– Milyen ügyben?

– Nézze, kinyitná végre a kaput?

Eltart még néhány percig, amíg végül meghallom a halk zúgást, és a nehéz vasajtó magától kitérül. Kövezett út vezet a házig. A kertben egyetlen, hatalmas juhar áll, színes lombozata szinte az egész előkertet beárnyékolja.

Az ajtóban egy nő fogad, aki mintha valamelyik régi feketefehér filmből lépett volna elő. Keményített kötény. Fehér főkötő. Elég vicces.

– Most pedig elárulná végre, milyen ügyben jár nálunk, felügyelő úr? – óhajtja tudni, s közben rövid és lesújtó pillantást vet a foltra az ingemen.

– Hogy milyen ügyben? Érdeklődnék, lát-e lehetőséget rá, hogy kimoshassam az ingemből ezt a hülye foltot itt elől – mondom bevezetésként.

– Nem. – Határozottan válaszol, a karját összefonja a melle előtt.

– Szóval nem. Hát legyen. Úgyis alig látszik.

– Ennyi volt?

– Nem, nem, dehogy – sietek biztosítani. – Amiért valójában jöttem... Ismeri Branka Ibranovicot, ugye?

– Igen. Miért kérdezi?

– Itt áll alkalmazásban, ha jól tudom.

A nőszemély kissé unottan megvonja a vállát.

– Így is jó – mondom. – Akkor először is legyen szíves elárulni nekem a kedves nevét.

Kissé hülyén pislog rám, de ha most nem mutatom meg neki, ki a helyzet ura, nem jutunk előre.

– Schneller – mondja kissé savanyúan. – Margot Schneller.

No lám. Tudunk mi együttműködni, ha akarunk.

A munkaadóival akarok beszélni, mondom. Méghozzá igen sürgősen, ha nincs kifogása ellene.

Sajnos nincs szerencsém. Mert hogy a nevezett munkaadók éppen a jól megérdemelt hosszú hétvégéjüket töltik a hegyekben.

– Túrázni mentek, ha ezt is tudni akarja. – Olyan győzedelmesen mondja, mintha minden egyes szóval jól behúzna nekem egyet.

– Ha így áll a dolog, nagyságos asszonyom – mondom kissé ingerülten. – Akkor egyelőre Önnek kell válaszolnia a kérdéseimre.

– Nincs rá felhatalmazásom.

Lehet, de tisztán jogi szempontból kötelessége együttműködni. Tehát, vagy szépen beenged engem, vagy holnap a kapitányságon találkozunk, az irodámban – mondom, és előhúzó egy névjegyet szolgálati bördzsekim belső zsebéből.

– Hát ide biztosan nem engedem be, arra nekem nincs...

– Felhatalmazása, tudom – szakítom félbe, és átnyújtom neki a névjegyemet.

– Hány órára menjek? – kérdezi nem is titkolt bosszúsággal.

– Tízre. És pontos legyen!

Ezt azonban talán már nem is hallja. Mire észbe kapok, az ajtó már be is csukódik az orrom előtt, és a hülye nőszemélynek nyoma sincs.

Felhívom Birkenbergert. Legalább tudassam vele a fejleményeket, ha a halálfontos obszerválásai éppen nem akadályozzák benne, hogy a segítségemre siessen. Nagyvonalúan beavatom a dolgok állásába, ő pedig remekül végig tud hallgatni,

mivel úgyis órák óta csak ül egy üresen álló gyárépület előtt, amit szemmel kell tartania.

– Érdekes – mondja végül. – Mi az ördögért vette be az első tablettát, a másodikat meg már nem?

– Jó kérdés, Rudi. Megpróbálok utánajárni a dolognak. Amint megtudok valamit, jelentkezem.

Ezután sajnos elkövetek egy apró, de annál súlyosabb következményekkel járó hibát. Néhány szó erejéig beszámolok ugyanis reggeli élményemről Susival és a hivatali állománnyal. Rudi meg majd' megfullad a röhögéstől. Inkább le is teszem. Leteszem és visszamegyek az irodámba.

– Jól halad az ügyel, Eberhofer? – óhajtja tudni Stahlgruber, bedugva fejét az ajtómon.

– Persze – mondom.

– Persze – mondja ő. – Igen, gondoltam is, hogy biztosan jól halad. Csak így tovább, Eberhofer! Csak így tovább!

Rövid nevetés, aztán újra eltűnik a folyosón.

Miért motoszkál bennem mindig az az érzés, hogy ez a fickó nem vesz engem komolyan? Mintha nem tartana egészen normálisnak. Ilyenkor még a polgármestert is visszakívánom. Sőt, még Moratscheket is. Igen, a jó Moratschek bírót. Soha az életben nem hittem volna, hogy valaha is hiányozni fog. Hiszen mást sem csinál, mint egész nap tubákol, és kifogásokat támaszt a nyomozásaimmal kapcsolatban. Jó, teljesen normálisnak valószínűleg ő sem tartott soha, de mindegy. Nem számít. És ha még új szobatársam is eszembe jut, a modern nő élő szobra, hát annál jobban vágyakozom az én Susim után.

Erről jut eszembe, ma korábban kell végeznem. Mert hogy először is már így is igen nagy eredményeket értem el az

ügyben. Másodszor pedig még rózsákat is kell szerezniem. És pezsgőt. És a térdelést is gyakorolni kellene. Nehogy aztán a végén megint hülyét csináljak magamból.

Egy rövid hívás haza, csak hogy bejelentsem közeli érkezésemet. A Papa természetesen már mindent tud a reggeli történésekről a hivatalban. Niederkaltenkirchenben olyan gyorsan és kiválóan működik a társadalmi kommunikáció, akár egy hangyabolyban, mondhatni.

– A landshuti nagy kertészeti áruházban ma akciós áron van a rózsák! Tíz szál négy ötvenért! – hallom a háttérből ordítani a Nagyit.

– Igen – mondja a Papa. – És orosz pezsgőnk is van még egy üveggel a pincében, ha jól emlékszem. Ajándékba kaptuk valakitől. Nem francia, de majdnem olyan jó, nem igaz? Nyugodtan elviheted, Franz. Mi úgysem isszuk meg.

Igazán megható, milyen buzgón munkálkodik rokonságom Susi ügyén.

Legyen hát. Jöjjön, aminek jönnie kell.

A hazaúton megállók a kertészeti áruháznál és veszek három csokor Baccara-rózsát. Így a nap vége felé már nincs nagy választék, sőt, igazából már csak ez a három csokor maradt, a további akciós kínálat már nyírfaháncsból és gyeprágyából áll. Ebből a választékból mégiscsak a rózsák a legjobb, még ha nem is néz ki valami fényesen.

Odahaza kicsomagolom a virágokat a fóliából, a Nagyit meg összeköti őket egyetlen nagy csokorba. Még hozzá olyan ügyesen, hogy a megtört szárazakat tökéletesen egyenesen tartják a még meg nem tört szárazak. Első osztályú csokor.

Vacsora után még lejárjuk a körünket Ludwiggal. Egy-harmincas időt teljesítünk. Fogalmam sincs, miért tart ma ilyen sokáig. Aztán a disznóólban még gyakorlom egy kicsit a térdreborulást. Nem a Buckingham palotában lakik az ember, hogy napi gyakorlata lenne az ilyesmiben! Beindítom hozzá a Rolling Stonest, mert jó zenére még a legszörnyűbb mozdulatok is könnyebben mennek, aztán nekikezdek.

Mit mondjak? Valahogy mindig kizökkenek a ritmusból. Miközben a térdre borulást gyakorolom, hirtelen szolgálati sportunk jut az eszembe. Mert hogy néhány hetente különleges sportgyakorlatot tartanak nekünk. Olyan gyakorlatokat, amelyek fontosak egy rendőr életében. Például a földön gördülések legkülönbözőbb módjait. Mert hogy azokra bizony szükség lehet. Szeretem ezeket a sportfoglalkozásokat. Szívesen csinálom, és az idő valósággal repül közben. Az ember gyakorlatilag egész délelőtt ide-oda gördül a tornacsarnokban. Sokkal jobb, mint unottan és görcsösen ülni az íróasztal mögött. Most, amikor egészen komoly térdreesés-bevetésre készülök, ezek a gördülés-gyakorlatok jutnak az eszembe. Hülye dolog. Mert hogy a térdre esések egyre inkább a földre gördülésekre kezdenek hasonlítani.

– Fél tizenegy van, Franz! – hallom meg valamikor a Papa hangját az ajtóból. Halálra rémíszttet. – Nem akartál még átmenni Susihoz?

– Fél tizenegy? A fenébe! – Az órára nézek, gyorsan tiszta inget veszek, felkapom az orosz pezsgőt és a rózsákat, azzal már indulok is.

Írd és mondd ötször kell megnyomnom a csengőt, és Susi még mindig nem nyit ajtót. Így aztán kénytelen vagyok

előkotorni a lakáskulcsát a nadrágzsebemből, ami egyáltalán nem könnyű feladat egy pezsgősüveggel és egy óriási csokor rózsával a kezemben.

A lakásban éjfekete sötétség fogad. Susi ezek szerint lefeküdt aludni. Egy pillantás a hálószobába megerősíti a gyanúmat. Felkapcsolom, aztán nagyon gyorsan újra eloltom a lámpát.

Susi tényleg az ágyban fekszik. Még hozzá egy tucatnyi uborka-karikával az arcán.

Kínosan érzem magam. Nagyon remélem, hogy nem ébresztettem fel. Halkan visszahúzódok a folyosóra, de már késő. Susi felül és álmosan pislog. Aztán kikotor két füldugót a füléből és rám bámul.

– Franz? Te meg mit csinálsz itt? – kérdezi, és ásít egyet.

– Te, Susi, ha esetleg, tételezzük fel, a harmadik próbálkozást is elrontanám valahogy, maradna még egy ici-pici esély egy negyedik kísérletre? – kérdezem, és óvatosan leülök az ágy szélére.

Vigyorog.

– Hány óra van egyáltalán?

– Tizenegy – mondom, és tényleg kínosan érzem magam. Egy kicsit.

– Tizenegy? – mormolja, és a mozdulattól egy uborkaszelet lepottyan a csinos arcáról.

– Te, Susi, tulajdonképpen mi az a fehér cucc az uborka alatt? – érdeklődöm.

– Túró – feleli.

Szóval minden ehető rajta. Neki is látok, hogy elfogyasszam. Egyenesen az arcáról. Egy karika uborka neki, egy nekem. Örült jó. De igazán.

– Te, Susi, akkor most mi a helyzet? – kérdezem másnap a reggelinél, miközben a mézes kenyereket fogyasztom. – A tegnapi éjszakai próbálkozás már rendben volt?

– A pezsgő nem francia volt, és nem is hideg – mondja, miközben a haját szárítgatja egy törölközővel.

– Tudom – mondom.

– A rózsákat meg legjobb esetben valamelyik kertészeti áruházban vetted. Vagy talán az Aldiban.

– Az első.

Leül és gondolkodik.

– De a többi... egész jól sikerült – mondja. És megint vigyorog.

– Szóval?

– Ugye tudod, hogy selyemruhát akarok menyasszonyi ruhának? Párizsból méghozzá.

– Párizsból? Azt meg minek?

– Nem tudom. Egyszerűen csak így akarom. Már kislánykoromban is így akartam.

– De itthon is biztosan találnál nagyon szép ruhákat.

– Talán valami bajod van Párizzsal?

– Nekem? Semmi. Abszolúte semmi. Semmi problémám nincs. Párizzsal meg még annál is kevesebb.

– Remek. Akkor ma meg is kérdezem Maryt, van-e kedve velem jönni. És Giselát is. De nagyot néznek majd mind a ketten! Talán Jessyt is megkérdezem, tudod, az új kolléganőt a hivatalból. Leánybúcsúnak is jó lenne, nem gondolod? – mondja, és úgy tapsikol örömeiben, mint egy óvodás.

– Nekem most mennem kell, drágám – emelkedem fel az asztaltól.

– Te, Franz! Most akkor mi tulajdonképpen el vagyunk jegyezve, ugye? – akarja még tudni.

– Így is mondhatjuk. Igen.

Átölel, lábujjhegyre áll, mélyen a szemembe néz.

– Akkor hol van a gyűrű?

– Még gyűrű is kell?

– Hogyne kellene!

A szememet forgatom. Gyorsan adok neki egy nagy puszit, aztán már indulok is.

Pontosan tíz órakor megjelenik az irodámban Dettenbeckék házisárkánya, akinek immár hivatalosan is felveszem az adatait. A neve Margot Schneller. Hajadon családi állapotú. Nem mintha kétségeim lettek volna felőle. Tizenhárom éve Dettenbeckék boldog és elégedett alkalmazottja. Amolyan mindenés, mondhatni. A házimunkától kezdve a titkárnői feladatokon át a gyerekvigyázásig mindent átfog a feladatköre. Legalábbis átfogott, az utóbbi időig, amikor is felvették Brankát. Mert hogy Dettenbeck asszony nemrégiben másodjára is anya lett, megszületett a kis Alexa. Akit tulajdonképpen nem terveztek, hiszen már van egy gyerekük, Damian, aki ráadásul már tizennégy éves. Dettenbeck asszony sem a legfiatalabb már, ezért először elég nagy sokkot jelentett a terhessége a családnak. Aztán, ahogy teltek a napok és a hetek, lassan megbarátkoztak a gondolattal, a végén meg már egyenesen örültek is neki. És úgy döntöttek, a baba minél jobb ellátása érdekében felvesznek egy bébiszittert. Így került a házhoz Branka. Aki egy igazi napsugár volt, és akit azonnal a szívébe fogadott az egész család. Egyenesen el voltak ragadtatva tőle. A jó Schneller asszony

érdemei pedig halványulni kezdtek. Egyre jobban és jobban. Így meséli el nekem a történetet az asszonyág, nem téve lakatot a szájára.

– De mondja már meg, miért érdekli ez magát annyira? – kérdezi végül. – Mi az ördögért kérdezősködik annyit ezekről a dolgokról? Történt valami Brankával?

– Meghalt – közlöm vele, és látom, hogy az arcszíne abban a pillanatban elváltozik. – Megölték. Megfojtották, hogy pontos legyek. Nekem pedig az a feladatom, hogy megtaláljam a gyilkosát.

– Ez... ez rettenetes... – dadogja. Zsebkendőjét vesz elő és néhányszor beleköhög. – Ki képes ilyen szörnyűségre?

– Egyelőre természetesen Ön vezeti a gyanúsítottak listáját.

Mintha meg akarna fulladni, olyan köhögőroham tör rá.

– Nézze, azt elismerem, hogy féltékeny voltam rá – köhög felém. – Irigyeltem a fiatalságát, a jó természetét, meg azt is, hogy mindenki úgy rajongott érte. De ezért még nem öl meg valakit az ember!

– Azért nekem elég jó indítéknak tűnik. Ennél kevesebbet is öltek már embert.

Összehúzza a szemét és elnéz mellettem. Egyenesen a falra bámul a hátam mögött.

– Tudta, hogy Branka állapotos volt? – teszem fel a kérdést.

– Állapotos? Nem lehet! Nem, nem tudtam róla. Istenem, hiszen még olyan fiatal volt, húszéves talán... ebben a korban az ember még nem szül gyereket, nem igaz?

– Huszonkettő – pontosítok. – Huszonkét éves volt. A háznál ezek szerint senki nem tudott a terhességéről?

– Erre nem tudok mit mondani. Nem vagyok ott éjjel-nappal folyamatosan, érti? Dettenbeckéknek is megvan a maguk normális magánélete. Én mindenesetre nem tudtam Branka terhességéről.

– Dettenbeckék mivel foglalkoznak?

– Járműparkjuk van. Nagyon sikeres vállalkozás, már majdnem harminc éve működik.

– Járműpark? Az meg mit jelent pontosan?

– Hát, hogy van sok autójuk. Mindenféle autó. Oldtimerék és egészen különleges járművek is vannak közöttük. Limitált szériás autók is, tudja? Ők meg bérbeadják ezeket a kocsikat. Filmforgatásokra például. Vagy esküvőkre.

– És ez olyan nagy üzlet? – kérdezem hitetlenkedve.

– Nekem eliheti. Néha még Hollywoodból is rendelnek tőlük autókat.

Hogy mik vannak! A Papa Admiralja jut az eszembe.

– Dettenbeckék mindketten részt vesznek a járműpark működtetésében?

Bólint.

– Igen, hogyne. Dettenbeck asszony végzi az adminisztrációt. Ezért is volt szükségük bébiszitterre, érti?

– Ön mikor látta utoljára Brankát?

Gondolkodik egy percre, aztán megjelöli a dátumot. És láss csodát: huszonhetedikét mond. Günter szakvéleménye szerint a kislány halálának napját.

– És Dettenbeckék mikor látták utoljára?

– Gondolom, ugyanakkor. Aznap indultak el a hegyekbe. Nagyon szívélyesen köszöntek el Brankától. Van még kérdése?

Vissza kellene mennem dolgozni, tudja? – kérdezi idegesen, és a karórájára néz.

Ugyan mi a fene fontos dolga lehet, ha egyszer egy árva lélek sincs a házban, gondolom.

– Csak még egy rövid kérdés. Miért nem jelentette be Branka eltűnését, miután napokig nem került elő?

– Mert már korábban is csinált ilyet. Néhány hete. Egyszer csak nem jött, egyik napról a másikra. Néhány nappal később pedig újra ott volt. Dettenbeckné maga ment el érte Lipcsébe. Branka azt mondta, honvágya volt.

Honvágny. Ha van valaki, aki megérti, mit jelent ez, hát az én vagyok.

– Voltak Brankának ismerősei, barátai Münchenben? – kérdezem.

– Nem tudok róla. Napközben teljesen lefoglalta a kicsi, estére meg általában már fáradt volt. A szabadnapjain meg hazautazott a családjához.

– Rendben. Akkor még azt árulja el nekem, Ön pontosan hol töltötte a huszonhetedikét. Az volt ugyanis a napja Branka meggyilkolásának.

A falon lógó naptárra pillant.

– Normális munkanap volt. Bevettem az ágyakat, kimostam a szennyest. Aztán sétálni mentem. Egy-két órát sétáltam, hazafelé pedig elintéztem a bevásárlást, mint mindig.

– Tanúk?

Vállat von.

– A boltban biztosan sokan láttak. Öt óra körül járhattam arra.

Mivel pedig pillanatnyilag semmi nem jut eszembe, elbocsátom a hölgyet, szigorúan meghagyva neki, hogy amint a család hazajön, azonnal értesítsen. Ünnepelesen megígéri, aztán a további zsémbeskedéseket visszafojtva távozik.

Ezzel el is érkezett a hétvége. Két és fél nap nagyváros nélkül, órákig tartó oda-vissza autózás és tiritarka farmerek nélkül. Szép az élet.

Odahaza megvacsorázom, járok egy kört Ludwiggal, aztán nyílegyenesen Wolfi kocsmája felé veszem az irányt. Susi is ott van, néhány más hölgyeménnyel ül a sarokban, előttük méteres magasságú magazinhalmsok tornyosulnak.

Már csak kíváncsiságból is náluk kezdek. A hölgykoszorú olyan ragyogó arccal pillant fel rám, mintha Robbie Williams lépett volna oda az asztalukhoz. Szokatlanul baráti hangon üdvözlönek. Amikben pedig lapozgatnak, azok esküvős magazinok. Tudhattam volna.

– Minden rendben, lányok? – kérdezem. A legnagyobb rendben. A legeslegnagyobb, felelik mézédés hangon.

– Akkor jó. A férjed merre jár, Mary? – érdeklődöm még.

– Vigyáz a kicsire – pillant fel, aztán egy menyasszonyi ruhára mutat. – Ez hogy tetszik, Franz?

– Ezt inkább nagyvonalúan rátok hagyom, hölgyeim. Nekem halvány fogalmam sincs az ilyen dolgokról.

Ezzel ott is hagyom őket, és a pulthoz sétálok, ahol várakozásaimnak megfelelően Wolfi álldogál. És egy korsó sör. És a háttérben a Metallica szól.

Másfél órával és három sörrel később nyílik az ajtó, és Simmerl sétál be.

– Jól meggondoltad, Franz? – kérdezi köszönös nélkül, amint meglát.

Bár gyanítom, mire céloz, azért felteszem a kérdést:

– Mire gondolsz?

– A nősülésre, mi másra. Az a pokol, Franz. A pokol. Ezt tudnod kell.

– Fogd be az ostoba szádat, Simmerl, megértted? – száll máris hitvese torkából a figyelmeztető kiáltás a helyiségen át.

Wolfi egy sört tesz Simmerl elé. Méghozzá a következő szavak kíséretében:

– Igaza van az asszonynak. Inkább igyál.

Simmerl a vállamra teszi a karját, és suttogó hangon beavat a házasság horrorisztikus világába. De úgy igazán. Nem hagy ki semmit – sem a saját házasságának a mélypontjait, sem a Flötzingert-frigyét. Aki, mintegy végszóra, néhány perccel később maga is befut. Egyenesen a női asztalhoz fut méghozzá.

– Te, Mary, felváltanál egy kicsit? Amy-Gertrud már két órája megállás nélkül sír. Egyszerűen muszáj egy kis szünetet tartanom. Kérlek, csak egyetlen órácskára!

– Látod, hogy nem érek rá – feleli tömören hitvese, mielőtt ismét a magazinoknak szentelné teljes figyelmét.

Flötzingert fújtat, megfordul, hozzánk lép, fogja a korsómat és egy hajtásra kiissza belőle a sörömet. Aztán már el is tűnik.

Egész éjjel csak forgolódom. A legrosszabb rémálmok kínoznak. Hálás köszönet, Simmerl úr! De tényleg. Csak egy a baj: már sehogy sem húzhatom ki magamat a csávából.

9. fejezet

A másnapi reggeli sem emeli éppen a hangulatom. Leopold természetesen jelenlétével örvendeztet meg, és ha a pusztai társasága nem lenne elég baj, még egy hosszas monológban is résztvet a házasság témakörében. Hogy tényleg jól meggondoltam-e, óhajtja tudni. És hogy gondoljak csak szépen végig mindent. Mert hogy a nők, azokat mintha kicserélnék, amint pecsét kerül a papírra. Neki aztán elhihetem, mondja. Ő csak tudja, miről beszél. Tegnap is, mondja egyre emelkedő hangon, sőt, még a karjával is hadonászni kezd közben, tegnap is felkereste éppen hatályos feleségét, és megpróbált beszélni vele. Eredmény nulla. Úgy tűnik, már tényleg nincs visszaút kettőjüknek. Csak a kicsi lányát sajnálja, mondja, és leereszti a kezét és a pillantását egyaránt. De hát mit tehetne? Végül is nem ő lesz az egyetlen gyerek, akinek elváltak a szülei. Ezt sajnos el kell szenvednie szegénykének. Különben is, ami nem öl meg, az megerősít. Valószínűleg egész hátralévő életére megkeményíti majd a kicsi Uschit.

Említettem már, hogy Leopold egy seggfej?

Aztán hirtelen az órájára néz. Sietnie kell, mondja. Mert hogy nemsokára befut Karl-Heinz, akivel hódeszkázni mennek. Mert hogy leesett az első hó Kitzbühelben. Október elején! Sokkal korábban, mint máskor. Hát nem remek?

Hódeszkázni megy. Leopold. Hogy halálra ne röhögjem magam! Leopold, akinek már a szánkózás is túl nagy kihívást jelentett gyerekkorunkban. A sízésről nem is beszélve. Most meg hódeszkázni akar! Jó szórakozást!

Néhány másodperccel később valóban autó kanyarodik be az udvarunkra. Dudál. De nem ám olyan normális dudaszóval, mint a rendes, normális autók. Ez a dudaszó egy igazi fanfár. Ami ráadásul büszke vigyorgást varázsol a Leopold ronda képére.

– Már itt is van! Pontos, mint mindig! – mondja, és már emelkedik is fel. – Te, Franz, ugye leszeded az asztalt? Nem akarom megvártni a barátunkat.

Franz pedig leszedi az asztalt. Mert hogy ő sem akarja, hogy a Karl-Heinz itt várakozzon. A végén még képes lenne bejönni, tönkretéve reggelim hátralévő részét is.

– Indulj, nyomás – mondom ezért. Leopold hálás mosolyt vet rám a válla fölött, megveregeti a vállamat, aztán már robog is kebelbarátjához.

Dél felé érkezik a hívás a kórházból. Ott fekszik Leopold a törött lábával. Egyszerű törés, jó nagy reccs, semmi komplikáció. Már be is gipszelték, kiutaltak neki két jó mankót, legyen olyan kedves, menjek be érte és vegyem át. Kedves hódeszkás társára rákérdezve kiderül, hogy ő valószínűleg még mindig kint van a pályán. A kórházban legalábbis semmit nem tudnak róla. Igazi jóbarát, meg kell hagyni.

Nem mondhatnám, hogy jókedvűen szállók kocsiba. Elsőszületője egészségi állapotáért érzett végtelen aggodalmában a Papa is velem jön.

A hülye kórházba megérkezve gyorsan elrendezek mindent, bepakolom megrongálódott rokonságomat a hátsó ülésre, aztán már indulunk is. Útközben sajnos a lehető legrészletesebb beszámolót kell végighallgatnunk az utóbbi órák minden szörnyűségéről. Egy idő után nincs más választásom, feltekerem a hangerőt, mert egyszerűen nem bírom tovább hallgatni.

– Mit keresünk itt? – sipítja Leopold enyhén hisztérikus felhanggal a hangjában, amikor lefékezek a háza előtt.

– Hazahoztunk – mutatok a házra.

– Én már nem itt lakom!

– Franz! – szólal meg a Papa is.

– Mi van már? – csattanok fel egy kissé talán hangosabban a szokásosnál, ami nagyon is érthető, lévén, hogy utolsó reményemet is elsüllyedni látom a lefolyóban.

– Leopold hozzánk jön haza. Nem várhatod el tőle, hogy éppen most menjen vissza a családjához, amikor ilyen rossz állapotban van. Csak még nagyobb veszekedés lenne belőle.

– Pontosan – csatlakozik Leopold.

– Nem azt mondják, nehéz időkben válik el, összetart-e a család? – próbálkozom kétségbeesetten.

Persze totális vereséget szenvedek. Talán tényleg nem ezzel kellett volna próbálkoznom.

A helyzet katasztrófális. Már a gondolat is, hogy Leopold a közeli jövőben nemcsak a reggelinél és a vacsoránál háborgatja a nyugalmaimat... Elviselhetetlen. Embertelen. Pedig még csak az elképzelésénél tartok.

Nagy levegőt veszek, újra beindítom a kocsit, és Niederkaltenkirchen felé vesszük az irányt. Az egykor oly hön szeretett Niederkaltenkirchen felé.

A következő napok aztán még a legrosszabb rémálmaimon is túltesznek. Pedig úgy örültem ennek a hétvégének! Az egy dolog, hogy Leopold, mint az várható is volt, minden percét otthon tölti, de hogy rendszeresen kibicegjen az udvarra, aztán egyenesen az én szent disznóólam felé vegye az irányt, hogy ott is szerencsétlenség a társaságával? Mert hogy unatkozik, azt mondja. És egy kicsit el is van szontyolodva. A Karl-Heinz miatt méghozzá. Aki egyszerűen a sorsára hagyta őt, ott a pályán. Éppen csak kihívta hozzá a mentőket, aztán annyit mondott, hogy „minden rendben lesz”, utána meg már el is szlalomozott a hódeszkáján, mintha semmi sem történt volna. Mindezt azok után, hogy ő ennek az önző alaknak a könyörgésére még Susival is beszélt.

– Ezt meg hogy érted? – szakítom félbe. – Mit jelentsen az, hogy beszéltél Susival? Miről beszéltél vele?

– Az esküvőtökről, mi másról? Megmondtam neki, hogy én a helyében jól meggondolnám. Ugyan milyen kapcsolat már ez a tiétek? Évek óta együtt is vagytok, meg nem is. Az ilyesmiből soha semmi jó nem származik, mondtam neki. Válaszd inkább Karl-Heinzot, Susi. Nála pontosan tudhatod, mit kapsz.

És ezt csak úgy elmeséli nekem. Szóhoz sem jutok.

– De most már látom, milyen egy alak... – folytatja borongva, és megütögeti a mankójával a gipszét. – Ki tudja, talán a sors akarata volt ez a lábtörés. Most végre leülhetünk és kibeszélgethetjük magunkat egymással. Talán újra közelebb kerülhetünk egymáshoz, nem gondolod, kisöcsém?

Ezúttal az én combomra koppint egyet a mankójával.

– És Susi mit mondott neked? – kérdezem, miközben felállók.

– Nevetett – mondja vállvonogatja. – Csak nevetett, aztán azt mondta, azt csak bízzam rá, mikor és kihez akar férjhez menni. És hogy ne piszkítsak a saját fészkeembe, azt is mondta. Ezzel aztán véget is ért a beszélgetés, mondanom sem kell. Elköszöntem, aztán mentem Karl-Heinzhoz, és elmondtam neki mindent.

A saját fészkebe piszkít. Milyen szép megfogalmazás. És milyen találó.

Alig néhány perccel később meghalljuk az udvarról a már jól ismert fanfárt. Nem kellett volna az ördögöt a falra festenünk. Egymásra nézünk, aztán Leopold feltápászkodik és az ablakhoz biceg.

– Te jó Isten! – kiált fel aztán. – Ezzel meg mi történt?

Ami pedig engem arra készítet, hogy odalépjek mellé az ablakhoz. Mert hogy igencsak érdekel, mi történt az ellenszenves ellenséggel.

– Jézus! – szalad ki a számon. Néhány másodperccel később pedig Leopold már szinte el is száguld mellettem a mankóival bicegve, egyenesen az újonnan érkezett elé. Akiből gyakorlatilag semmi nem látszik ki. Egyetlen nagy kötés az egész ember, tetőtől talpig. Nyakmervítő, ami szinte az egész koponyáját rögzíti. A felső testén meg műanyag fólia tekeredik körbe szorosan.

Ezzel meg mi a fene történt? Már csak kíváncsiságból is Leopold után indulok. Csakis kíváncsiságból, magától értetődik.

A váratlan látogatás híre természetesen másodpercek alatt elér a Nagyihoz és a Papához, így aztán további másodpercek után mindannyian a konyhaasztal körül ülünk, és szájtátva hallgatjuk erősen megrongálódott vendégünk részletes

beszámolóját a történetekről. Nevezetesen, hogy miután kihívta a mentőket Leopoldhoz, minél gyorsabban le akart jutni a völgybe, ott pedig minél előbb el akart jutni a kórházba, hogy sebesült bajtársa mellett lehessen. Csakhogy a nagy izgalomban valahogyan kizökkent a ritmusból. Méghozzá nagyon. Pontosan egy jó éles kanyarban. Nem egyszerűen felbukott, hanem még repült is egy jó nagyot, többször is megfordulva előbb a levegőben, majd a földet érés után. Végül még az eszméletét is elvesztette, és csak feküdt ott, és csak a kórházban tért magához. Ahol is az elmúlt napokat töltötte. Csak ma engedték ki, nem egész három órája. És természetesen hozzánk vezetett az első útja. Ide, mihozzánk. Csak hogy megbizonyosodjon róla, szegény Leopold már jobban van. Kérdezősködésünkre azt mondja, neki magának nem esett nagyobb baja, szerencsére. Néhány zúzódás, kék-zöld folt, egy törött borda, egy törött orrcsont, egy dobhártyarepedés a jobb fülében, de az már mostanra is sokat javult. És egy jó kis nyakrándulás. De ezen kívül tényleg semmi. Nem olyan vészes. És nagyon jó gyógyszereket kap, meséli, miközben az asztalra borítja egy zsáknyi méretű műanyag zacskó egész tartalmát. Annyi gyógyszert, amennyivel egész Niederkaltenkirchent át lehetne segíteni a túlvilágra. Fogadni mernék rá. De azért semmi komoly, nem igaz? Fő, hogy szegény Leopoldnak mielőbb összeforrjon a csont a lábában, ugyebár?

Papa, Leopold és én csak ülünk és lebilincselten hallgatjuk. Még a Nagyis is, aki akusztikailag teljes mértékben érzéketlen, megilletődötten hallgat.

– Karl-Heinz... – szólal meg végül Leopold meghatottan, és a zsebkendőjébe szipog.

– Tudom, barátom. Tudom – mondja a kis patkány, és bátyám kezére helyezi a sajátját.

Megfulladok. Ki kell mennem a levegőre. A jó hideg, friss levegőre. Nagyon sok hideg, friss levegőre van szükségem.

Hívom Ludwigot, és már indulunk is a körünkre.

Hétfő reggel megszólal a telefonom. A technikus hív. Mehetek az Admiralért. Körülbelül egymillió nyomot rögzítettek, ami nem csoda egy ilyen korosztályba tartozó járműnél, hát még ha az a jármű a Papáé. Most viszont gyakorlatilag csíramentesre kitakarították. Mehetek érte, bármikor elhozható. A nyomok kiértékelése viszont beletelik még egy jó időbe, mint azt már pusztán a számuk alapján is gondolni lehet. Megköszönöm a munkájukat.

A Papa repes az örömtől a hír hallatán, és mire észbe kapok, már ott ül mellettem a járóautóban, hogy velem jöjjön Münchenbe.

A technikusoknál kiteszem, aztán indulok a dolgomra. Azaz csak indulnék, mert megszólal a telefonom. A Schneller nevű házisárkány jelentkezik. Dettenbeckék visszajöttek a hegyekből, és értesültek a távollétükben történt tragédiáról, közli velem. Azt üzenik, bármikor szívesen a rendelkezésemre állnak. Akár most azonnal is. Így aztán máris Grünwald felé veszem az irányt.

Schneller asszonyság nyit ajtót, és már vezet is be a nappaliba, ahol ott ül az egész család. A kisbaba kivételével mindannyiuknak kissé hullaszínű az arca. A ház ura felemelkedik és kezet nyújt.

– Kérlek, Margot, hozz egy kávé – szól el a vállam fölött, aztán hozzám intézi a szavait. – Dettenbeck. Nagyon örvendek. A feleségem, a kislányunk... – mutogat körbe. – És a fiunk, Damian. Eberhofer felügyelő, ugye? Már értesültünk a tragédiáról. Kérem, foglaljon helyet. Borzasztó, ami történt.

Leülök, előhúzom a jegyzetfüzetemet, aztán csak hallgatok. Dettenbeck úr kissé idegesnek tűnik. Csak úgy áradnak belőle a szavak, sokat beszél, de sajnos semmi újdonságot nem mond. A kislány nagyon kedves volt, szorgalmas, jószívű, nagy nyereség az egész családnak, nagyon szerették. Közben bejön Schneller asszonyság a kávéval, leteszi, kitölti, aztán ugyanolyan hangtalanul, ahogyan jött, már vissza is vonul.

– Vele milyen volt Branka kapcsolata? – intek az ajtó felé, amerre a házvezetőnő eltűnt.

– Fogalmam sincs – mondja némileg elbizonytalanodva a ház ura, és a feleségére pillant, aki gyengéden ringatja a térdén a kicsit.

– Sajnos én sem tudom, felügyelő úr – szólal meg az asszony. Felnéz, először a férjére, aztán énrám. – Nem tudhatjuk, hogyan álltak egymáshoz, ha mi éppen nem voltunk itthon. Egyébként meg teljesen különböző munkát végeztek, Margot a háztartást vezeti, Branka pedig Alexáról gondoskodott, és néha segített Damiannak megírni a házi feladatát. Ez minden, amit mondhatok.

– Schneller asszony nem fogadta éppen lelkesen Brankát, legalábbis én így hallottam – mondom, és leteszem az asztalra a kávéscsészét. Kicsit talán túl hangosan, a kanapén kuporgó, figyelmesen hallgató fiú legalábbis összerezzzen.

– Ó, Margot már csak ilyen – folytatja Dettenbeckné, és mosoly suhan át az arcán. – Nagyon egyenes természetű. Ami a szívéen, az a száján. Lehetséges, hogy nem álltak éppen közel egymáshoz, de arról nem tudok, hogy bármiféle vitájuk lett volna.

A férje egyetértően bólogat.

– Rendben, akkor még szeretnék körülnézni egy kicsit Branka szobájában – mondom, és felállók.

Hívják Schneller asszonyságot, aki a lépcsőhöz vezet. Két szinttel feljebb megyünk. Ott helyezkednek el a személyzet helyiségei, közli velem. Középen egy tágas fürdőszoba, a két oldalán egy-egy szobával. Mindkettő külön bejáratú. Branka szobája tulajdonképpen egészen szép szoba, már ha az ember szereti a pink és a rózsaszín árnyalatokat. Tágas, világos, barátságos helyiség. Egy fiatal lány biztosan jól érzi itt magát. Leülök az ágyra és megpróbálom átérezni a szoba hangulatát. Aztán megkezdem a kutatást. Valami magánjellegű dolgot keresek. Csak kell lennie valaminek. Egy naplónak. Jegyzeteknek. Vagy legalább egy számítógépnek. De amit találok, az csak néhány ruhadarab, cipők, és egy-két könyv. És egy fénykép. Családi fénykép lehet, legalábbis a nagybácsi ott van rajta. A nagybácsi, aki olyan érzelmesen csókolta szájon Brankát Günternél. Rajta kívül még tizenegy különböző személy látható a felvételen, de egyikük arca sem ismerős. A képet mindenesetre elteszem. Más személyes dolgot azonban már nem találok, amit egy kicsit furcsának gondolok egy huszonkét esztendőes leányzó esetében.

Az ajtóban hirtelen Dettenbeck asszony jelenik meg. Rám néz, aztán az ágyhoz sétál, és leül a szélére.

– Együtt választottuk ki a bútorokat. Branka meg én – mondja. Lassan végigsimít az ágytakarón, aztán elgondolkodva körbehordja a tekintetét a szobában. – Volt már itt korábban is néhány bútor, régi családi darabok, de az újakat Branka maga választhatta ki. Elmentünk kettesben az IKEÁ-ba. Nagyszerű nap volt. Először is kiadósan megreggeliztünk, aztán elindultunk bevásárolni. Én Alexa gyerekszobájába néztem bútorokat, Branka meg a saját kis birodalmába. Akkoriban már a terhességem vége felé jártam. Nagyon élveztük a nézelődést, meg a vásárlást. Sokat nevtünk. Nagyon jól éreztük magunkat. Annyira jól, hogy a sok nevetéstől este beindultak a fájásaim. Alexa majdnem két héttel a tervezett idő előtt jött a világra.

Zsebkendőt vesz elő és beleszipog. Leülök mellé az ágy szélére.

– Tudta, hogy Branka gyermeket várt? – kérdezem halkán.

Rám mered.

– Nem! – Teljes döbbenet árad a hangjából. Vagy talán inkább bosszúság? Nem igazán tudom eldönteni. – Az nem lehet! Hogy jut ilyesmi az eszébe?

– Mit gondol, honnan tudom?

– De... Egészen biztos?

– Száz százalékgig.

Maga elé néz. A fejét csóválja.

– Fogalmam sem volt róla.

– Akkor nincs több kérdésem. Még gyorsan körülnéznék a fürdőszobában is, ha lehet.

Feláll, kinyitja előttem a fürdőszoba ajtaját, rámutat egy polcra, aztán elindul lefelé a lépcsőn. Három-négy lépést tesz

meg, amikor megtorpan. A szeme lecsukódik. A torkához kap, és nagyokat, mélyeket lélegzik.

– Jól van, asszonyom? – szólok le neki.

Egy pillanatig nem válaszol. A keze szorosan a korlátra kulcsolódik.

– Igen, igen... – mormolja aztán, és lassan továbbmegy lefelé.

A fürdőszobában kis zacskókba pakolom Branka dolgait, aztán a másik polcot is alaposan szemügyre veszem. Az kell legyen a házisárkányé. Arra sajnos nincs alapos okom, hogy az ő dolgai közül is elvigyek néhányat, így csak fényképet készítek róluk.

– Maga meg miért fényképezi az én hajkefémét? – harsan fel hirtelen a hangja a hátam mögül. Egyáltalán nem hallottam, amikor feljött az emeletre.

– Az Ön hajkefáját? Nem a hajkefáját fényképezem, hová gondol? – hadarom gyorsan.

– Hanem?

– A polcot. Milyen csinos darab – mondom, túljutva első ijedségemen. – Igazi kézműves darab. Húszas évek?

– Vagy még annál is régiebb – mondja. Besétál, és már-már áhítattal végighúzza a kezét az ösöreg fán. – Akár százéves is meglehet. Nézze csak ezeket a faragásokat!

– Szeretem a régi bútorokat. Száz év... magam is így becsültem

– mondom, aztán elfordulok.

– De miért készít fényképeket róla? – tér vissza a faggatózóához.

– Mintának. Én is egy hasonlót szeretnék a fürdőszobámba. Megengedi, hogy készítsék még néhány felvételt?

– Ha gondolja... – feleli némi tétovázás után. – Egyébként tudok ajánlani egy jó asztalost, ha érdekli. Itt lakik nem messze. Persze, az új bútor lenne, nem antik.

– Még meggondolom – felelem, és indulok lefelé a lépcsőn.

– Talált valami használhatót? – érdeklődik Dettenbeck úr, amikor leérek a földszintre.

– Járt valaki Branka szobájában az eltűnése óta? – kérdezek vissza.

– Nem tudom, felügyelő úr. Mint tudja, mi nem voltunk itthon. Margot bemehetett, bár nem nagyon tudom elképzelni, miért tette volna.

Kikísér az ajtóhoz. Elköszönök, és megígérem, hogy tájékoztatni fogom őket, amint valami újdonságra bukkanok. A fickó bólogat. Mintha megkönnyebbülést éreznék rajta. Nem tudom, minek szólhat, a távozásomnak, vagy az újdonságok reményének. Aztán becsukja mögöttem az ajtót.

Kint a fiúra bukkanok, aki a kukatároló tetején ül és a telefonján pötyög elmélyülten.

– Te, Damian! – szólítom meg. Ahogy megállók a kukatároló előtt, a szemünk éppen egy magasságban van. – Te milyennek láttad Brankát?

Vállat von.

– Segített, amikor nem ment a matek. Utána javultak is a jegyeim. A szüleim persze nagyon örültek – válaszolja anélkül, hogy egy pillanatra is abbahagyná a telefonja nyomkodását.

– Mintha némi iróniát hallanék ki a hangodból.

– Igazán?

– Igazán. Nem is kevés iróniát, hogy pontosítsák. Egy tizenhárom éveshez képest.

- Lehet. Egyébként már tizennégy vagyok. Tegnapelőtt óta.
- Tegnapelőtt óta. Hát, akkor gratulálok.
- Akar még valamit? – kérdezi kissé ingerülten. Végre felemeli a fejét és egyenesen a szemembe néz. Könnyek csillognak a szemében.
- Szíven ütött, ami Brankával történt, igaz?
- Nem. A francba is, nem Branka miatt... – mondja, és bosszúsan letörli a könnyeit.
- Hanem?
- A hülye internátus miatt. Internátusba kell mennem, amilyen gyorsan csak lehet. Anyám azt mondja, most, hogy Branka nincs itt többé, ő nem boldogul mindennel egyedül. A munkával, a kicsivel, meg még velem is. A házi feladatokkal. A Papa meg azt mondja, egy jó iskola még senkinek nem ártott, így lesz belőlem igazi férfi. A fenébe!
- Te viszont nem akarsz internátusba költözni.
- A fejét rázza. Most már tényleg sír. Nem érdekli, hogy már tizennégy éves.
- Nézd, Damian – mondom, és megveregetem a combját. – Az internátus egyáltalán nem olyan rossz hely, hidd el. Bulik vég nélkül, fogadni mernék rá. Gondolj csak Harry Potterre. Repülő porszívók, meg hasonlók...
- Teljesen hülyének néz? – kérdezi, aztán leugrik a tárolóról és szaporán bemegy a házba.
- Valahol igaza van a kölyöknek. Így aztán inkább én is eltűnök a helyszínről.

Az irodába tartok, amikor Günter hív. Végzett a vizsgálatokkal, kiadják a holttestet, lehet értesíteni a családot,

kezdhetik szervezni a temetést. És hogy jó lenne, ha be tudnék ugrani hozzá a kórbonctanra. Mert hogy lenne néhány dolog, amit inkább nem telefonon mondana el. Megbeszélünk egy találkozót másnap délelőttre. Rudit is értesítem, nehogy aztán megint a sértődöttet játssza, amiért kihagyjuk a buliból.

Ibranovic úr megkönnyebbülve fogadja a híreket. Haladéktalanul intézkedik a holttest elszállításáról, mondja. Hazaviszik. Ne itt, Németországban nyugodjon szegény kislány. Ez az ország csak bajt hozott rá, ezért aztán odahaza helyezik örök nyugalomra. Amint mindent elintézett, eljön hozzám Münchenbe a szülőkkel együtt, hogy feltehessem nekik a kérdéseimet. Ezzel aztán el is köszönünk egymástól.

10. fejezet

A Löwengrubéra visszaérve a folyosón összefutok Stahlgruberrel. Kissé erőltetetten mosolyog, és felteszi szokásos kérdései egyikét. Haladok-e az ügygel, vagy valami hasonló. Én meg szokásosan úgy érzem, fikarcnyit sem érdekli, haladok-e, ezért én is egy kérdéssel válaszolok.

– Mondja csak, Stahlgruber, lehetséges, hogy magát igazából szart sem érdekli, mivel töltöm én itt az időmet? Hogy egyszerűen csak boldog és hálás, hogy nem kell foglalkoznia velem? Hogy magát teljesen hidegen hagyja ennek a kis szerb lánynak a meggyilkolása?

Szinte maguktól röppennek elő a szavak, esküszöm. A hatásukat viszont nem tévesztik el. A Stahlgruber arcszíne már önmagában elég válasz.

– Tudja mit, Eberhofer? – mér végig összehúzott szemmel.

– Nem tudom – mondom, és őszintén remélem, hogy végre magyarázattal szolgál.

– Felfordul a gyomrom! Igen, forog a gyomrom ettől az egésztől! Tizenhét éve dolgozom itt a leglehetősebb gyilkossági ügyeken, de még soha, de soha nem fordult elő, hogy egyedül dolgoztam volna! Érti maga egyáltalán, mint jelent az a szó, hogy csapatmunka? Hallott már róla egyáltalán? Egy gyilkosságot együtt oldunk meg, nem magányos farkasként, érti? Erre egyszerűen idehelyeznek a nyakamra egy falusi zsandárt az

Isten háta mögül, és azt mondják, az ő felderítési rátája a legjobb egész Bajorországban! Felfordul tőle a gyomrom, érti?

– Niederkaltenkirchenből – javítom ki a pontosság végett.

A szája szélén kis habbuborékok bukkannak fel.

– Maga egy arrogáns seggfej, Eberhofer, és ne higgye, hogy csak én gondolom így! Mindenki így beszél itt magáról! Már az a mód is, ahogyan maga végigmegy itt a folyosókon, azzal a megvető fintorgásával, köszönni meg még véletlenül sem köszön senkinek! Mégis, mit gondol, ki maga?

– A folyosókkal és a kollégákkal kapcsolatban... azt meg tudom magyarázni – próbálkozom kissé lecsillapítani. – Az a tarka farmerek miatt van, tudja, Stahlgruber? Teljesen kikészítenek azok a tiritarka farmerek!

– Mert maga egy falusi bunkó, egy nyomorult falusi bunkó, Eberhofer! Mivel foglalkoztak a maga ősei? Kecskét neveltek?

– Disznókat. Az apám sertéstenyésztő volt, méghozzá nagyban. Most már persze nem az. De a disznóól még mindig megvan. Én lakom benne. Világos, nem? – mondom, és nem tudom elfojtani a vigyorgást.

– Disznókat. Gondolhattam volna – morogja színpadiasan a homlokára csapva. – És maga szerint ez még vicces is, ugye? Hát tudja, mit? Egyszerűen ki nem állom magát!

– Hát ez nagy csapás, meg kell mondjam. Különösen most, amikor éppen kezdtem megkedvelni magát.

Erre már nem is válaszol, s útjaink ezzel el is válnak. Mert hogy, legyünk őszinték, ebben a néhány percben elmondtunk egymásnak mindent. Amitől a hangulatom azonnal ugrásszerű javuláson megy keresztül. Mert hogy most már biztosan egyedül

az enyém az ügy és teljes nyugalomban nyomozhatok, anélkül, hogy bárki is a hogylétem felől érdeklődne közben.

Amikor este betérek Wolfihoz, ott ül Leopold. Susi mellett méghozzá. A pultnál ülnek, fehérbort isznak, és annyira elmélyülten beszélgetnek, hogy még Wolfi többszöri figyelmeztető torokköszörülése ellenére sem veszik észre felbukkanásomat. Lassan közelebb megyek, és megállók tőlük hallótávolságra.

– De igazán, Susi, én csak jót akarok neked, hidd el végre. Hiszen ismerjük egymást, amióta csak az eszünket tudjuk. És Franzot is jól ismerjük mind a ketten. Te is tudod, hogy soha nem fog megváltozni. Gondold át még egyszer alaposan ezt a dolgot. Nagyon alaposan. Ígérd meg, kedvesem – mondja Leopold, és a hangsúlya pontosan olyan, mint a plébánosé a karácsonyi nagymisén. A legapróbb árnyalatokig méghozzá.

– Mit is kell a kedves Susinak olyan nagyon alaposan átgondolnia? – szólalok meg, általános rémült dermedést váltva ki a jelenlévőkől.

– Egy sört? – érdeklődik hangosan Wolfi, valószínűleg, hogy tompítsa kissé a helyzet élet.

– Jöhet – mondom, és leülök a két összeesküvő mellé. – És egy Jackie-t.

Wolfi csapal egy korsó sört és leteszi elém.

– Jól sejtem, hogy megint megpróbálsz lebeszélni rólam Susit? – kérdezem, és iszom egy jó nagy kortyot.

– Én csak fel akarom nyitni végre a szemét, Franz. A kapcsolatokat, vagy hogyan is nevezzem ezt a bábszínházat... –

kezdi Leopold. Mire pedig befejezi, már kapja is a poharam tartalmát a képébe.

Ami utána történik, hát az hihetetlen. Mert hogy Leopold szabályos idegrohamot kap. Feláll a székéről, megindul felém, és odatulja a képét egyenesen az enyém elé. Aztán azt morogja a képembe, hogy nem kellene többé a Susi boldogsága útjába állnom. Mert hogy én egy csőd vagyok, egy teljes csőd, aki mellett ez a szegény lány úgymint csak boldogtalan lesz. Ahogyan már évek óta mindig csak boldogtalanára teszem, újra meg újra. Pedig Susinak joga van hozzá, hogy boldog legyen. Egy olyan férfi oldalán méghozzá, aki tiszteli őt, és aki a tenyerén hordja. És akire rábízhatja magát. És joga van ahhoz is, hogy végre gyerekei legyenek, hiszen annyira szeretne már gyerekeket. És hogy ez a Karl-Heinz éppen a megfelelő ember a számára. Karl-Heinz, aki most azért menekült el, mert értesült a házassági terveinkről. És hogy ettől összetört a szíve. Éppen most, amikor a teste is össze van törve. És ez mind csak fröcsög kifelé Leopoldból, a drága emberből, sőt, még a mankóját is fenyegetően felemeli néhányszor. Soha életemben nem láttam még ilyennek. Amikor meg végez, felhajtja a borát és az én Jackie-met mellé, aztán lecsapja a pultra a pénzt (csak a saját italáért), a kezét még egy pillanatra Susi vállára teszi, aztán kibiceg a kocsmából.

Mi van ma mindenkivel? Először Stahlgruber, most meg Leopold. Eljött az utolsó ítélet napja?

– Jujj-ujj – mondom először is, amint becsukódik mögötte az ajtó. Nem tudom, miért, de nevetnem kell.

Susi nem nevet.

Wolfi sem nevet. De ő legalább odatesz elém egy új sört és egy új Jackie-t. Amit azonnal le is döntök a torkomon. Mivel pedig még most sem szólal meg senki, kénytelen vagyok én megtörni a csendet.

– Te, Susi, ez a Karl-Heinz amúgy sem kellene neked, nem igaz?

A borospoharába bámul és nem válaszol. Wolfi a fejét csóválja, aztán előszed egy konyharuhát és nekilát törölgetni a teljesen tiszta asztalokat a helyiségben.

– Tegyük fel, de tényleg csak tegyük fel, ha én nem lennék...
– kérdezek tovább. – Tisztán elméletben. Akkor ez a fickó komolyan szóba jönne nálad?

Susi vállat von.

– Honnan tudjam? Nem tudom.

– Azért csak próbálkozz!

– Szóval, feltéve, elméletben, hogy te nem vagy? – kérdezi. Most fölnéz. Egyenesen a szemembe.

Bólintok.

– Fogalmam sincs – mondja végül. – Pedig tulajdonképpen tényleg kedves fickó. Nagyon is kedves. És jól is néz ki, még neked is el kell ismerned.

– Ízlés dolga.

– És jó a modora, az tényleg tetszik benne. És hát, persze, jó sok pénze is van.

– Szóval a válasz igen?

– De csak tisztán elméletben, Franz. Csak ha te tényleg nem lennél, úgy értem.

– Azonban én, hála Istennek, vagyok – mondom, és kortyolok egyet a sörömből.

– Pontosan – mondja Susi, és iszik egy aprócska kortyot a borából.

– Remek. Párizsba mikor indultok? – érdeklődöm még. – Menyasszonyi ruhát venni.

– De hát még a kihirdetést sem rendeltük meg – mosolyog rám Susi.

– Holnap pontban reggel nyolckor ott leszek a hivatalban. Megfelel?

Később, miután Susi végre kihúzza a nyelvét a torkomból, Wolfi is visszajön vigyorogva a pult mögé, elveszi az üres poharamat és kiöblíti.

– Még egyet? – érdeklődik.

– Ne sört. Pezsgőt, Wolfi – mondom, mire Susi kuncogni kezd.

Igazi pezsgője persze nincs Wolfinak, de proseccója van, méghozzá jó hideg. Az is jó, mondom, aztán koccintunk, hogy csak úgy csendülnek a poharak.

Másnap, közvetlenül azután, hogy megrendeltem a kihirdetést, és a polgármester folyamatos „remek, Eberhofer, remek” kacarászás kíséretében legalább ezerszer megveregette a vállamat, ismét a nagyváros felé veszem az irányt. A főúton, mint mindig, most is egyik dugó éri a másikat. Még szerencse, hogy van kék lámpám és szirénám. Ennek köszönhetően pontosan a megbeszélte időpontra meg is érkezem Günter barátomhoz. Kihámozza magát könyékig érő gumikesztyűjéből, kávéval tölt, aztán tájékoztat a legújabb tudnivalókról. A szegényt már elvitték, mondja. Megkezdte utolsó útját. Átadom neki szerzeményeimet a Dettenbeck-házból, és a Schneller

nőszemély polcáról készült képeket is. Én magam is jó alaposan megnézegettem már őket, de semmi szokatlant nem tudtam felfedezni rajtuk. Dezodor, tusfürdő, szappan, tampon. Néhány gyógyszeres doboz és egy csomag ragtapasz. Ez minden.

Ebédidőben Rudival találkozom az Angolkertben. Korlátlan ideig a rendelkezésemre tud állni, közli. Mert hogy a hülye megbízása kipukkadt, mint egy szappanbuborék. Aminek következtében neki most hirtelen nagyon sok szabadideje lett. Érdekes, de nem úgy tűnik, mintha örülne neki. Ha az ember magánvállalkozó, tényleg bosszantó lehet az ilyesmi. Ilyenkor szerencsésnek érzem magam, amiért közszolga lehetek. Mert hogy, a személyes hiúságomtól eltekintve, közszolgaként nagyjából egyre megy, megoldok-e egy ügyet, vagy beletörök a bicskám. A fizetésemet így is, úgy is megkapom. Érzek is némi lelkiismeretfurdalást, ezért nagyvonalúan meghívom Rudit egy sültkolbászra a kínai toronynál. Az idő hideg, de napos, így kellemes sétát teszünk a tó körül. A kellemest persze inkább idézőjelbe tenném, mert inkább egy akadályfutásra emlékeztet. Még hozzá azért, mert olyan sok kocogó rontja itt a levegőt, hogy az szinte hihetetlen. Még soha nem láttam belőlük ennyit egy rakáson. Anyák kocognak gyerekkocsikat tolva. Fiatal férfiak – többnyire hordában – kocognak nagy lelkesen, sőt, még beszélgetni is képesek közben. És ösöregesek is kocognak. Jó, ők valószínűleg már az életükért futnak. Aztán vannak az üzletemberek, akik fülhallgatóval kocognak, és még sportolás közben is az üzleti ügyeiket intézik. Rudinak és nekem meg folyamatosan összpontosítani kell, le ne gázoljon bennünket valamelyik lelkes sportember.

– Tehetsz egy szívességet – hörög Rudi, miután ismét az utolsó pillanatban tudott csak félreugrani egy száguldó őrült elől. – Nincs jobb dolguk az embereknek, vagy mi van itt?

– Úgy látszik, ez a divat – mondom.

– Az embernek szinte lelkiismeret-furdalása támad, ha csak normálisan gyalogol – bosszankodik, és nagyot harap a zsemléjébe.

Bólintok.

– Ha az üzletem így megy tovább, nemsokára nekem is fene sok időm lesz ilyen hülyeségekre – folytatja.

– Csak nem olyan rossz a helyzet.

– Már komolyan azon gondolkodom, hogy kiadom az egyik szobámat. Elég nagy a lakás, nekem egyedül nincs is szükségem négy szobára. München központjában lakom, ott legalább háromszázötvenet elkérnek egy ilyen szobáért – mondja, de nem látok rajta valami nagy lelkesedést.

– Háromszázötvenet? Egyetlen szobáért? Közös fürdővel és konyhával? Meghibbantál? – kérdezem hitetlenkedve. Kizártnak tartom, hogy bárkit is vonzana az ajánlat. Nem is csak a horrorisztikus ár miatt, hanem a tény miatt is, hogy a leendő bérlőnek Rudival kellene együtt laknia.

– Münchenben vagyunk, kedvesem. Itt ilyenek az árak. Ez nem a te kis falud, barátom. Viszont itt vannak remek parkok is, és van opera, és vannak mozik és színházak. Amitől Niederkaltenkirchen sajnos még fényévnnyi távolságra van.

– Színház azért nálunk is van. Mindig és mindenhol, nekem elhiheted.

– Ja, tanyaszínház – mondja, és vigyorog. – Neked véletlenül nem kell egy szoba Münchenben?

– Háromszázötven euróért? Soha!

Ezzel el is köszönünk, és megbeszéljük, hogy néhány nap múlva újra találkozunk.

Hogy a következő találkozásra sokkal előbb kerül sor, mint szeretném, az nem rajtam múlik. Sőt, én igazából az áldozat vagyok az ügyben. A körülmények kedvezőtlen egybeesésének áldozata. Még hozzá: a munkanapom hátralévő része elhúzódik egy kicsit, mivel kötelességtudó közszolgaként nekilátok átnézni az iratokat, amelyeket Güntertől kaptam délelőtt. Aztán annyira elmélyedek bennük, hogy nagy buzgóságomban meg is feledkezem a munkaidő végéről. Ezért igencsak későre jár már az idő, amikor bekanyarodom otthonunk udvarára. És amint belépek a házba, már a folyosón tudom, hogy valami nincs rendben. A konyhából hangzavar árad. A hangok többsége női. A szokásos kotkodácsolás. Tupperware- parti?

Arra számítva nyitok be a konyhába, hogy néhány ismerős falusi asszonyságot találok, akik egy túlsminkelt ötvenes hölgyemény kezéből rángatják ki a tiritarka műanyag dobozokat.

Hát nagyobbat nem is tévedhettem volna. Éppen arra a jelenetre nyitok be, hogy a szoba közepén Leopold egy melltartót kapcsol be a Flötzingert Mary hátán, egy tucat további nőszemély pedig a sarokpadunkon ül, és szinte önkívületben turkál az asztalon álló hatalmas dobozokban. Közöttük az én Susim is.

– Remekül áll! – rikkantja elégedetten Leopold. Körbejárja Maryt és minden oldalról szemügyre veszi a mellét.

A Nagyi vesz észre először.

– Megjöttél végre? Miért csak ilyen későn kerülsz elő? Lemaradtál a vacsoráról! – mondja, mintha csak a megszokott körülmények között lennének.

Csakhogy nem ott vagyunk. Ott állok családi konyhánkban, félmeztelen nőszemélyekkel körülvéve, akiket ráadásul Leopold öltöztet nagy összpontosítással. Nem jutok szóhoz.

– Nem Tupperware-parti? – kérdezem, mivel semmi más nem jut az eszembe.

– Nem – feleli Susi. Feláll, odajön hozzám, ad egy puszit. – Fehérnemű-parti, Franz. Az ember a menyasszonyi ruha alatt sem viselhet akármit, nem igaz? Ez hogy tetszik? Vagy inkább ez?

Először a mellére mutat, aztán egy melltartóra, amit éppen a Simmerl Giselája visel. Inkább nem is nézek oda.

– És mi jót iszogattok közben? – kérdezem inkább az asztalon sorakozó, rikító narancssárga tartalmú poharakra nézve.

– Aperol-Spritz – harsan egyszerre az összes torokból, óriási vihogás kíséretében.

– Igazi női ital, Franz – nyilatkoztatja ki Leopold nagyvonalú mosollyal. – Ilyesmi való egy női bulira, nem igaz, hölgyeim?

A kotkodácsolás még jobban felerősödik.

– Szóval Aperol-Spritz fehérnemű-partival – foglalom össze. A tűzhelyhez lépek, ahol szerencsére találok még egy kis maradék felfújtat a vacsorából. Máris jobb kedvre derülök. – És mit keres itt Leopold, ha szabad érdeklődnöm? Egy női buliban?

– Leopold segít válogatni – mondja Gisela.

– Ne gondolj semmi rosszra, Franz – teszi hozzá Liesl Mooshammer, aki a Nagy barátnője, és az alakja is körülbelül a

Nagyié. Kebleit egy vörös rózsákkal hímzett kebeltartó rögzíti, amitől azonnal jelentősen csökken az étvágyam.

– Leopold igazán remekül csinálja – folytatja a Nagyi is. Hogy ő mit visel, azt sajnos nem tudom megmondani, mert a viláért sem tudom rávenni magam, hogy odanézzek.

– Csak nem vagy féltékeny, Franz? – kérdezi vigyorogva Susi.

– Féltékeny? Leopoldra? Nem, Susi, őszintén mondom, hogy nem.

– Mondtam én! – harsan erre diadalmasan Liesl hangja. – Megmondtam! Leni, mondtam, a Leopold, az nyugodtan itt maradhat. Az nem igazi férfi, legalábbis az ilyen, sokat látott nőknek, mint mi vagyunk. Azt mondtam, Leni, a Leopold, az gyakorlatilag olyan, mint egy farkatlan kétéltű.

Ahogy ránézek a Leopold elkámpicsorodó arcára, hát meg kell mondjam, soha életemben nem imádtam még ennyire Liesl Mooshammert.

Leopold meg lecsap az asztalra egy melltartót, aztán nyílegyenesen kimasírozik a szobából.

Eltart egy ideig, mire a nevetőgörcsöm alábbhagy, aztán nekilátok megmelegíteni a vacsorát. Éppen terítéket szedek elő magamnak, amikor kopognak az ajtón, és Flötzingert dugja be a fejét. A karján hozza a babát, aki nyugodtan, mélyen alszik.

– Te meg mit akarsz itt? – fogadja szerető hitvese.

– Amy-Gertrud azóta sírt, hogy eljöttél – mondja Flötzinger. Lerogy az egyik székre, aztán fennakadó szemmel bámul a környező kebel-erdőre.

Fogom a tányéromat és inkább bevonulok vele a nappaliba, ahol szokatlanul halkán szól a Beatles. A Papa a foteljében ül, és Leopoldot hallgatja, aki valószínűleg éppen most öntötte ki neki

a szívét jó alaposan. Mindenesetre a Papa azt mondja éppen, hogy „ne vedd annyira a szívedre, Leopold, ha meg Liesl mondja, még annyira se törődj vele”.

– Pedig jobban tenné, ha törődne velem – mondom rágás közben. – Jó, ha az ember tudja, milyen hatással van a női lelkekre.

– Fordulj fel! – formed rám Leopold, a Papa pedig haragos pillantásokat lövell felém. Mivel a hangulat itt sem a legjobb, inkább hívom is Ludwigot, és átbballagunk a disznóólunkba.

Amikor másnap korán reggel felébredek, a Nagyi áll előttem. Mögötte meg a Papa. Aki egy tálcát tart a kezében. Mennyei kávéillat terjeng körülöttük.

– Ezt meg minek köszönhetem? – érdeklődöm, és próbálok rájönni, ugyan mivel érdemeltem ki, hogy ágyba hozzák a reggelimet. Semmi nem jut az eszembe, ezért inkább hallgatok és élvezek. Persze nem tart sokáig, és megered a nyelvük. Akkor pedig sajnos arról értesülök, hogy nem saját érdemem a nagy kényeztetés. Hanem drága bátyámé. Aki ugyanis a mai naptól a leghatározottabban megtagadja, hogy egy asztalnál üljön velem. Mivel pedig Leopold a balesetéből kifolyólag még mindig segítségre szorul, családom úgy döntött, ne késleltessem jelenlétemmel a gyógyulás nehéz folyamatát. Hanem maradjak egyelőre a disznóólban. Legalább addig, amíg szegény Leopold rendbe nem jön.

Ez aztán már mindennek a teteje! Felmenőim minden buzgó próbálkozása ellenére, hogy meggyőzzenek a belátás és a megértés nemes erényeinek fontosságáról, úgy, ahogy vagyok, anyaszült meztelenül kipattanok az ágyból, átszáguldok a szülői házba és jó alaposan megmondom Leopoldnak a véleményemet.

A használt kifejezések pontos idézésétől most inkább eltekintek. Nem mintha Leopold valaha is jó véleménnyel lett volna rólam. Ott ül az én reggeliző asztalomnál, a begipszelt lábát egy széken nyugtatja, és szelíd mosollyal éppen harap egy nagyot a mézes kenyereből. Ha most nálam lenne a fegyverem, neki annyi lenne.

Miután közöltem családtagjaimmal, hogy rájuk bízom Ludwigot, behajigálok néhány holmit egy utazótáskába, azzal irány a városháza.

Susi éppen a csinos körmeit reszelgeti, és azt mondja, túlreagálom a dolgokat. Őszintén szólva nem látok rajta valami nagy együttérzést. Még csak különösebb érdeklődést sem mutat. Sőt, nyíltan ki is mondja: neki, személy szerint, édes mindegy, honnan zárnak ki engem. Mert hogy ő most úgylis elutazik. Már holnapután. Párizsba. A Simmerl Giselájával és Jessyvel a hivatalból. A Flötzingert Maryje sajnos nem tarthat velük, mivel hites ura erre az esetre kollektív öngyilkosságot helyezett kilátásba. Mármint, hogy megöli önmagát és a gyerekeket is. Amit pedig Mary nem szeretne. Különösen a kicsi esetében nem, aki összesen csak egy fél évet élt még szegényke. Még az egész élet előtte áll. Azért ezt meg lehet érteni.

Így aztán elköszönök, és szép napokat kívánok Párizsban. És valami nagyon szexi menyasszonyi ruhát vegyen, de igazán szexi legyen ám, mondom. A szemét forgatja, aztán először újra a körmeinek szenteli a figyelmét, utána a számítógépnek.

Ha már bejöttem a városházára, benézek a saját egykori irodámba is. Ami most a Simmerl Max fiának az irodája. Ott ül a kölyök a forgószekemben, a csülkeit az íróasztalon nyugtatja, a fülében fülhallgató. Csukott szemmel dudorászik.

Előveszem a telefonomat és bepötyögöm az iroda számát. Ahogy megszólal a telefon az asztalon, a kölyök lekapja a fejhallgatót és illedelmesen bejelentkezik. Ahogy felnéz, megpillant, és biccent egyet felém.

– Halló! Halló, ki van ott? – bömböl a telefonba.

– Tedd le, seggfej – mondom, és a mobilomra mutatok a kezemben. Azonnal megérti.

– Sok stresszel jár ez a munka, nem igaz? – kérdezem.

– Amint magad is tudod – mondja vigyorogva. – Bár tegnap... tegnap volt egy igazi bevetésem.

– Nocsak – mondom, letelepszem az íróasztalra, és várakozón nézek a kölyökre.

– Betelefonált valami öregasszony, teljesen magánkívül. Rendzavarást akar bejelenteni, azt mondta. Megcsendháborítást. Mert hogy ez már szintiszta rosszindulat. Délelőtt tíz órakor. Kimentem, mert el sem tudtam képzelni, mi zavarja fényes nappal annyira, hogy a hatóságot is kihívja. Aztán ahogy közeledtem a házhoz, egy olyan többlakásoshoz, tudod, már én is hallottam. Eminem, teljes hangerővel. Csengetek, ajtót nyitnak, két igazi bombázó. Éppen süteményt sütnek és közben Eminemet hallgatnak. Tilos talán?

– Oké, és te mit csináltál? – kérdezem most már tényleg kíváncsian.

– Hát a két nő először is megkínált süteménnyel. Forró vaníliás kiflivel, meg puszedlivel – vigyorog.

– Tovább!

– Aztán felmentem az öregasszonyhoz. Nagyságos asszonyom, mondtam neki, Eminem, az nem csendháborítás. Az érték. Igazi érték, csak hogy értsük egymást. És jobban tenné, ha

ő is lazítana rá egy kicsit. Vagy ha nagyon zavarja, hát tegyen be füldugót. Ha pedig este tíz után még mindig szólna a zene, hívjon fel nyugodtan újra.

Elismerésem. Nem teljesen hülye a kölyök. Magam sem csinálhattam volna jobban.

11. fejezet

Háromszázötven euró nem kevés pénz, nem vitás. Ha viszont az ember becsülete a tét, mindjárt más a helyzet.

Azért egy alkudozással megpróbálkozom.

– Be akarsz költözni hozzám? Te? – röhög Birkenberger a telefonba.

– Felmerült – mondom, miközben beszálok a kocsiba.

– Családi perpatvar? – kérdezősködik. Szinte látom magam előtt az önelégült képét.

A tagadásnak nincs értelme, Birkenberger úgy ismer engem, mint a tenyerét. Ugyanakkor a beismeréshez sem érzek nagy kedvet, ezért inkább gyorsan témát váltok és alkudozni kezdek.

– Kétszázötvenért kiveszem – mondom kezdetnek.

– Négyszáz – mondja Rudi.

– Nyald ki – mondom, és leteszem. Mert hogy én meg Birkenbergert ismerem úgy, mint a tenyeremet, ezért pontosan tudom, hogy egyetlen percen belül visszahív.

Megszólal a telefonom.

– Háromszáz.

– Meggondolom.

– Mikor költöznél?

– Ma este – mondom, azzal elköszönök.

Az irodámba beérve azonnal látom, hogy ott tornyosulnak az asztalomon a technikusok mappái. Kiértékeltek minden

kiértékelhető a Papa autójából, aztán szépen, részletesen írásban is rögzítették az eredményeket. Oldalakon át sorakoznak a teljesen használhatatlan, ráadásul számomra kínaiul hangzó információk. Az egyetlen, amit megértek, egy kis sárga, öntapadós jegyzetlapra írt kézírásos feljegyzés. Amelynek szerzője valószínűsíti, hogy az autó esetében egy drogfutár kocsijáról lehet szó. A cédula megy is rögtön a szemetesbe. Én meg vigyorgok. A végén még sikerül a Papának vén fejjel bekerülni a bűnügyi nyilvántartásba a hülye füves cigarettáival. A fű és a hasis mellett természetesen ezernyi más anyag nyomait megtalálták még a kocsiban, ami nem csoda, hiszen a vén csotrogánnyal gyakorlatilag mindent szállítottak már, ami csak létező anyag az univerzumban. És persze rögzítették a halott lány nyomait is, de semmi újdonságot nem tudok meg belőlük. Egyre inkább az az érzésem, körben forgók. Pedig valahol biztosan lenne valami használható. Mivel jobb ötletem nincs, újra felhívom Ibranovicot. Akitől meg is tudom, hogy holnapután érkezik Münchenbe a testvérével és a sógornőjével, hogy elhozzák Branka személyes tárgyait Dettenbeckéktől. Megbeszéljük, hogy aznap délelőtt találkozunk, aztán letesszük.

A technikusoktól kapott aktákkal átmegyek a kórbonctanra abban a reményben, hogy Günter talán ki tud hámozni valamit a feljegyzésekből. Miután megkapom a szokásos kávémat, a hullaszabdalo felül az egyik boncasztalra, kezébe veszi a dossziét, és olvasni kezd.

– Díler az öreged? – hangzik az első kérdése.

– Mást nem látsz az anyagokban? – kérdezem, gyorsan témát váltandó.

Günter elvigyorodik.

– Ezzel a nyommenyiséggel valószínűleg Julius Caesar meggyilkolásáig visszamenőleg fel lehetne deríteni minden bűntényt. Feltéve persze, hogy az embernek egy seregnyi segítőtje és körülbelül száz éve van hozzá. – Leugrik az asztalról és visszaadja a mappát. – Sorry, Eberhofer. Ez egyszerűen túl sok. Nem hinném, hogy a kocsiiban rögzített nyomok alapján előre jutnánk ebben az ügyben.

Hálás köszönetem. Idáig már magam is eljutottam.

Sajnos egyébként sincs sok ideje, teszi még hozzá Günter. Mert hogy Münchenben mintha tömeggyilkosok garázdálkodnának, annyi halottat hoztak be az elmúlt napokban. Munka, vég nélküli munka nehezedik szegény ember vállaira.

Amikor Rudi este ajtót nyit, már a küszöbön megcsap valami furcsa illat, amit sehogyan sem tudok azonosítani, hiába próbálkozom.

– Milyen szag van itt? – kérdezem, miközben kihámozom magam a bőrkabátomból.

– Jó illat, igaz? – Rudi kiveszi a dzsekit a kezemből és felakasztja a fogásra. Kezemben az útitáskámmal megérdeklődöm, melyik lesz az én szobám.

Rudi megáll előttem az előszoba közepén, aztán hirtelen kinyújtja felém a kezét. Némileg zavarba jövök, de aztán megragadom és megrázom. Ha ilyen ünnepélyesen akarja megkezdettnek nyilvánítani beköltözésemet, rajtam ne múljon.

– Háromszáz – szólal meg. Értem.

– Előbb látni akarom a szobát – mondom. Félretolom Rudit az útból, aztán sorra benyitok minden ajtón.

– Jobbra hátul – igazít útba.

Nem semmi, meg kell mondjam. Szekrény, hatalmas ágy, tévé, fotel, asztal, minden szépen elrendezve. Az ágyon fehér fürdőköpeny fekszik kiterítve, „Hotel Sunshine” hímzéssel. Mellette leforrasztott műanyag tasakban hófehér frottírpapucs.

– Szállodai zsákmány? – érdeklődöm a hófehér frottírszett láttán.

– Éppen eleget keresnek rajtam azok a rablók, bőven belefér nekik egy ilyen vacak fürdőköpeny – mondja vigyorogva.

Kipakolom a táskámat és kinyitom a szekrényajtót. Csakhogy a szekrényben sajnos nincs hely a ruháimnak. Fürdőköpenyek, ameddig csak a szem ellát. Rudi arrébb tolja őket egy kicsit, hogy legalább néhány ruharabomat bepréselhessem melléjük.

– Először is vegyél egy jó lazító fürdőt, Franz, én meg addig főzök valami finomat, mit gondolsz? – kérdezi, miközben becsukja a szekrényajtót.

– Kéthetente fizetek – mondom, és százötven eurót nyomok a markába. Forgatja egy kicsit a szemét, de azért elteszi a pénzt, aztán eltűnik a konyha irányában. Én meg megyek a fürdőszobába és megeresztem magamnak a vizet.

– Tettem ki neked fogmosópoharat, Franz. A sárga a tiéd. A zöld fogkefével – hallom néhány perccel később újra Rudi hangját. A mosdó fölötti polcon tényleg ott áll két fogmosópohár. Az egyik sárga, és egy mackófigura ékesíti. A másik zöld military-mintázatú, „Rambo” felirattal.

Miután frissen, mint az ír tavasz, besétálok hófehér fürdőköpenyemben a nappaliba, végre az idegesítő szag okát is megfejtethetem. Illatgyertyák. Szépen sorban elfújom az összesei, amit azonban újdonsült lakótársam nem fogad nagy örömmel.

– Nem szereted őket? – kérdezi némi sértődöttséggel a hangjában.

– Nem – mondom, és leülök az étkezőasztalhoz.

– Kár. Szerintem nagyon jól ellazítja az embert, ha jó az illat a lakásban.

– Szerintem is. Ezért fújtam el őket.

– Éhes vagy? – kérdezi kissé megbántódva.

Bólintok. Előre örülök a vacsorának. Rudi eltűnik a konyhában, aztán egy másodperccel később két ravioli-konzervvel tér vissza.

– Vigyázz, még nagyon forró – figyelmeztet, és leteszi elem az egyiket.

– Tojásos ravioli – állapítom meg, csak úgy magamnak.

– Pontosan. – Rudi ragyogó arccal néz rám. – Jó étvágyat!

– Van egy söröd hozzá, vagy valami hasonló? – kérdezem, mert ezt a vackot muszáj lesz leöblíteni valamivel.

– Hogyne lenne. Kint a hűtőben – feleli teli szájjal.

Felállók és kimegyek a hűtőhöz. Sört sajnos nem találok benne, legalábbis igazi sört nem. Néhány üvegen különös címke díszileg, arról próbálva meggyőzni, hogy a tartalom összetétele valóban hasonlít a sör összetevőire. Kiveszek egyet és visszamegyek vele a nappaliba.

– Mi ez a cucc, és honnan szerezted? – érdeklődöm, aztán óvatosan legurítom az első kortyot. Ízét tekintve valóban tökéletesen illik a raviolihoz.

– Akciós nagykeráruház – magyarázza Rudi evés közben. – Obszerváció. Első osztályú munka volt. Nem igazán nagy pénz, de annál több természetbeni juttatás. Hetekig élünk belőle, ízlik?

Talán Rudi mégiscsak jobban ismeri a tenyerét, mint engem.

– Nagyon szar – jelentem ki, aztán vetek egy pillantást az órámra, és felállók. – Te, sajnos elfelejtettem valamit. Vissza kell mennem az irodába. Sürgős. Tudnál adni egy kulcsot a lakáshoz? Lehet, hogy későn jövök vissza.

Rudi morog valamit a jó vacsoráról, ami most kárba vész, aztán előhalász egy kulcscsomót egy fiókból.

– Tényleg kár érte – mondom. Visszamegyek a szobámba, felöltözöm, aztán irány az első söröző. Jó sűrű ragu és frissen csapolt sör. Örült jó. De tényleg.

Amikor másnap bemegyek az irodámba, ott ül szexi kolléganőm, méghozzá nem is egyedül. Két általános iskolás korú kislány van vele, és egy kisebb fiúcska, kétéves lehet talán. Körbeülik az íróasztalomat, és az én golyó stollaimmal rajzolgatnak mindenfélét az asztali naptáromba. A hozzájuk tartozó anya a saját asztalánál ül, a szeme a számítógépe képernyőjére tapad.

– Helló – szól oda, amikor észreveszi érkezésemet, de egyáltalán nem úgy tűnik, mintha be akarná gyűjteni a pereputtyát.

Az asztalomhoz lépek, csípőre teszem a kezem, és nagyon komoly arcot vágok.

– Helló – mondja egymás után a két kislány aztán újra a rajzművészetnek szentelik magukat.

– Nincs ma iskola, vagy valami hely, ahová beadhatnád a gyerekeket, amíg itt vagy? – érdeklődöm.

– Skarlát – feleli, anélkül, hogy felpillantana.

Szóval skarlát.

– Esetleg egy nagymama? Nagynéni? – próbálkozom tovább.

– Sorry.

– És az apjuk, a fenébe is? Nem férek oda az íróasztalomhoz!

– Az apjuk? – Felnevet. – Már csak ő hiányozna nekünk!

Nincs apjuk? Pedig a fickó a múltkor mutogatott képeken egyértelműen apa-jellegűnek tűnt.

További kérdéseimre megtudom, hogy a fényképeken szereplő úriember ugyan valóban a kisfiú biológiai nemzője, jellembéli hiányosságai miatt azonban meg kellett válni tőle. Ahogyan a lányok apjától is néhány évvel korábban. Nem, az a régi, hagyományos családmódel, az nem neki való, mondja kolléganőm. Ő aztán nem fog mindenféle macsók igényeihez igazodni. Éppen elég neki a három gyerek. Akikből már nekem is nagyon elegendem van, ezért udvariasan felkérem őket, ugyan szabadítsák már fel munkaállomásomat.

Aztán kivágódik az ajtó, és nem más csörtet be rajta, mint a Nagyi.

– Meg vagy te húzatva, mondd már? – harsog, és masírozik egyenesen felém. Steffi pillantása végre elszakad a képernyőről. Most a Nagyit bámulja meredten.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezem elképedve.

– Ha nem jössz haza ma este, Franz, hát ne is gyere többet, csak hogy tudd! Ilyen egy cirkuszt csinálni a Leopold miatt! Mi vagy te, valami primadonna?

– Hogy... hogy jöttél be egyáltalán Münchenbe? – kérdezem, kézzel-lábbal mutogatva, hogy megértse.

– Hát apáddal, csak ő még mindig parkolót keres. Borzalmas nehéz parkolni itt Münchenben, tudod?

A két kislány vihorászni kezd. Amit a Nagyi is észlel, és máris odafordul hozzájuk.

– Kiket látnak szemeim? Milyen aranyos kislányok! – mondja, megsimogatja a fejüket, aztán Steffihez sétál. Barátságosan üdvözlök egymást. Nem sokkal később a Papa is befut nagy lihegve.

– Nagyanyád olyan cirkuszt csinált nekem, hogy azt el sem hiszed – panaszolja. – Úgyhogy, ha nem akarod végleg tönkretenni az életemet, légy szíves, és gyere haza!

Aztán ő is kezét fog Steffivel.

Miután a két szenior némileg lenyugszik, a Nagyi közli, hogy ő még ki akar menni a piacra. Mert hogy egy örökkévalóság óta nem járt ott. A Papa sem. Én nem tudom elkísérni őket, sietek tisztázni. Igazán sajnálom.

Nagyinak szerencsére jól kifejlett érzéke van a nehéz helyzetekhez, ezért a gyerekeket is magával viszi. Amúgy sem való nekik a rendőrség, mondja. A piacon sokkal jobban szórakoznak majd. Pontosan ebédre visszahozza őket, mondja búcsúzóul. Átmehetnénk majd együtt az Augustinerbe.

Amint tiszta végre a levegő, és az íróasztalom újra üres, végre a munkának szentelhetem magam. Végére is azért jöttem volna.

Steffi is dolgozni tűnik, legalábbis egy ideig. Aztán hirtelen az órájára néz.

– Két és fél óránk maradt – mondja rám pillantva.

– Mire? – nézek vissza rá.

– Belenéztem egy kicsit az ügyedbe. Igazán érdekes, ezzel a halott bébiszitterrel. Szeretnék többet is megtudni róla. Van kedved megmutatni a helyszíneket? Ahol megtalálták a holttestet, meg a helyet, ahonnan a kocsit ellopták előtte.

Otthonról is tudok majd dolgozni. Jelentéseket írni, meg hasonlók. Persze, csak ha neked nem gond.

Jelentéseket írni? Zene füleimnek. Mert hogy a jelentéseket, azokat nagyon utálok. Már kapom is fel a kocsikulcsot.

Miután megmutattam a helyet, ahonnan az autót ellopták, elfurikázunk Dettenbeckék háza elé, aztán pedig ki az erdőbe, ahol a kocsit végül megtalálták. Steffi szorgalmas munkaerő, folyamatosan jegyzetel és fényképez. Aztán, ahogy ott állunk az erdő közepén, hirtelen elteszi a kamerát, és rám néz. Hosszasan. Mélyen. Hirtelen nagyon ideges leszek.

– Valami gond van? – érdeklődöm.

– Van kedved egy kis kikapcsolódáshoz? – kérdezi, és elvigyorodik. Én meg hirtelen szédülni kezdek. Alig kapok levegőt. Sürgősen vissza kell ülnöm a kocsiba.

– Mi van? Nincs kedved hozzám? – hajol be hozzám.

A légzésem kezd lassan visszaállni a normális ritmusába.

– Az lenne...

– Akkor meg?

– Az az igazság, hogy van egy... hogy is mondjam... egy olyan menyasszony-félém, érted? – próbálok fél szívvel kikecmeregni a csávából.

– Nem fogok árulkodni neki – mondja Steffi.

Aztán már késő.

Köldökpiercingje van. Benne egy eperrel, ami folyamatosan ide-oda ugrál.

Pontosan déli tizenkettőkor befutnak a piaclátogatók. Lelkesen, kipirult arccal.

– Olyan jól szórakoztunk, Mama! – rikkantja lelkesen az egyik kislány az anyja nyakába ugorva. – Eberhofer- Nagyi még csokit is vett nekünk!

– Ezek az árusok, micsoda szégyentelen egy bagázs! – harsog mögöttük a Nagyi. – Odahaza egy egész disznót vehetnék azért a pénzért, amiért itt egy kolbászos zsemlet adnak!

– Igen, igen, Nagyi – bukkan fel a Papa is, aztán rám néz. – Nálatok mi a helyzet? Haladtatok előre egy kicsit?

– Haladtunk – mondom, és nem tudom, hová néztek.

– Nagyon jól haladtunk – mondja helyettem Steffi, és kisimít egy hajtincset a homlokából. – Igazán remekül. Nagyon köszönöm, hogy vigyáztak a gyerekekre.

Miután mindenki szívélyes búcsút vesz mindenkitől, meghívom egy ebédre a Papát és a Nagyit. Étkezés közbeni makacs gyözködésük azonban leperog rólam. Nem megyek haza. Niederkaltenkirchen az én területem, és nem Leopoldé. Majd visszamegyek, ha ő már nem lesz ott. De annál egy másodperccel sem előbb. És ezt kerek pereg meg is mondom nekik, többször is, mielőtt végül hazaindulnának.

Délután újra elnézek Dettenbeckékhez. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy még egyszer szemügyre kellene vennem Branka dolgait, még mielőtt a családja elvinné őket.

Schneller asszonyság van csak otthon, tőle eltekintve üres a ház. Mivel pedig már-már barátoknak számítunk, beinvitál egy teára. Teázunk, és közben elcsevegünk. A bizalom kiépítése nagyon fontos a nyomozói munkában. Főleg, ha az embernek szívességet kell kérnie. Újra körül akarok nézni ugyanis Branka szobájában, csak hogy nincs házkutatási engedélyem. A

házasárcány viszont már megenyhült: tiltakozás nélkül felenged, sőt, ő maga is feljön velem.

– De csak ebben az egy szobában kutakodhat, érti? – mondja szigorúan. Bólintok. Egy percig áll még az ajtóban, körbenéz, aztán elindul lefelé a lépcsőn.

Úgy érzem, egyszerűen muszáj megnéznem az ő szobáját is.

Ami viszont zárva van.

Furcsa.

Ezután már nem sok értelme maradnom. Branka szobája nem sok újdonságot ígér, a házasárcányéba meg nem jutok be. Maradna a többi szoba. Azokba viszont ugyancsak nincs bebocsátásom.

Leülök az ágy szélére és eltűnődöm. Ha azzal mennék be a kapitányságra Stahlgruberhez, hogy házkutatási parancsot kérek az egész Dettenbeck-házra, valószínűleg kiröhögne. De Eberhofer, mondaná. Hát mégsem boldogul egyedül? Hát mégis szüksége van a segítségemre, látja? Nekem pedig ez cseppet sem hiányzik. De hogy az ördögbe juthatnék be a többi szobába? Az összes többibe méghez?

Gondolkodom, és gondolkodom, és a szemem hirtelen megakad a fűtőtesten. És már meg is születik a zseniális ötlet.

– Köszönöm, most már megyek – mondom néhány perccel később, visszatérve a földszintre.

– Talált valamit, ami segíthet a nyomozásban? – érdeklődik a Schneller nő személy. Éppen a kezét szárítgatja egy konyharuhával.

– Úgy is mondhatjuk.

– Érdekes – folytatja. – De, gondolom, nem beszélhet róla.

– Így van. Különbösen is sietnem kell – mondom, és az órára nézek. – Néhány perc múlva találkozom van egy barátommal. Fűtészszereelő, és ma véletlenül itt dolgozik a közelben.

– Kár – mondja tömören.

– Dettenbeckék egyébként mikor szoktak hazaérni? – kérdezem még.

– Az asszonyom öt óra körül. Tovább nem maradhat, mert ötkor bezár a bölcsőde, ahová most a kicsit be szokták adni. Dettenbeck úr meg... neki nincs állandó időbeosztása. Néha csak éjfél után ér haza. Azokat a nagy limuzinokat például főleg éjszakára szokták kibérelni.

– Nincs külön személyzet az autók visszahozatalára?

– Van, hogyne lenne, de a fontos rendezvényekre Dettenbeck úr szeret maga menni.

– Értem – mondom kifelé menet. – A fiú, Damian, ő meg internátusba költözött, ha jól hallottam. Tulajdonképpen miért kellett elküldeni itthonról?

– Hogy miért? Mit mondhatnék erre? Korábban sem volt könnyű vele, tudja... A kamaszkor... Rendesen kipróbált mindent, és az utóbbi hetekben csak rosszabb lett a dolog.

Végleg elvadult, az asszonyom már sehogy sem bírta vele. Az iskolai teljesítménye is újra siralmas lett. Amíg Branka itt volt, és segített neki a matematikában, még ment valamennyire a dolog, de most... hát ki törődne itthon azzal a szegény fiúval?

12. fejezet

Életemben sokszor feltettem már magamnak a kérdést, mi a fenéért barátkozom én egyáltalán Flötzinggerrel. Méghozzá már vagy száz éve. A fickó egy szoknyavadász (nem olyan kifinomult nő szakértő, mint én, ő inkább az a „röptében a legyet is” – típus), okosnak sem mondható éppen, a szánalmas buherálásaiért meg olyan számlákat állít ki, hogy az embernek ketté áll tőlük a szeme. Ezen a mai napon azonban mindenkinél értékesebb a szememben.

– Flötzingger víz-gáz-fűtés – jelentkezik be a megszokott módon.

– Szervusz, Flötzingger – mondom neki. – Szükségem lenne a segítségedre.

Röpke tíz perc után egészen pontosan tudok mindent, amit tudni akartam. Még úgy is, hogy Flötzingger, mint már említettem volt, nem tartozik a legélesebb elmék közé.

Felhívom Rudit és tájékoztatom zseniális tervemről. Mivel pedig éppen semmi fontos dolga nincs, tökéletes segítség lehet a megvalósításban.

Amit azonnal be is indítok. Először is visszamegyek a Dettenbeck-házhoz, ahol a várakozásnak megfelelően a házisárkány nyit ajtót. Ugyancsak a várakozásoknak megfelelően némileg meglepett arcot vág, amikor meglát.

Elfelejtettem-e valamit, tudakolja. El bizony, mondom én. Nem hivatalos ügy, inkább személyes.

– Nem találom a golyóstollamat – magyarázom meggyőzően.
– Itt a házban ejthettem el valahol. Nem akármilyen tolról van szó, tudja? Néhai nagybátyámtól kaptam az elsőáldozásomra.

Arcára máris együttérzés költözik. Természetesen be is enged. Miután pedig kettesben alaposan körülnéztünk a nappaliban, de sajnos nem találtuk meg a tollat, két szinttel feljebb megyek. A lépcső tetején várok néhány percet, aztán lesújtott arccal visszamegyek a földszintre.

– Semmi – mondom elkeseredetten.

Gondolkodunk egy kicsit, aztán hirtelen olyan tekintetet vetek a pincébe levezető lépcsőre, amely máris vérmes reményeket sugall. Egy Oscar-díjas színész sem csinálhatná jobban.

– Talán legurult a pincébe, amikor kiesett a zsebemből – mondom.

– Lehetséges – mondja, és ő is lenéz a lépcsőn. – Nézzen utána nyugodtan, felügyelő úr. Ha megbocsát, nekem most már tényleg neki kell látnom a főzésnek.

Megbocsátok.

A pincében azonnal megtalálom a kazánt, és egyetlen perc alatt tökéletesen ki is iktatom, a Flötzingert útmutatásának megfelelően. Olyan gyorsan és szakszerűen, ahogyan csak egy igazi szakértő képes rá.

A földszintre visszatérve boldogan mutatom fel a golyóstollamat. Kissé kínos, hogy egyértelműen egy közönséges reklámtoll, de a mutatóujjammal szerencsére le tudom takarni rajta a feliratot. A házvezetőnő halványan elmosolyodik. Mintha

megkönnyebbült volna, hogy megtaláltam, amit kerestem. Ahogyan én magam is érzek.

– Egyébként furcsa hangok jönnek a kazánjuktól – mondom még kifelé menet. – Talán nem ártana megnézetni egy szakemberrel. Nehogy aztán tönkremenjen, éppen most, amikor a küszöbön állnak a kemény fagyok.

– Gondolja? – kérdezi őszinte aggodalommal.

Bólintok.

– Van állandó szerelőjük?

– Nincs. Amióta én itt vagyok a háznál, még soha nem volt szükségünk rá. Még soha semmi baj nem volt a fűtéssel.

Akkor jó, mondom. De azért csak figyeljen oda rá. Nehogy a kis Alexa a végén még tüdőgyulladást kapjon a hidegben.

Rudi a megbeszélte találkozóhelyen vár. Szerelőnek öltözve, ahogyan megállapodtunk. Mindenféle jelmeze van, csak be kell nyúlni érte a szekrénybe. Egy igazi magánnyomozónak minden elképzelhető szerepre készen kell állnia. Még egy igazi szerszámosládája is van, bár a kilógó hatalmas csőfogót azért egy kicsit túlzásnak érzem. De legyen.

Alig telik el néhány perc, és cseng a telefonom. Bármibe lefogadtam volna, hogy így lesz.

Éppen most beszélt Dettenbeck úrral a fűtés miatt, mondja izgatottan a házvezetőnő. Tényleg baj van a fűtéssel, az egész házban hűlnek le a radiátorok. Ami pedig nagyon nagy baj, mert egy-két órán belül megjön Dettenbeckné a kis Alexával. A ház meg jéghideg lesz addigra.

– Igen, értem – mondom, és odakacsintok Birkenbergernek.

–

De nem tudom, én miben segíthetnék.

– Itt van még a közelben, felügyelő úr? Maga nélkül biztosan nem talállok egy jó szerelőt nagy hirtelenjében!

– Tíz percnyire vagyok a házuktól – mondom, miközben már indulok is a kocsizhoz.

– A barátja is ott van még magával?

– Igen, de miért kérdezi?

– Ó, de jó! Kérem, el tudná hozni hozzánk, hogy vessen egy pillantást a fűtésre?

– Vagy úgy! Ön aztán tényleg odafigyel mindenre, amit mond az ember.

Kuncog. És nagyon örül. Így aztán nagyvonalúan megígérem, hogy rábeszelem régi jó barátomat, ugyan, jöjjön már el velem és vessen egy pillantást a Dettenbeck- ház fűtésrendszerére.

A következő óra azzal telik, hogy segíték zöldséget tisztítani Schneller asszonyságnak, Rudi meg közben szépen körbejárja a ház minden egyes helyiségét, tüzetesen szemügyre véve az összes fűtőtestet, olyan profi módon szitkozódva, mint egy útszéli kocsis. Mellékesen pedig körülbelül egymillió felvételt készít minden egyes szoba minden egyes szegletéről. Végül szemrehányó pillantásokat vetve ránk levonul a pincébe, ahol is visszakapcsol mindent, amit én kikapcsoltam, majd szerfelett elégedett arccal jön vissza a konyhába.

– Újra tökéletesen működik minden – jelenti be, győzelmesen meglengetve gigászi csőfogóját.

– Maga egy valóságos kincs! – áradozik megkönnyebbülten a házvezetőnő. Küldje el a számlát még ma, teszi hozzá. Azzal már ott sem vagyunk.

– Minden megvan? – kérdezem Rudit útban az autóhoz.

– Minden. Beleértve a ház urának hajzatát is – mondja, és egy kis tasakot húz elő az overallja zsebéből.

Hát igen, Rudi megbízható segéderő.

Másnap délelőtt pontosan tíz órakor megbeszélésünknek megfelelően bekopogtatnak az irodámba Ibranovicék. Mindhárman tetőtől talpig feketét viselnek. A szülők szeme duzzadt a sírástól. Odahúzok nekik három székot az asztalomhoz, felteszek egy kávé, aztán én is leülök.

– Nos, mivel is kezdjem... természetesen fogadják őszinte részvéteket – mondom. A szerencsétlen asszony arcán már gördülnek is le újra a könnyek. A férje kiprésel magából egy halvány mosolyt. A nagybácsi elfordítja a fejét, és összehúzott szemmel kinéz az ablakon. Nem valami kellemes hangulat, meg kell mondjam. Némi torokköszörülés után felállók és kitöltöm nekik a kávé. Közben sóhajtok néhányat. Ezt a részt utálok a legjobban a munkámban. Szomorú embereket még jobban elszomorítani. De nincs más választás. Így aztán leteszem eléjük a kávéscsészéket. Megköszönik. Valószínűleg már mindennek örülnek, amibe belekapaszkodhatnak, legyen az akár egy kávéscsésze füle is.

– Branka... – kezdem óvatosan. De hiába. Az asszonyból már a leány nevének említése közepes erősségű idegösszeomlást vált ki. – Bocsásson meg, asszonyom, de ha meg akarjuk találni a leányuk gyilkosát, fel kell tennem Önöknek ezeket a kérdéseket.

Bólint és a zsebkendőjébe szipog.

– Voltak Brankának barátai, ismerősei itt Münchenben?

A nagybácsi válaszol.

– Nem voltak, legalábbis mi nem tudunk róla – feleli határozottan. – A Dettenbeck család a munkaadója volt. Nem több, nem kevesebb. A másik alkalmazott, hogy is hívják...

– Schneller. Margot Schneller – sietek a segítségére.

– Igen, ő. Nem kedvelte Brankát, Branka legalábbis így érezte.

Ezzel sem mond újat.

– Branka semmit nem mesélt az itteni életéről? Nem voltak barátnői? Nem járt társaságba? Nem volt valami törzshelye, ahová járt volna az ismerőseivel? Esetleg nem bukkant fel egy fiatalember az életében?

A két férfi gyors pillantást vet egymásra, aztán mindketten elfordulnak.

– Nem járt ilyen helyekre. Ebből a szempontból Branka kicsit más volt, mint a mai fiatalok. Neki a családja volt a legfontosabb. Ahányszor csak volt egy-két szabad napja, azonnal hazajött hozzánk – mondja a nagybácsi. Az anya még mindig csak sír.

– Nem is lakott még olyan régóta Münchenben – veszi át a szót az apa. – És mindig is félénk kislány volt. Nem könnyen engedett közel magához másokat.

A másik kettő egyetértően bólogat.

– Rendben – mondom, és felírok néhány szót. – És mi volt a helyzet Lipcsében? Ott azért csak voltak barátai? Társasága? Udvarlója esetleg?

– Nem, nem igazán. Legalábbis semmi említésre méltó – mondja újra a nagybácsi. – Branka mindig félénk, visszahúzódó lány volt, aztán az a hosszú idő, amikor munkanélküli volt, végképp elszigetelte. Az egykori iskolatársai szinte mindannyian dolgoztak, akik pedig nem, azok nem is olyan emberek voltak,

akiket szívesen láttunk volna Branka körül, ha érti, mire gondolok, felügyelő úr. De Branka így is jól érezte magát, hiszen ott volt neki a családja, és neki ez volt a legfontosabb.

A szerencsétlen nő erre sírógörcsöt kap, de olyat, hogy még a kihallgatást is félbe kell szakítanom. Megkérem a szülőket, várakozzanak kint egy kicsit, a nagybácsit viszont arra kérem, maradjon még egy percet.

– Ibranovic úr – mondom, amikor végre négyszemközt maradunk. – Az unokahúga huszonkét éves volt. És állapotos. Csak kellett legyen egy apja a gyermekének. Van valami elképzelése, ki jöhetne szóba?

Üres tekintettel biccent néhányat. Elgondolkodik. Nem igazán értem, mit jelent a biccentése. Igen, tudja, ki lehet az apa, vagy nem, fogalma sincs róla.

– Régebben esetleg volt valakije? Az ő korában ez teljesen normális dolog lett volna – bátorítom.

– Tényleg volt egy barátja, felügyelő úr, de az már régi történet. Egy francia kölyök, valami Gérald, ha jól emlékszem a nevére. Egy cserediák. Branka tizenhat vagy tizenhét éves volt akkoriban. Egy évig még tartották a kapcsolatot. Telefonon, e-mailben. Néhányszor el is utaztak egymáshoz látogatóba. Branka jól beszélt franciául. Aztán lassan elhalt a dolog. Amennyire tudom, a fiú volt az, aki végül szakított vele. Branka akkor nagyon boldogtalan volt, pedig úgysem jött volna ki semmi jó a dologból, nem igaz? Ekkora távolságra egymástól...

– Teljesen megszakadt közöttük a kapcsolat?

– Igen – vágja rá azonnal. Mintha némi megkönnyebbülést hallanék ki a hangjából.

– Ön nem kedvelte igazán ezt a Géraldot, ugye? – kérdezek rá.

Vállat volt.

– Semmi közöm nem volt hozzá.

– És Gérald után? Voltak további fiatal emberek Branka életében?

– Nem tudok róla – mondja, és feláll. Kezet nyújt, és kéri, hogy mindenképpen tájékoztassam az ügy alakulásáról. Hívjam, ha valami újdonságra bukkanok, vagy további kérdéseim lennének. Aztán úgy vánszorog ki az ajtón, mintha a máglya felé lépkedne.

Furcsa fickó, az már biztos. Jó modorú, együttérző, mégis van benne valami, ami egyre jobban zavar. Talán túl sokszor csókolta szájon az unokahúgát, ott Günternél, az asztalon. És miért könnyebbült meg ennyire attól, hogy a francia fiúval megszakadt a kapcsolat? Mi köze egyáltalán egy nagybácsinak az unokahúga szívügyeihez?

Miután távoznak, szép sorban az összes kávéscsészét steril zacskókba csomagolom, és Dettenbeck úr hajmintájával együtt elszállítom őket az Igazságügyi Orvostanra. Günter szentül megígéri, hogy a lehető leggyorsabban megvizsgálja őket. Még úgy is, hogy már megint csak úgy tornyosulnak az asztalokon a halott müncheniek.

Mielőtt este hazamennék Rudihoz, még gyorsan elmegyek bevásárolni. Mert hogy sem a tojásos raviolihoz, sem a szuperakciós sörutánzathoz nincs nagy kedvem. Egy hatos csomag sörrel és egy nagy zacskó első osztályú élelmiszerrel a kezemben vonulok be a lakásba. Ahol, mint attól tartottam is, a ház ura már a tűzhelynél áll. Leteszem a zacskót az asztalra.

– Vásárolni voltál? – kérdezi Birkenberger, kissé zavartan szemlélve zsákmányomat.

– Pontosan, Rambo – mondom, és beteszem a sört a hűtőbe.

– De már főztem vacsorát – mondja kissé sértődötten.

– Nehéz az élet, Rudi. Egyébként mi finomat főztél? Hadd találgassak! Tojásos raviolit?

– Lencsefőzeléket.

– Ó, lencsefőzelék. Micsoda dráma – mondom, aztán ünnepélyesen elkezdem kipakolni az asztalra saját élelmiszereimet.

Még meleg, ropogós héjú parasztkenyér. Illatozó füstölt hús. Jó adag fűszeres sajtkrém. Zsenge retek. Egy üveg mustármagos uborka. Hozzá egy-két sör. Első osztályú vacsora.

– Pedig a lencse tényleg nem olyan rossz – mondja Rudi, elszántan tovább kevergetve a főzeléket. Persze azért nem állja meg, hogy ne vessem rám egy-egy pillantást a válla fölött.

– Akkor jó étvágyat hozzá – mondom. – Van valahol egy vágó deszkád?

Mély sóhajjal kinyit egy szekrényajtót és kiemel egy vágó deszkát, aztán tovább kevergeti a lencsét, de a tekintete újra és újra visszakanyarodik a konkurens kínálatra.

– Tulajdonképpen miért nem főzöl soha valami rendes ételt? Olyat, amihez nem kell konzervnyitó – érdeklődöm.

– Mert nem tudok főzni, seggfej.

– Akkor tanulj meg.

– Mondja az, aki még mindig a nagymamájával főzet magára.

Jaj-jaj. Itt valaki nagyon mérges. Ránézek, aztán odamegyek a szekrényhez és kiveszek egy másik vágódeszkát is.

– Kettőnknek is elég – mondom, széles mosolyt csalogatva Rudi arcára.

– A lencse holnapra is jó lesz – mondja azonnal. Már le is veszi a lábost a tűzről, és nekilát megteríteni az asztalt.

– Az már nekem édes mindegy. Holnap péntek, tehát holnap ilyenkor én már Wolfinál ülök a kocsmában.

Vacsora közben beszélgetünk még egy kicsit az ügyről, de nem jutunk előre. Van egy halottunk, aki állapotos volt, s a gyilkos nagy valószínűséggel a gyermeke apja lehetett. Ennyit, amit tudunk. Ami pedig nem sok.

Az étel az ízet tekintve nem rossz, bár az ember tudvalevőleg nemcsak a szájával, hanem a szemével is eszik. Látvány tekintetében pedig a különböző zacskókból és üvegekből történő evés lényegesen kevesebbet nyújt. Ha csak eszembe jut a Nagyi asztala, amelyen minden egyes retekfej valóságos műremek, de olyan, hogy az embernek szinte lelkiismeretfurdalást okoz beleharapni... És a Nagyi természetesen az uborkát is maga teszi el. Nem csoda, hogy az is remekmű. Minden alkalommal vérre menő vita dönti el, ki ihatja ki a levét a végén. De ez csak egy megjegyzés volt, úgy mellékesen.

Másnap már délben befejezem a munkát. Egyrészt azért, mert szinte minden pénteken így csinálom, másrészt pedig azért, mert ki kell fuvaroznom Susit és kíséretét a repülőtérre. Mert hogy ma indulnak Párizsba. Három nő, négy éjszaka, egy menyasszonyi ruha. És olyan sok bőrönd, hogy az ember azt hihetné, örök időkre elhagyni készülnek szép hazánkat. Nem kis erőfeszítésembe kerül becsukni a csomagtartót. A repülőtérre

vezető úton a hangulat a kocsiban egy futballvilágbajnokságra hasonlít, és igencsak boldog vagyok, amikor a túlpörgött nőszemélyek végre kiszállnak, egyik pillanatról a másikra a nullára csökkentve a zaj szintet.

– Megvetted már a gyűrűt? – kérdezi a búcsúzásnál Susi, és ad egy nagy pusztit.

– Amíg nincs menyasszonyi ruha, nincs gyűrű sem – közlöm vele, és egyáltalán nem akarok Steffire gondolni.

– De a menyasszonyi ruhát most megvesszük!

– Akkor majd lesz gyűrű is.

– Olyan drága vagy!

Az élénk trió ezzel elköszön, és indulnak, hogy elröppenjenek Párizsba.

Fényéveknek tűnik az idő, mire végre hazaérek, és benyitok a konyhánkba. A Papa a sarokpadon ül, Ludwiggal a lábánál. Ludwiggal, aki egyetlen pillantásra sem méltat. Amin persze nem csodálkozom: ha van rossz tulajdonsága, akkor az az, hogy igencsak haragtartó. Ahányszor csak egy napnál hosszabb időre kiteszem a lábam, és nem járom le vele a szokásos körünket, egy ideig látványosan nem barátkozik.

Vele ellentétben a Nagyi kitörő örömmel fogad. Ráadásul egy jó hírrel is, az öröm mellett: Leopold otthon van! Mármint a családjánál. Egy párterapeutával együtt méghozzá. Családi megbeszélést tartanak. Kibeszélést, mondja a Nagyi. És hogy ő nagyon szurkol nekik. Ahogyan én is, természetesen. Aztán máris jön a következő hír, és az sem rosszabb: borjúpörkölt a vacsora házi készítésű galuskával és endívia-salátával. Ráadásul úgy, hogy Simmerlnél még csak nem is volt akciós a borjúhús, tájékoztat a Papa. De a Nagyi olyat veszekedett vele a hülye

hentesboltja közepén, hogy végül megadta magát, és jelentős kedvezményt adott. Esélye sem volt a Nagyival szemben.

A pompás vacsora előtt még átmegyek a disznóólamba és lezuhanyozok. Jó sokáig állok a forró víz alatt. Rudinál zuhanyozni ugyanis igazi mártíromság, mert drága barátom mindvégig ott ólálkodik az ajtó előtt és folyamatosan küldi a hülye üzeneteit a Dettenbeck-házban készített fényképekről, a Branka terhességéről, vagy éppen a Föld pályájáról a Nap körül. Mindegy, csak zavarhasson. Szerintem azt akarja elérni, hogy minél előbb fejezzem be a zuhanyozást és jöjjenek elő, korlátok között tartva a lakás vízfogyasztását. Így aztán most XXL-méretű fürdőt veszek, és csak akkor jövök ki a zuhany alól, amikor már ráncosra ázott a bőröm. Mert én így szeretem, és kész.

A vacsora, mint az várható is volt, az élvezetek csúcsa. Így aztán addig eszem, amíg rosszul nem leszek, és nem lesz égető szükségem egy pohár jó pálinkára. A Papának is jól esik egy pohárka, mellé pedig a szokásos füves cigarettája.

Segítek a Nagyinak elmosogatni, aztán lejárjuk a körünket Ludwiggal. Komoly meggyőző erő, sőt, néhány falat borjúhús is kell hozzá, hogy egyáltalán hajlandó legyen felemelni a hátsóját és elindulni velem. Egy-tizenkilencet teljesítünk, ami teljesen elfogadható idő, főleg, ha figyelembe vesszük, hogy mindketten kijöttünk egy kissé a gyakorlatból. Mire végzünk, Ludwig csaknem újra a régi, legalábbis nagy farkcsóválással kocog előttem.

Utána természetesen betérek Wolfihoz. Ahol nagy meglepetésemre ott ül Flötzingler is. Még hozzá szép nyugodtan iszogatva, nem olyan kapkodva döntve le a sört és a töményét a torkán, hogy utána szaladjon máris haza. Nem, ma teljes

nyugalommal üldögél a pultnál, Wolfival beszélget, és könnyedén kortyolgatja a sörét.

Örül, amikor meglát. És mindjárt azt is tudni akarja, milyen eredményre jutottam a nagy-nagy szakértői segítségével. Így aztán elmesélem neki a történetet a Dettenbeckék kazánjáról. Részletesen, még hozzá. Egy teljes korsó sörig eltart. Figyelmesen hallgat, aztán szakmai kérdéseket tesz fel, amelyeket viszont a legnagyobb jóakarattal sem tudok megválaszolni.

A második korsónál azért már megkérdezem, tulajdonképpen hogyan üldögélhet itt ilyen kellemesen, ahelyett, hogy néhány korty után már loholnia kellene haza hitveséhez és gyermekeihez.

Munkamegosztás, válaszolja. Jobsharing, így hívják mostanában. Mert hogy Mary meg ő arra jutottak, hogy az egyiküknek sem jó, ha mindig mindketten otthon vannak. Mert akkor csak egyformán kikészülnek mind a ketten, és végül pokollá teszik majd egymás életét. Ezért úgy döntöttek, ezentúl váltott műszakban dolgoznak. Flötzingernek pedig ma van az első szabadnapja. Amikor a víz-gáz-fűtésszerelői munkáiról érdeklődöm, csak legyint. Arra aztán végképp nincs ideje mostanában. Talán majd, ha Amy-Gertrud végre abbahagyja az üvöltést és átalussza az éjszakákat.

– Miért nem hagyjátok egyszerűen üvölni? – kérdezem, és rendelék még két felest.

– Én is ezt kérdeztem, de Mary nem akarja.

– Nem is neki kell. Te is megcsinálhatod a saját műszakodban.

Rám néz. Aztán vigyorogni kezd. Erre iszunk.

– Jövő héten zumba-tanfolyam kezdődik Landshutban – közli aztán. – Szuper dolog, én mondom neked.

Zumba? Elég hülyén nézhetek rá, mert szükségesnek lát hozzáfűzni némi magyarázatot.

– Az olyasmi, mint az aerobicnak egy divatosabb változata, tudod? Csak több folklórral. Latin-Amerikából, azt hiszem.

– Szóval folklór. Az nem inkább nőknek való?

– Dehogynem! – mondja, és kacsint egyet. Értem én.

– Susi elutazott Párizsba, ugye? – kérdezi aztán.

– El – bólintok és kortyolok egyet a sörömből. – Jó hely az? Tudnod kell, te is voltál ott nemrégiben.

– Szörnyű, Franz! Szörnyű! – mondja kétszer egymás után. Aztán mesélni kezd. Hogy Párizs igazából nem lenne olyan szörnyű. Szörnyű akkor lesz, ha az ember egy terhes nővel megy oda. Bedagadó láb, légszomj, hányinger és folyamatos pisilési kényszer. Egyetlen ház nincs azon az átkozott Champs-Elysées-n, ahová Marynek ne kellett volna bemennie.

Ennyi elég is nekem ahhoz, hogy ne kívánkozzak Párizsba. Nem mintha eddig nagy kedvem lett volna hozzá. Éppen ellenkezőleg. Mert hogy ott biztosan nincs borjúpörkölt. És nincs disznóól. És nincs Ludwig. Sőt, még Wolfi sincsen!

Aztán kinyílik az ajtó, és belép Simmerl.

– Éppen most hívtak a lányok – mondja. Felemeli a kezét, hátradönti a fejét, és ha jól értem, mindezzel azt akarja jelezni Wolfinak, hogy nagyon szomjas. – Rendben megérkeztek, és a szállás is első osztályú.

Ami természetesen mindjárt ok is az ünneplésre. Wolfi újabb söröket csapol, és hangosabbra tekeri a zenét. Remegnek a falak Brian Johnstól.

Másnap valahogy nem érzem jól magam. Mivel pedig furcsa módon hiányzik Susi, és unatkozom is, este nincs más választásom, megint csak beülök Wolfihoz. Azt ugyanis tudni kell, hogy itt nálunk, Niederkaltenkirchenben, meglehetősen korlátozottak a szórakozási lehetőségek. Ahogyan Rudi is mondta, nincs színház, nincs mozi, nincs semmi. Ma meg még a tévében sincs semmi jó, már ha az embernek hozzám hasonlóan semmi kedve végignézni, ahogy egy állatorvos húsz év után viszontlátja ifjúkori szerelmét a hölgy atyjának temetésén, éjszaka pedig egy fehér csikó roppant komplikált megszületését segíti elő, közben pedig a karja véletlenül hozzáér a hölgy kebléhez, hogy aztán néhány másodperccel később már a szalmában henteregjenek. A többi adón sincs semmi jobb, így a Ludwiggal legyalogolt köröktől eltekintve egész hétvégém a kocsmából, a Nagyi főztjéből és az ágyamból áll.

Aztán egyszercsak beoson hozzám a disznóólba a Papa, és bejelenti Leopold várható ismételt felbukkanását. Mert hogy a párterápia lezárult, még hozzá azzal a feladattal a házasságok számára, hogy most néhány napig külön-külön elmélkedjenek és rendezzék a gondolataikat. Amit tőlem nyugodtan meg is tehet a nyálas disznó. Csak ne itt nálunk tegye, legyen szíves.

13. fejezet

Hétfő reggel megjelenik az irodámban Birkenberger. Igen elégedett arccal méghozzá. Letesz elém egy vastag dossziét az asztalra, aztán kávé tölts magának.

– Itt van minden – mondja. – Csoportosítva, beszámozva, bejelölve. Egész hétvégén dolgoztam rajta, miközben te a Nagyival főzöttél magadra.

– Én nem főzök magamra, Birkenberger. És nekem sem volt stressz-hiányom, elhiheted.

– Mindegy, a fotók mindenesetre itt vannak – kopogtatja meg a mappát. – Most már csak ki kell értékelnünk őket.

Magamhoz veszem a mappát és átlapozom. Tökéletes rendszerezés. Jó munkát végzett a derék Rudi.

– Te, Franz – mondja, miközben mögém lép és a vállam fölött nézegeti a képeket. – Tudod, mit nem értek?

– Mit?

– A lány családja, ezek az Ibranovicék, mind azt állítják, Branka nagyon félénk volt. Introvertált típus.

Introvertált. Pontosan.

– Ahogy mondod.

Becsukom a mappát. Rudi összefonja a karját, és fel-alá kezd járkálni az irodámban.

– Dettenbeckék viszont egészen mást mondanak, nem igaz?

Hogy Branka egy igazi napsugár volt. Dettenbeckné olyan jól mulatott vele az IKEÁ-ban, hogy estére elkezdődtek a fájásai. Ez a két kép nagyon nem vág egybe, ha engem kérdezel.

Ravasz fickó ez a Rudi, el kell ismerni.

– Jól látod. Természetesen nekem is feltűnt már.

– Természetesen – mondja és végre megáll. Felhúzza az egyik szemöldökét, és kérdő pillantást vet rám.

Ebben a pillanatban azonban megszólal a telefonom. Susi hív.

– Mi a helyzet, drágaságom? – kérdezem, és kényelmesen felteszem a lábamat az asztalra.

– Te, Franz, ez a menyasszonyi ruha, ez nem is olyan egyszerű dolog – mondja. A háttérből udvarhölgyeinek csivitelése hallatszik. – Már mindenfelé voltunk, de még mindig nem találtunk semmi megfelelőt. Ha tényleg ragaszkodsz hozzá, hogy szuperszexi legyen, akkor számítanod kell rá, hogy úgy fogok kinézni, mint egy szent szajha. Tényleg ezt szeretnéd?

Szent szajha. Fogalmam sincs, tényleg ezt szeretném-e. Hangzani mindenesetre nem hangzik rosszul.

– Mi az alternatíva? – kérdezem, gondolatban leragadva a szent szajhánál.

– Az alternatíva? Találtunk itt egy nagyon szép ruhát. Igazán, nagyon szépet, elhiheted.

– És mi a bökkenő? – kérdezem, mert már a hangjából tudom, hogy van valami bökkenő a dologban.

– A bökkenő? Nincs semmilyen bökkenő! Hát mit gondolsz? – mondja. Szinte látom magam előtt a durcásan lebiggyesztett száját.

– Szóval nincs bökkenő. Akkor miért hívtál fel? Vedd meg, és kész.

– Csak biztos akartam lenni.... nehogy aztán a végén azt mondd, hogy nem tetszik...

– Szóval szerinted nekem nem fog tetszeni?

– Mit tudom én? Egy kicsit olyan... hogy is írjam le neked? Talán egy kicsit romantikus. De csak egy egészen kicsit.

Romantikus. Vagy úgy.

Mérlegelnem kell. Miközben a szent szajha sehogy sem akar kimenni a fejemből.

Susi lélegzetvisszafojtva hallgat. Vélhetően a válaszomra vár.

– És az a másik, az a szent szajhás... az tényleg olyan rossz lenne? – próbálkozom.

– Franz! – csattan fel bosszúsan.

– Csak vicceltem – engedek azonnal. – Romantikus. Tulajdonképpen miért ne? Majd szent szajhás alsóneműt veszel alá.

Boldogan kuncog.

– Megvetted már a gyűrűt? – kérdezi aztán.

– A gyűrűt? Hát hogyne – mondom, és leveszem a lábam az asztalról. Rudi a képembe vigyorog.

– És milyen?

– Hogy milyen? Szép. Nagyon szép. Te, Susi, olyan rossz a vonal, alig hallani, amit mondasz... ott vagy még?

Kaparászok egy kicsit a kagylón, aztán leteszem.

Még jó, hogy Birkenbergernek van két füle. Máskülönben a vigyorgó szája az egész fejét körbeérné.

– Szereznem kell holnapra egy hülye gyűrűt – mondom. Felállók, és töltök magamnak még egy kávé. – Ebédszünetben átmegek a Karstadtba. A Nagyi úgylis adott néhány kupont.

Tizenöt százalék kedvezmény mindenre. Csak van ékszerosztályuk is, nem?

– A Karstadtban akarod megvenni az eljegyzési gyűrűt a te Susidnak? Normális vagy, Eberhofer?

Nem értem a kérdést.

– Miért, mi a gond vele? – érdeklődöm.

– Az ember alsógatyát vesz a Karstadtban, ember! Vagy pulóvert! Vagy tőlem akár vasalót is, de nem eljegyzési gyűrűt!

A vasaló említésére gondolkodóba esem, de aztán eszembe jut, hogy gyakorlatilag tízes kiszereelésben állnak otthon a háztartási gépek. Végtére is nem tegnap találták fel a kuponokat. A Nagynak biztosan legalább egy tucat vasalója van otthon raktáron. Eredeti, bontatlan csomagolásban még hozzá.

– Akkor ne a Karstadtba menjek? – nézek Rudira.

– Ne!

– Hanem?

– Hát a Tiffanyhoz, hová máshová? Az ember a Tiffanynál veszi az eljegyzési gyűrűt, Franz. Csakis ott. Sehol máshol. Nekik van a legnagyobb választékuk, és kizárólag első osztályú műremekeket tartanak, érted? Néhány hétig obszerváltam náluk Karácsony előtt, biztosan adnak egy kis kedvezményt, ha odamegyek.

Így aztán az ebédszünetben útra kelünk a belvárosi Tiffany-szalomba. A választék tényleg óriási. A minőséget nem tudom megítélni. Amit viszont egyértelműen meg tudok ítélni, az az árszínvonal. Az ugyanis szégyentelen.

Rudira természetesen senki nem emlékszik, és ugyancsak természetesen engedmény sincs. Végtére is nem egy török bazárban vagyunk, nem igaz?

Már a hátamon csorog le a veríték. Fogalmam sincs, ebből a csávából hogyan vághatnám ki magam. Eszemben sincs az éves fizetésem felét itt hagyni egy eljegyzési gyűrűért.

Aztán különös dolog történik. A festett szőke hajú, kórósoványságú eladónő ugyanis, aki az előbb még barátságosan mutogatta nekünk a kínálatot, összehúzza a szemöldökét és megvetően végigmér minket, aztán szépen elkezd visszapakolni mindent a fiókokba. Közben pedig kimond egy igen súlyos következményekkel járó mondatot. Nevezetesen azt, hogy „Talán máshol tartanak még valamit a maguk árkatóriájában”.

Amire én azonnal kiválasztom a legszebb gyűrűt. Ami magától értetődően a legdrágább is. Nem is fél, hanem egy egész évi fizetésembe kerül. Nekem mégse mondjon ilyen sértő dolgokat ez a liba! Hát mit képzelsz, kicsoda ő, hogy így beszélgethet nekem? Hát ki vagyok én? És különben is, talán kételkedik benne, hogy az én leendő hitestársamnak mindenből a legjobb kell?

Egy csapásra újra hihetetlenül kedvessé válik, és ügyes kézzel kezdi elrendezni a gyűrűt egy elegáns kis dobozkában. Közben meg folyamatosan jár a szája. Biztosít, hogy az egész kollekció legszebb darabját sikerült kiválasztanom. Egy igazi klasszikust. Még Grace Kelly is ehhez hasonló gyűrűt kapott a vőlegényétől. Jó, a Grimaldik házikasszáját valószínűleg nem rendítette meg annyira a gyűrű, mint az enyémet, habár fel kell tennem a kérdést, mi a fenéből gazdagodhatott meg ennyire egy hercegség, ami alig nagyobb a Nagyi veteményeskertjénél. Az én anyagi helyzetemmel természetesen más a helyzet. És ettől a felismeréstől hirtelen elfog a rosszullét.

– Egy kicsit rosszul vagyok – mondom Rudinak.

– Menj ki egy kicsit a friss levegőre. A csomagolásnál úgyszincs rád semmi szükség – mondja Rudi vigyorogva.

Rendben. Ki a friss levegőre. Nagy levegő. Mindjárt jobb.

Amikor este visszamegyek a lakásba, Rudi elég mérgesen fogad. Amire természetesen számítottam is. Fordított esetben én is ugyanilyen mérges lennék rá. Mert hogy tényleg elég szar ügy, ha az ember elkíséri vásárolni a barátját, az meg az adásvételi szerződés megkötése után egyszercsak nyomtalanul eltűnik. De nem tehettem mást. Mit képzelnék azok ott, a Tiffanynál?

– Tudod egyáltalán, milyen sokáig vártunk rád, Eberhofer? Tudod? – ordít böszülten a képembe, amint átlépek a küszöbét.

– Tudod, hányszor rohantam végig az egész utcán? Tudod, milyen nehezen tudtam csak lebeszélni róla a hölgyet, hogy hívja a rendőrséget? Tudod?

– Meg kell értened, Rudi.

– Nem! Nem értelek meg! Képtelen vagyok rá! Nem tudlak megérteni, de nem is akarlak!

– Megnézted az árcédulát?

– Hogy halálra ne röhögjem magam! Jelképes laktóért fizetsz, nincs kocsid, nem utazol sehová, még csak rendes ruháid sincsenek! Mégis, mire gyűjtögeted a pénzedet? Hogy majd magaddal vidd a sírba?

Egy ideig nem mondok semmit. Mert hogy először is hadd tombolja ki magát. Másodszor pedig, mert a ruhákkal kapcsolatban az elevenembe talált. Ugyan mi a gond a farmerrel és a bőrdzsekivel?

– Vettem magunknak néhány dolgot – mondom, miután Rudi többé-kevésbé visszanyeri rendes arcszínét és légzésritmusát, s dacosan összefont karral áll a konyha közepén.

– Csülök, zsemlegombóc, savanyúkáposzta – próbálkozom tovább.

– Igazán? Nem érezni az illatát – mondja megenyhülve, és a szatyor felé pislog.

– Nem is érezheted. Még nincs kész.

– Úgy érted, még meg kell főznünk?

– Pontosan.

– De hát azt sem tudjuk, hogyan kell.

– Mi nem – bólintok, aztán előhúzok egy cédulát a zsebemből, és Rudi kezébe nyomom. – De a Nagyi tudja. Van egy kötényed valahol?

– Itt akarod elkészíteni az egészet? A káposztát is? Még van néhány konzervem...

– Semmi konzerv, Rudi. Frissen készítünk el mindent. A káposztát is. Még köménymagot is vettem. Szóval, hol van az a kötény?

Háromnegyed tízre el is készülünk, és végre asztalhoz ülhetünk. Mert hogy, be kell ismernem, nem vagyunk éppen profik a főzés terén. Persze az is nehezítette a haladást, hogy a Nagyi ötpercenként felhívatott minket a Papával, megérdeklődni, hogyan boldogulunk.

Végül csak elboldogultunk. A vacsora pedig egy remekmű.

Majdnem olyan, mint az otthon megszokott színvonal. Rudinak a káposzta ízlik a legjobban. Amit persze meg is lehet érteni. Ha az ember egész életében csak konzerv-káposztát

evett, egy házi készítésű savanyúkáposzta maga a megvilágosodás.

– Egyél hozzá egy kis húst, meg zsemlegombócot is, Rudi. Nehogy aztán hasmenést kapj a végén – mondom, kissé aggodalmasan szemlélve folyamatos káposztabevitelét.

– A legszívesebben belefeküdnék – mondja, és újabb hatalmas adagot töm a szájába.

A végén annyira jóllakunk, hogy nincs erőnk rendet rakni. A mosogatósról már nem is beszélve. A konyha csatatérre emlékeztet, mi viszont pompásan érezzük magunkat, és ugyanannyira fáradtak is vagyunk. Így aztán nemsokára nyugovóra is térünk, és az igazak álmát alusszuk.

Hajnalig legalábbis. Mert utána percenként hallom a víz zubogását a vécéből. Nem mintha másra számítottam volna. Előveszem a füldugót és a fülembé tömködöm. Ugyanolyan része már az életemnek, mint a fogmosás, vagy a séta Ludwiggal. Aki olyan apa mellett kellett felnőjön, aki az éjszaka közepén és a lehető legnagyobb hangerővel szereti hallgatni a Beatlest, korán megtanulja becsülni a füldugó feltalálóját.

Másnap reggel természetesen nem is gondolhatok frissítő zuhanyozásra, mivel Rudi újfent kitartóan a vécén gornyadozik. Gyorsan kiadja nekem a fürdőszobaajtón át a fogmosópoharamat, aztán már csapja is be újra az ajtót.

A kapitányságra beérve Steffit találok közös szobánkban. A skarlát már a múlt, a pereputtnak legalábbis nyoma sincs.

Kolléganőm Rudi mappája felett ül, és annyira elmélyed benne, hogy csak akkor vesz észre, amikor hangosan odaköszönök neki.

– Ó, jó reggelt, Franz! Te, ezek a képek fantasztikusan jók! Te csináltad az összesei? Mintha minden egyes porszemet külön lefotóztál volna! Volt rá engedélyed?

– Nem én készítettem őket – mondom az igazságnak megfelelően, és a kávéfőzőhöz lépek.

– Akkor ki? Nem hiszem, hogy Dettenbeckéket vetted volna rá. Még be is van számozva és rendszerezve az egész.

– Nem Dettenbeckék készítették.

– Akkor kicsoda? – kérdezi. Becsukja a mappát és hátradől a székben. Mivel nagyon remélem, hogy továbbra is kész lesz segíteni, úgy döntök, beavatom a részletekbe, és elmesélek neki mindent a pompás álcázásról, amellyel Rudi meg én az anyaghoz jutottunk.

Összefonja a két kezét a tarkóján, figyelmesen hallgat, aztán lassan széles mosolyra húzódik a szája.

– Birkenberger... Birkenberger. Ismerem ezt a nevet. Nem ő az, akivel annak idején rettegésben tartottátok München utcáit?

Erre meg mit feleljek?

– Ő az, vagy nem ő az? Kérlek, Franz, mondd már meg! Nem hiszem el! Eberhofer és Birkenberger újra együtt!

– Tulajdonképpen nem újra. Nem volt szünet.

– Hihetetlen! – mondja. Feláll és odajön hozzám. Fölém hajol és ragyogó szemmel vigyorog a képembe.

– Ti ketten igazi legendák vagytok itt, tudtad? – kérdezi.

– Legendák, ugyan már... Elég szubjektív értelmezés kell hozzá.

A következő pillanatban az ölemben ül. De nem ám úgy, ahogyan Susi szokott, oldalvást, mintha női nyeregben ülne.

Nem, ő úgy ül rajtam, mint egy igazi cowboy. Vágtára készen, hogy úgy mondjam.

– Meséltem már neked a menyasszonyomról? – kérdezem kissé feszülten.

– Meséltél – suttogja a fülembé. Aztán bele is harap.

– Te... – kezdem óvatosan. – Nem kellene inkább máshová mennünk? Ahol...

– Ugyan, Franz, nem vén nyugdíjasok vagyunk! Nem szeretem ágyban csinálni, nincs benne semmi izgalmas!

– És ha bejön valaki?

– Éppen ez benne az izgató! Lazíts már! – mondja, és már a mellbimbómat nyalogatja.

Aztán megszólal a telefonom. Egyetlen pillantás elég, és látom, hogy Susi hív. Úgy pattanok fel, hogy szegény Steffit a padlóra borítom, és fogadom a hívást.

– Susi... – hörgők a telefonba, s közben megpróbálom begombolni az ingemet. – De jó, hogy hívsz... Megvetted a menyasszonyi ruhát? A gyűrű tetszeni fog, majd meglátod, drágám...

– Részeg vagy? – kérdezi gyanakodva. Furcsa élt vélek felfedezni a hangjában.

– Részeg? Ugyan... nem, nem tudok róla... legalábbis nem ittam alkoholt, ha erre gondolsz.

– Minden rendben, Franz? Olyan furcsa a hangod.

– Furcsa? Miért lenne furcsa? Minden a legnagyobb rendben, csak az előbb éppen valami forrót... ittam, igen. Valami forrót ittam, tudod, és ahogy megszólalt a telefon, megégettem a számat...

– Jól van, jól van, nyugodj már meg. Igazából azért hívlak, hogy megkérdezzem, ki tudsz-e jönni elénk háromnegyed hatra a repülőtérré.

– Háromnegyed hatra? Hát hogyne. Nem gond. Nem téma. Akár most rögtön indulok...

– Biztos, hogy minden rendben van nálad?

– Hogyne. A legnagyobb rendben.

– Akkor este találkozunk. Puszi!

– Igen, puszi!

Steffi már az íróasztala szélén ül, és csak úgy rázkódik a nevetéstől. Mivel pedig meglehetősen hülyén érzem magam, gyorsan el is tűnök a színről.

A hölgyek érkezése még az elindulásuknál is sokkal rosszabb. Egyrészt, mert a csomagjaik mintha megsokszorozódtak volna, be sem férnek a csomagtartóba, több bőröndöt is a hátsó ülésre kell bepréselnem, a nőket meg a tetejükbe. Ami egyébként elég vicces látvány, mert kívülről így két méter magasnak látszanak mindannyian. Másrészt pedig, mert úgy tűnik, az elmúlt néhány nap korántsem volt elegendő nekik, hogy alaposan kibeszélgessék magukat. Egyszerűen hihetetlen, milyen zajszintet képesek produkálni. Legközelebb hozzájuk is füldugóra lesz szükségem. Vágyakozva gondolok a Nagyival tett utazásainkra. Azokra a csodálatos közös autózásokra. Mert hogy a Nagyi földszüket, és ezért olyan hangosra állíthatom a zenét, amilyenre csak akarom. És beszélni sem beszél sokat. Ha egyáltalán megszólal, akkor sem beszél, hanem ordít. De csak egy-egy mondatot, időnként. Olyanokat, mint hogy „a Deichmannban akciós a fürdőpapucs”, és ezzel el is mondott

mindent. Nincs össze- vissza kotkodácsolás. Az ember megy a Deichmannba és bespájjol fürdőpapucsból az utánunk jövő öt teljes nemzedék számára.

Egymás után leszállítom a hölgyeket. Utoljára hagyom Susit. Felcipelem a lakásba a bőrröndöket és egy hatalmas fehér papírdobozt. Nem kell zseninek lenni, hogy kitaláljam, abban van a menyasszonyi ruha. Ami a doboz méretéből ítélve meglehetősen romantikus lehet. Hihetetlenül romantikus, attól tartok. Fényévekre a szent szajhától. Egy kicsit mélabúsan pislogok a fehér dobozra.

– Ki ne nyisd! – szól rám Susi, miközben kibújik a csizmájából.

– Különben oda a meglepetés!

– Azt hiszem, képes vagyok uralkodni magamon – mondom.

– Különben is, nem hoz szerencsét, ha már az esküvő előtt meglátod.

– Értem – bólogatok, bár erősen kétlem, hogy az esküvőn olyan szerencsésnek érzem majd magam a látványától.

– Te, úgy fáj a lábam, nem masszíroznád meg egy kicsit? – kérdezi, és mezítláb odasétál hozzám.

A lábát? Hát hogyan masszíroznám meg. És nem is csak a lábát. Az összes többi részét. Készségesen méghozzá.

Már ha engedné. Mert hogy nem engedi. Mert még nem kapta meg a gyűrűjét. Márpedig gyűrű nélkül nincs szex, mondja. Hiába esküszöm meg égre-földre, hogy megvan a gyűrű, csak

Münchenben felejtettem, ezért csak a hétvégén kaphatja meg, Susi közli, hogy akkor szexre is csak a hétvégén számítsak majd.

Amire természetesen elköszönök és visszamegyek Münchenbe. Mert hát, ki a fene akar egy nő mellett feküdni, amikor rajta kellene feküdnie.

A kapitányságra is bekukkantok, él bennem egy halvány reménysugár, hogy Steffi talán még ott van, ami természetesen hülyeség, hiszen este fél tizenegyre jár már az idő, mi a fenét keresne még ott ilyenkor. Aprócska reménysugaram szertefoszlása után Rudi lakása felé veszem az irányt.

Ahogy belépek, máris érzem, hogy valami nincs rendben. A konyha még mindig csatatérre emlékeztet. Rudi sehol. Nem áll a tűzhelynél, nem ül a tévé előtt, de még a számítógépe előtt sem. A vécékagyló is magányosan árválkodik, csak az üres vécépapírgurigák halmaza árulkodik az utóbbi órákban gyakori használatról.

Végül a hálósobájában bukkanok rá. Halomnyi paplan alatt fekszik és egész testében reszket. Még a foga is vacog, el sem hinné az ember.

– Veled meg mi történt? – telepszem le az ágya szélére.
– Hasmenés, hányás, hidegrázás, láz – leheli alig hallhatóan.
– Nem kellett volna annyit enned tegnap a káposztából.
– Okostojás!
– Bevettél már valamit? Valami gyógyszert, úgy értem.
– Mindent, ami csak volt itthon, de rögtön kihánytam.
– Akkor orvost hívunk – döntöm el, és már szedem is elő a telefonomat.

– Ne merészeld! – mondja.

Aztán elájul.

14. fejezet

Mint később kiderül, nagyon is jól tettem, hogy kihívtam a mentőket. Mert hogy Rudi különben teljesen kiszáradt volna, mondja az orvos. És hogy Rudi azon nagyon-nagyon kevés ember közé tartozik, aki így reagál nagy mennyiségű friss káposzta és nagy mennyiségű köménymag egyidejű bevitelére. Alig néhány ilyen egyént ismer a tudomány, de az én Rudi barátom közéjük tartozik, az már biztos. Most majd infúziókat kap, azoktól jobban lesz. Beszélni nem beszélhetek vele, feleli kérdéseimre az orvos. De azonnal értesítenek, amint változik a helyzet. Remek.

– Birkenberger savanyúkáposzta-kómába esett – közlöm nem sokkal később telefonon a Papával, némi szemrehányással a hangomban. Legyen szíves, tájékoztassa a Nagyit, aki meg legyen szíves, és dolgozza át azt a receptet, de jó alaposan.

A rövidre sikerült éjszaka után eléggé fáradtan állok másnap munkába, ahol Rudi mappájának a hiánya fogad. Erős a gyanúm, hogy Steffi vihette el magával, mivel rajta kívül senki más nem tudott még a létezéséről sem. Steffi különben is említette, hogy szeret otthonról dolgozni. Kíváncsi vagyok, mire jut a képekkel.

Letelepedve először is felhívom Ibranovicot. Mert hogy tudni szeretném, hiányzott-e valami Branka személyes holmijai közül, amelyeket néhány napja vittek el Dettenbeckéktől.

– Még nem néztük át őket, felügyelő úr. Becsomagoltunk mindent, aztán hazajöttünk, és a dobozokat betettük Branka szobájába. Egyikünk sem érez még elég erőt magában ahhoz, hogy átnézzük Branka holmijait – feleli a kérdésemre.

Valahol megértem őket, mégis sürgetnem kell, hogy nézzék át a hagyatékot. A legkisebb támpontra is nagyon nagy szükségem lenne.

Ebédszünetben éppen indulnék, hogy végre beszerezsem a hülye eljegyzési gyűrűt, amikor a lépcsőházban szembejön velem Steffi. A kezében Birkenberger mappáját hozza, és közli, hogy rendesen végig kellene mennünk ezen az ügyön. Világos, mondom, nem gond, csak még el kell ugranom gyűrűt venni. Ahogy ezt meghallja, azonnal segíteni akar. Mert hogy egy nőnél senki nem tudhatja jobban, mi tesz boldoggá egy nőt. Amit el is hiszek neki. Ő aztán tényleg tudja, mit akar és mi teszi boldoggá. Mégsem viszem magammal. Olyan... Ízléstelen lenne, nem igaz? Az alkalmi szeretőm válassza ki az eljegyzési gyűrűt a menyasszonyomnak? Az ember egyszerűen nem csinál ilyet. Jellemtelen dolog lenne. Persze, amikor elmeséli, hogy a legjobb barátnője aranyműves, ráadásul nagyon jó áron dolgozik, már hajlok az együttműködésre. Mert hogy ez egy teljesen új érv. Egy gyűrű, ami úgy néz ki, mintha a Tiffanynál vettem volna, az ára viszont olyan, mintha a Karstadtból származna. Ilyenkor a jellembéli aggályok némileg háttérbe szorulnak, így aztán már indulunk is a barátnőhöz, egy bizonyos Emmához, aki csak néhány utcányira lakik a kapitányságtól. Vannak barátságok, amelyek bizonyos körülmények között a szó szoros értelmében aranyat érnek.

A találkozás alkalmával arra is rájövök, milyen áldás is lehet az internet. A Tiffany honlapján ugyanis meg tudom mutatni Emmának a szégyentelenül drága gyűrű képét, amit kishíján megvettem a minap.

– Fehérrarany – bólogat. – Szép munka. Nyolcszáz euró?

Aztán még azt is mondja, hogy ő nem csinálná ennyire szögletesre, inkább egy kicsit lekerekítené. Mert hogy az lágyabb. S amivel aztán végképp a hetedik mennyországba repít, még hozzáteszi, hogy péntekre el is készül vele.

A látogatás után természetesen meghívom Steffit egy kávéra, ha már ilyen nagy segítségemre volt. Espresso macchiátót rendelünk, itt, Münchenben ezt isszák az emberek. És egy csilis csokoládétortát, mert itt ezt eszik. Nem rossz, de a nyomába sem ér a Fekete-erdő tortának és a tejeskávénak, amire a Nagyival szoktunk beülni. Mondani természetesen nem mondok rá semmit. Főleg, hogy Steffi azt mondja, neki nagyon ízlik.

Nem tudom megállni, felteszem neki a kérdést, tulajdonképpen miért gerjed rám ennyire, amikor tudja, hogy nemsokára megnősülök.

Nevet.

– Talán éppen ezért – mondja egy nagy falat csilis csokoládétortát egyensúlyozva a villáján. – Az én életemben nincs hely egy pasinak, Franz. Dolgozom, van három gyerekem, hová tennék én egy férfit? De emiatt mindjárt a szexről is le kellene mondanom?

Nem, azt semmiképpen.

– Értem – mondom kissé bosszúsan. – Akkor fogalmazzunk úgy, női szolidaritásból sincs lelkiismeret-furdalásod, amiért egy másik nő pasijával henteregsz?

Szívből jövő nevetés a válasz.

– Jaj, Franz! Ugyan miért lenne lelkiismeret-furdalásom? Még csak nem is ismerem ezt a te Susidat! Ha valakinek itt lelkiismeret-furdalása lehet, az te vagy, nem én.

Hm. Hát, ha így nézzük a dolgot...

Kezdem kényelmetlenül érezni magam. Mintha gyomorgörcs közelítene. Először arra gondolok, talán a mértéktelen savanyúkáposzta-fogyasztás késői utóhatásai mutatkoznak, és még a végén kiderül, hogy én is a Birkenberger-féle törpe kisebbséghez tartozom. Mert hogy legyünk őszinték: Steffinek tulajdonképpen igaza van.

Mielőtt még túl bonyolulttá válna körülöttem minden, inkább fizetek, és már indulunk is. Steffinek sajnos nincs több ideje rám, sem a Birkenberger dossziéjára, mert hogy mennie kell a gyerekekért. De a napokban újra benéz, és akkor végigmegyünk mindenen, mondja. Aztán hátraveti a vörös hajkoronáját, és eltűnik a sétálóutcán áramló tömegben. Én meg elindulok vissza a kapitányságra.

Ahová azonban már nem érkezem meg. Mert hogy közben hívnak a kórházból, hogy bejött egy idős úr egy még idősebb hölgygel, és Rudi hirtelen magához tért. Mivel a Papán és a Nagyin kívül senkit nem ismerek, akire ráillene a kapott személyleírás, arra következtetek, hogy a Nagyi a puszta ordításával felébresztette Rudit a kómából. Rendben, mondom. Máris jövök.

Amikor megérkezem, a Nagyi az ágy szélén ül és Rudi karját paskolgatja. Sajnos az alsókarját, ahová az infúziót bekötötték, és szegény Rudinak már könnyek szöknek a szemébe a fájdalomtól.

– Gyere, Nagyi, hagyjuk egy kicsit pihenni a beteget – mondom. Kerítek egy széket és áttelepítem rá a Nagyit. Rudi hálás pillantásokat küld felém.

– Ez borzasztó, Istenem, ez rettenetes! – jajveszékel dobhártyarepesztő hangerővel a Nagyi. – Az én savanyúkáposztámba még soha nem halt bele senki! Soha, én csak tudom!

Felzokog.

– Igen, tudom, Nagyi – mondom, és egy pillanatra nem tudom eldönteni, melyikük is szorul jobban vigasztalásra, Rudi vagy a Nagyi. Aztán megszólal a Papa is.

– Nagyanyád egész úton sírt – közli halkán.

– Négy és fél óra hosszát? – kérdezem és nem tudok elfojtani egy vigyort.

– Hülye! – formed rám a Papa.

– És te? Te hogy vagy? – fordulok Rudihoz.

– Rosszul. Az orvosok azt mondják, még napokba telik, mire a gyomor- és bélflórám megnyugszik valamennyire. Egyelőre csak infúziókat kapok. Illetve hoztak híg zabkását, de azt rögtön kihánytam.

Amit a kórházi kosztot ismerve nem is csodálok.

A Nagyi sír, a Papa kibámul az ablakon, Rudi meg nemsokára elalszik. Mivel pedig nagyon nincs kedvemre ez a síri hangulat, el is köszönök.

Rudi lakásában először is nekilátok felszámolni a káoszt. Elmosogatok, letisztogatom a tűzhelyet és a pultot, aztán letörölgetem az asztalt. Végül leviszem a szemetet.

A kukához érve jön a következő meglepetés. Nem hiszek a szemeknek. Simmerl és Flötzingler áll ott, és éppen a névtáblákat bogarásszák, két nagy karton sörrel a kezükben.

– Kerestek valakit? – érdeklődöm,

– Téged – feleli Simmerl szárazon.

– Paulaner – teszi hozzá Flötzingler a sörökre mutatva.

– Vagy úgy – mondom, mert semmi más nem jut az eszembe.

– Örülsz? – kérdezi bizonytalanul a víz-gáz-fűtés-buheráló, és ideges pillantást küld Simmerl irányába.

– De még mennyire – mondom, és kinyitom előttük az ajtót.

A lakásba felérve azonnal áradni kezd a szó a két turistából. Mindent tudnak. Már mindent hallottak a Birkenberger szörnyű bájáról. És hogy a Nagyfi mennyire kikészült. Végezetül pedig, hogy úgy gondolták, ebben a nagy szerencsétlenségben igazán nem hagyhatják magára drága barátjukat, a derék Franzot. Hiszen mire valók a barátok, nem igaz?

Minden kör után egyre jobban kikristályosodik, mi is a látogatásuk igazi oka. Simmerl ugyanis ma igazából Wolfihoz akart beülni, azonban kedves neje is ugyanezt tervezte, a hentes pedig semmi esetre sem akart a feleségével menni a kocsmába. Mert hogy a Gisela olyan furcsán viselkedik, amióta megjött Párizsból. Szüntelenül csak mindenféle Haute Couture-ról beszél, meg bolond frizurákról, magassarkú cipőkről és minden efféléről. És komolyan azon gondolkodik, hogy elmegy zsírleszívásra. Egésztettes zsírleszívásra méghozzá. Amihez viszont a hites urának semmi kedve. Először is azért, mert mindez tengernyi pénzbe kerül. Másodszor meg azért, mert ő így szereti a feleségét, minden zsírsejtjével együtt. A Simmerl-házban így napok óta folyamatos a háborúság.

Flötzingernél sem jobb a helyzet. Ma ugyanis Mary- nap van. Ami azt jelenti, hogy ma Mary lenne szolgálatban a leszármazottak frontján. Csakhogy egyszercsak csöngött a telefon, Gisela hívta asszonytársát, mire Mary kapásból átírta a szolgálati beosztást, és közölte, hogy neki ma mindenképpen a barátnőjével kell foglalkoznia. Akinek sürgősen az ő bölcs tanácsaira van szüksége. Rendben, mondta erre Flötzinger, törődj, akivel csak akarsz, de itthon tedd, ne máshol. Mert hogy nekem most el kell mennem, mondta még. És mire a felesége szóhoz jutott volna, már pattant is be a kocsijába és ment a Simmerl házához a hentesért. Most meg... most meg itt vannak. Nem az én személyem iránti aggodalomból. Dehogy. Ezzel együtt is örülök nekik. Megisszuk az összes sört, aztán kinyúlunk, mindenki, ahol helyet talál.

Az embernek néha nagyon jót tesz egy ilyen őszinte beszélgetés. Férfiak egymás között.

Másnap délelőtt Steffi jelenik meg az irodában. Méghozzá egy babakocsit tolvaj, amelyben a trónörökös üldögél peracet majszolva. Nincs sok ideje, közli az anyja, úgyhogy gyorsan beszéljük át az ügyet. Miután tölt magának egy kávét, leül velem szemben és kinyitja Rudi mappáját.

– Nézzük, mink van eddig – mondja a forró kávéját fújogatva.

– Gyakorlatilag semmink sincs – felelem.

– Azt mondtad, ennek a Brankának alig volt kapcsolata a külvilággal. Nem voltak barátai, nem volt udvarlója. Csak a családja volt neki, és Dettenbeckék.

– Úgy tűnik.

– Szokatlan egy ennyi idős lánynál.

– Szokatlan, de nem lehetetlen.

– Valakinek akkor is teherbe kellett ejtenie! A szeplőtelen fogantatás eléggé valószínűtlen, nem gondolod?

– Egyetérték.

– Márpedig, ha nem voltak külső kapcsolatai, ki jöhet szóba egyáltalán? Másként fogalmazva: a kevés férfi közül, aki megfordult körülötte, melyik lehet az apa?

– Már ha feltételezzük, hogy nem megerősítették valahol.

Steffi a fejét rázza.

– Azt nem hinném. A feljegyzéseid szerint a lány gyakorlatilag sehová sem járt. Még amikor Münchenből hazalátogatott a szüleihez Lipcsébe, akkor is mindig kikísérte valaki a pályaudvarra. Dettenbeckék, vagy néha a házvezetőnő. A lipcsei pályaudvaron pedig már várta a családja. Mégis hol erősítették volna meg? A vonaton?

– Volt már rá példa.

Steffi szúrósan néz rám.

– Jó, ezt magam sem hiszem – mondom gyorsan.

– Akkor kezdjük előlről. Ki jöhet szóba apaként?

– Dettenbeck. A nagybácsi. Vagy éppen a saját apja. Más férfiakkal tudomásom szerint nem érintkezett – mondom. Előveszem a telefonomat és felhívom Güntert. Mi van már azzal a nyavalyás DNS-sel, akarom tudni. Günter mintha érzékenyebb lenne a szokásosnál. A hangjából legalábbis árad a feszültség. Még semmi, mondja. De holnapra, vagy legkésőbb holnaputánra meglesz az eredmény. Na ugye. Megy ez, csak akarni kell.

– Legkésőbb holnapután tudni fogjuk, ha a háromból volt valamelyik az apa – mondom felállva.

– Hová mész?

– A nőgyógyászhoz. Róla teljesen megfélekedtünk. Tőle talán megtudhatunk valami újdonságot.

– Remek – mondja. – És ha már ott vagy, szerezd meg a fogkefáját. Ki tudja, talán éppen ő az apa.

Némi részvétellel néz rám, amikor elindulok. Jó, nem is rögtön a nőgyógyászhoz megyek, hanem előbb még benézek Rudihoz a kórházba. Talán már engedélyeztek neki egy kis szilárd táplálékot. Útközben még veszek néhány magazint, végtére is nincs unalmasabb, mint a plafont bámulni egy kórházi ágyban fekve.

Örül, amikor megpillant. Legalábbis először. A hasmenés már elmúlt, és már infúziókat sem kap. Kap helyette híg zabkását, nem is keveset. És széntablettát. Olyan mennyiségben, hogy valószínűleg élete végéig szemet fog szarni, mondja. Aztán én is mesélni kezdek. Akkor pedig oda az öröme. Helyette szabályos féltékenységi rohamot kap.

– Steffi így, Steffi úgy, mindig csak Steffi! Mintha egyenesen örülnél neki, hogy ide vagyok láncolva, te meg a drága Steffiddel oldhatod meg az ügyet! – ugatja felém a párnái közül.

– Légy oly drága és ne hülyülj meg, Rudi – mondom neki, és leereszkedem az ágy mellé egy ülőkére.

– Ki tudja, talán előre kiterveltél ezt az egészet a savanyúkáposztával, Franz! Hogy eltakaríts engem az útból, és zavartalanul nyomozgathass a drágalátos Steffiddel! Talán még dugod is! Amivel én, természetesen, nem szolgálhatok!

Ami sok, az sok. Az ágyra hajítom a magazinokat és szó nélkül kisétálok.

A látogatás a nőgyógyásznál hasonlóan idegölő és ugyanolyan terméketlen. Miután közlöm a recepciós hölgygel, hogy a rendőrségtől jöttem, és lenne néhány kérdésem a doktor úrhoz, barátságosan, de határozottan a váróba irányít. Legyek türelemmel egy kicsit, mondja. Mert hogy a betegeket és a kismamákat ugyebár nem várathatjuk meg. Amire természetesen közlöm vele, hogy férfiként soha nem fogok beülni a váróba fél tucat nőszemély közé, akik folyamatosan mindenféle nyomási és kitolási módszerekről csevegnek. Egyébként is, egy gyilkos szaladgál szabadon, akinek a terhes nők a célpontjai. Egyet már meg is ölt. Talán éppen itt, ezen a környéken les áldozatokra, ki tudja.

Utóbbi érv végre hatásosnak bizonyul, így viszonylag gyorsan és könnyen bejutok a vizsgálószobába. Mindjárt a vizsgálószék látványától rosszul is leszek. Ki is kerülöm jó nagy ívben. Az embernek az élettől is elmegy a kedve tőle. Ezentúl, ha kellemetlenül érzem magam valahol, elég lesz erre a székre gondolni, hogy átértékeljem a helyzetemet.

Aztán jön a doktor és válaszol a kérdéseimre. Sok újdonságot sajnos nem tudok meg tőle. Branka mindössze egyetlen alkalommal járt nála, amikor a terhességét megállapították.

Nem is nagyon emlékszik rá, mondja a doktor. Talán annyit tud még mondani, hogy kicsit furcsán közömbösen fogadta a terhességet. Semmilyen érzélem nem látszott rajta. Sem öröm, sem döbbenet. Semmi. Eltette a kiskönyvét, aztán elment és soha többé nem jött vissza.

Ebből aztán nem tudok semmit kikövetkeztetni. Ahogyan az egész délelőtt is egy totális csőd volt, már Steffi rövid vendéjátékát leszámítva.

15. fejezet

Csak Günter két nappal későbbi telefonhívása hoz némi fényt a sötétségbe. Menjek át hozzá, mert nemcsak mondani-, de mutatnivalója is van. Amint megérkezem, lehámozza a kezéről a gumikesztyűt és leül a számítógépe elé. Szorosan a nyomában maradok, hiszen azt mondta, mutatni akar nekem valamit. Persze, amit aztán mutat, attól tényleg nem kellett volna vennem a fáradságot, hogy idejőjsek. Az a sok diagram, háromszög és táblázat nekem kínai. Günter viszont valósággal lubickol közöttük.

A két kávéscsésze apasága kiesik, mondja. Amitől őszintén szólva nagy kő esik le a szívemről. A vérfertőzőes ügyeket utálok a legjobban. Teljesen kikészülök tőlük.

– A hajmintával viszont más a helyzet – folytatja Günter, felrezzentve gondolataimból.

– Melyik hajmintával?

– Hát amit tőled kaptam, ember!

– Vagy úgy. Mi van vele?

– Viszonylag nagy a valószínűsége, hogy a minta gazdája egyben a magzat nemzője is volt.

Szóval Dettenbeck!

– Biztos vagy benne? – faggatom Güntert.

– Nem azt mondtam, hogy a lehető legnagyobb a valószínűsége, hanem, hogy viszonylag nagy így fogalmaztam.

Bíróság előtti bizonyításhoz ez nem elég. Ott csak a lehető legnagyobb valószínűséget fogadják el, érted?

Nem igazán, de nem is fontos. Végre nyomra bukkantam. Valamire, amit eddig nem tudtam. Az eddigi semmi helyett hirtelen van végre valami a kezemben.

El is köszönök és egy fél órával később már ott állok a Dettenbeck cég telephelye előtt. Nem semmi autóköltemények sorakoznak az udvaron, de nem ám. A többségük régi gyártmány, de hihetetlenül jó állapotban. Példát vehetne a gazdájukról a Papa. Az iroda hasonlóan elegáns, hófehér falak, minden picobello, első osztályú bútorzat. Amint megmondom a nevem, a főnök úr máris fogad. Kávét rendel a titkárnőtől, aztán hellyel kínál.

A derék családapa és makulátlan üzletember. Aki a valóságban egy vén kéjenc, aki képes volt meggyalázni a szerencsétlen Brankát. Annyira előnt a düh a gondolatra, hogy első kérdésem nem is sikeredik éppen diplomatikusra.

– Tulajdonképpen mióta is dugta Brankát, Dettenbeck úr?
Görcsös nevetés.

– Maga viccel?

– Úgy tűnök, mintha vicces kedvemben lennék?

Bejön a titkárnő, hozza a kávét. Miután kitöltötte a csészékbe, hangtalan suhanással elhagyja a szobát.

– Maga megőrült? – A cég ura már nem nevet. Feszülten ül és egyenesen a szemembe néz.

– Feltettem egy teljesen világos kérdést.

Az arcszíne az irodája falához kezd hasonlítani.

– Mégis mit képzelsz? Panaszt fogok tenni!

– Ajaj, ezt még soha senki nem mondta nekem!

– Ismerem a főnökét, Eberhofer! Együtt teniszezünk Stahlgruber főfelügyelővel, csak hogy tudjon róla – mondja, és már nyúl is a telefonja után.

A biztonság kedvéért előveszem a fegyveremet. Ami mindig beválik. Dettenbeck már húzza is vissza a kezét.

– Tehát? – kérdezem.

– Soha semmi dolgom nem volt azzal a lánnyal. Feleségem és gyerekeim vannak, az ég szerelmére! – sziszegi.

– Másoknak is.

– De mi boldogok vagyunk együtt, érte? Tökéletesen boldog vagyok! Mindenem megvan, nincs szükségem senkire és semmire! Legkevésbé egy huszonkét éves szerb lányra! – mondja, és feláll. Összekulcsolja a kezét a háta mögött, és fel-alá kezd járkálni a szobában. Én meg közben megiszom a kávémat és teljes nyugalomban várom, hogy megeméssze a hallottakat.

– Hogyan jutott eszébe egyáltalán ilyen beteg dolog? – kérdezi egy idő után, és visszaül a székébe.

– Viszonylag jó bizonyítékaim vannak – tájékoztatom a lehető legnagyobb nyugalommal.

– Miszerint?

– Folyamatban lévő nyomozásról nem adhatok ki lényegi információkat, Dettenbeck úr, maga is megértheti.

Most ő hallgat néhány percig. A golyóstolla végét rágcsálja.

– A terhesség miatt kérdezi, ugye? Szükségük van valakire, akire rákenhetik, mivel pedig senki mást nem találtak, engem támadnak be ilyen aljas módon.

Nem hülye a fickó, azt meg kell hagyni.

Újra nevetni kezd, már nem is olyan görcsösen, mint az elején. Sokkal inkább felszabadultan. Nem is kevésbé, még hozzá.

– Olyan viccesnek találja ezt az ügyet? – kérdezem.

Valóságos nevetőgörcs rázza a fickót. Aztán lassan letörölgeti a könnyeket az arcáról, és végre újra komoly kifejezést ölt magára.

– Nézze, felügyelő úr – mondja hátradőlve a székében. – Ha jól következtetek, megszerezték valahogyan a DNS-mintámat. Volt hozzá engedélyük? Nyilván nem, hiszen tudnom kellene róla. Máris egy-null a javamra. Aztán azt is tudnia kell, hogy röviddel Alexa születése előtt elvégeztem magamon egy operatív beavatkozást. Nem akarunk több gyereket, sem a feleségem, sem én. Már csak a korunk miatt sem. A biztos megoldást választottuk. Így aztán, még ha akarnék is, akkor sem tudnék teherbe ejteni senkit. Úgyhogy tegye csak el szépen a fegyverét. Ha most szép csöndben elhagyja az irodámat, eltekintek attól, hogy panaszt tegyek maga ellen.

Beletelik néhány másodpercbe, mire feldolgozom az információkat. Mivel pedig semmi jó válasz nem jut az eszembe, úgy teszek, ahogy mondta. Azaz gyakorlatilag kivert kutyaként sunnyogok ki az irodájából. Basszus, Eberhofer!

Az Igazságügyi Orvostanra visszaérve először is kiengedem a gőzt. Ordítózom egy darabig Günterrel, de úgy, hogy még a hűtőrekeszek is kishíján lángra kapnak tőle. Hogy a fenébe hozhatott engem ilyen helyzetbe? Aztán – némileg barátságosabban – közlöm vele, hogy ennél kínosabb helyzetbe nem is kerülhettem volna. A végtelenségig kínos helyzetbe. És hogy dugja föl magának az eredményeit.

Hagyja, hadd tomboljam ki magam. Kényelmesen ül az egyik boncasztalon és lóbálja a lábát. Az elnézés és a szájalom

keverékével néz rám. Amivel természetesen nem nyugtat meg. Éppen ellenkezőleg. Legszívesebben szétlőném a koponyáját.

– Viszonylag nagy valószínűséget mondtam, Franz – mondja kis kitörésem végeztével. – Ami nem többet és nem kevesebbet jelent, mint hogy a valószínűség viszonylag nagy. Te viszont...

– Tudod mit, hullaszabdalo? – szakítom félbe, és már indulok is kifelé. – Tégy meg nekem egy szívességet: feküdj be valamelyik hűtőládádba és ki se gyere többet!

Vannak napok, amikor jobb lenne fel sem kelni az ágyból. Semmi beteglátogatás. Semmi kihallgatás. Legfőképpen pedig: semmilyen eredményt nem szabad komolyan venni. Egyszerűen csak ágyban kell maradni, tévézni egy kicsit, ideális esetben előtte-utána némi szex, és sok-sok pihenés. Kikapcsolódás. Mit tesz ehelyett az ember? Kötelességtudattól fűtve otthagyja pihepuha ágyát és egy teljes napon át csak katasztrófából katasztrófába sodródik.

Hát ebből elég. Méghozzá azonnal. Sürgős szükségem van valami pozitívra. Valami különlegesen, végletesen pozitívra méghozzá. És a legpozitívabb, amit el tudok képzelni, az Niederkaltenkirchen. Mint mindig. Be is ülök a kocsiba és már úton is vagyok. Basta.

Miután jártam egy nagy kört Ludwiggal, a pulzusom lassan, de biztosan megnyugszik. Benézek a polgármesteri hivatalba is.

Mert hogy ma nagyon, de nagyon hiányzik nekem az a hivatal. Susi persze örül váratlan látogatásomnak, és mivel éppen egyedül van az irodájában, némi intimitásra is sor kerülhet.

– Nálad van a gyűrű? – suttogja hirtelen a fülembé.

– Már hétvége lenne? – kérdezek vissza.

– Tudod – mondja, és leugrik az ölemből. – Gyűrű nélkül nincs szex.

– Tudom, drágaságom – mondom, és a vizsgálószek képét hívom elő az emlékezetemből.

Aztán megszólal a telefonom. Günter hív. Nem veszem fel. A mai napra leszámoltam Münchennel. Különben sincs semmi kedvem mindenféle hajánál fogva előrángatott mentegetőzéseket hallgatni. Nincs esélyed, Günter. Sorry.

Amikor hazamegyek, ott ül a konyhánkban Liesl Mooshammer, és éppen sírokra való díszeket és koszorúkat készít a Nagyival Halottak Napjára. A hetivásárban fogják eladni őket. Ami már csak azért is jó, mert így egy egész hétre megvan az elfoglaltsága a két szépkorú leányszónak, sőt, az anyagi haszon sem elhanyagolható.

Letelepszem melléjük és vágok egy szeletet az asztalon mennyei illatozó márványkalácsból. A Papa nincs itthon, bementek Leopolddal a kórházba a megrongálódott leopoldi futómű kontrolljára. Távollétükben isteni nyugalom és békeség tölti be a házat. Liesl és a Nagyi szavak nélkül is tökéletesen megértik egymást, és nekem sincs kedvem beszélgetni. Minden rendben is lenne, ha nem szólalna meg percenként, menetrendszerűen a telefonom. Egy idő után annyira elegendő lesz belőle, hogy ki is kapcsolom.

Furcsa módon nem sokkal később rám tör a lelkiismeret-furdalás. Persze nem ismerem fel azonnal, hogy ez most az én lelkiismeretem, ami megszólalt, csak azt érzékelem, hogy hirtelen nem tudok nyugton ülni a hátsómon, és az éppen csak

meglelt nyugalom egyáltalán nem olyan kedves már. Sőt, kimondottan idegesítő.

Átmegyek a disznóólba, aztán visszamegyek a házba. Aztán a konyhából a nappaliba vándorolok, aztán vissza a konyhába. Aztán fel az emeletre, aztán újra le. Aztán eljön a pillanat, amikor visszakapcsolom a telefonomat, és hirtelen újra jól érzem magam. Egyetlen másodperc, és a telefon újra cseng. Günter hív.

– Lehiggadtál már egy kicsit? – érdeklődik bevezetésként.

– Nincs jobb dolgod, mint hogy folyamatosan engem hívogass? – kérdezek vissza.

– Nem nagy fáradtság. A telefon automatikusan újra hív, ameddig csak fel nem veszed. A technika csodája.

– És mi okból uszítottad rám a technika ezen nagy csodáját, ha szabad érdeklődnöm? Talán valami közlendőd van?

– Pontosan, barátom, úgyhogy hegyezd csak a füled. Ez az apasági dolog, ez természetesen azt is jelenti, hogy egy közeli rokon, például egy fivér ugyancsak számításba jöhet, érted?

– Nem.

Günter színpadiasan sóhajtozik.

– Olyan nehéz felfogni, ember? Itt van előttem Dettenbeck DNS-mintája, eddig világos? Újabb ismereteink szerint viszont kizárható, hogy ő lenne az apa. Ugyanakkor nagyon is fennáll a lehetőség, hogy egy közeli rokona, például...

– Egy fivér, ennyit magam is megértettem – szakítom félbe.

– Pontosan. Tehát, hogy Dettenbeck családjából ejtette valaki teherbe az áldozatot. Csak ennyit akartam mondani.

Megköszönöm az információt, bár nem nagyon értem, miért kellene hálásnak lennem érte. Senki más nem lakik a házban, aki eddig ne került volna a képbe, nem igaz? Én legalábbis sehol

nem láttam egy másik Dettenbecket. Közel-távol senki. Hacsak nem látogatóba jött hozzájuk valaki.

A Papa és Leopold hazaérkezése elég is hozzá, hogy azonnal áttegyem Wolfihoz a székhelyemet. Én vagyok az egyetlen vendég ezen a korai órán, mivel pedig Wolfi éppen a hűtőszekrényei feltöltésével van elfoglalva, egy ideig magányosan üldögélek a pultnál, kortyolgom a sörömet, és erősen reménykedem, hogy nemsokára befut valami kellemes társaság. Közben pedig gondolkodom. És hirtelen eszembe jut a fiú. Damian. Hány éves is a kölyök? Tizenhárom? Tizennégy? Nem. Az nem lehet. Vagy mégis?

– Te, Wolfi, mondd már, te hány éves korodban voltál először egy lánnyal úgy igazán? – szólok oda a kocsmárosnak.

– Fogalmam sincs. Miért kérdezed? – feleli anélkül, hogy egy percre is abbahagyná a pakolást.

– Csak úgy. Gondolkozz már egy kicsit!

– Mit tudom én? Tizenhat talán. Vagy tizenhét.

Szóval tizenhat. Vagy tizenhét. Semmi esetre sem tizenhárom.

Gyorsan visszagondolok, nekem mikor volt az első. Nem tizenhárom-tizennégy éves koromban. Amikor annyi idős voltam, még minden más fontosabb volt, mint a lányok. A motorok például. A futball. A flipper. Az AC/DC. És a haverok, természetesen. De semmi nőügy. A nők a legkevésbé sem érdekeltek azokban az években.

Ha nincs Susi, nem is tudom, milyen sokáig tartott volna még ez a korszak. Mert hogy egy szép nyári napon lementünk mind együtt a patakhoz, és Susi hirtelen azt mondta, ússzunk versenyt. Át a túlsó partra. Ami nem kis táv volt. A rekkenő

hőségben rajtam kívül senkinek nem volt kedve semmilyen testmozgáshoz, ezért csak én mondtam, hogy rendben, benne vagyok. Én is csak azért, mert éppen nagyon unatkoztam. Az egyetlen szabály, mondta Susi, hogy mellen kell úsznunk. Mert hogy a gyorsúszás nem lenne tisztességes. Mert hogy akkor semmi esélye nem lenne ellenem. Jó, ezt magam is tudtam. Mivel pedig már akkor is igazi úriember voltam, beleegyeztem a mellúszásba. Soha az életben nem gondoltam volna, hogy Susi ilyen remek mellúszó. A táv végén már tényleg át kellett váltanom gyorsúszásra, különben még legyőzött volna, márpedig ahhoz semmi kedvem nem volt. Micsoda szégyen lett volna. Tulajdonképpen ezért történt aztán minden. Mert hogy Susi teljesen kiakadt a kis cselemen. Annyira dühbe gurult, hogy lenyomott a víz alá, vagy százszor egymás után. És persze én is őt. Aztán a végén teljesen kifulladásra másztunk ki a partra, és ott valahogyan egymásnak estünk. A mai napig úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna. Amikor visszaúsztuk a többiekhez, senki nem vett észre semmit. Ami nekem akkor felfoghatatlannak tűnt. Olyan biztos voltam benne, hogy meglátszik rajtunk. Meg kell látszania. Rá van írva a homlokunkra. De semmi. Senki még csak nem is sejtett meg semmit.

Igen. Nálam így történt.

– Te hány évesen csináltad először? – faggatózik most Wolfi, felrezzentve mennyei szépségű emlékeimből. Időközben visszajött a pulthoz és éppen egy sört csapol magának.

– Tizenhét – mondom, és koccintunk.

– Tulajdonképpen miért kérdezted?

– Mert ki kell zárnom, hogy egy tizenhárom-tizennégy éves gyerek szóba kerüljön egy másik gyerek apjaként, érted?

– Ugyan, menj már, Franz! Manapság már más a világ! A mai kölykök már az alsó tagozat alatt annyit dolgoztatják a micsodájukat, amennyit csak elbír.

– Azért nem kell túlzásokba esni, Wolfi.

– Tőlem... De akkor is fogadni mernék rá, hogy manapság a tizenhárom évesek már alaposan benne vannak a dologban.

– Gondolod?

– Gondolom.

Feltevését megcáfolandó vagy megerősítendő csak egyet tehetek: sürgősen elindulok Simmerlékhez.

– Itthon van Max? – kérdezem Giselát, amint ajtót nyit. Új a frizurája. És fekete kosztümöt visel. És lángvörös cipőt. Furcsa látvány.

– Max! – ordítja el magát teli torokból, egyetlen másodperc alatt tökéletesen semmissé téve új stílusát.

– Igen? – érkezik a válasz ugyanilyen hangerővel.

Elnyomakodom Gisela mellett és már indulok is fel az emeletre. Már csak azért is, mert semmi kedvem a további ordítózásukat hallgatni.

16. fejezet

Miután átküzdöttem magam a szobában uralkodó rendetlenségbe vágott egyetlen keskeny ösvényen, lehajítom a székről a kölyök ruháit a padlóra és helyet foglalok. Bevezetésként váltunk néhány könnyed szót az új munkájáról, aztán csak megkérdezi, tulajdonképpen miért vagyok itt. Amire a válasz egy kicsit kínos.

– Te, Max, ne érts félre – kezdem óvatosan. – A kérdésem kizárólag szakmai jellegű. Szolgálati ügyről van szó.

– Bökd már ki. Egymás között vagyunk, kolléga – mondja erre a kis hülye.

– Igen. Kollégák egymás között. Szóval, pontosan mikor, azaz hány éves korodban volt az első... nemi érintkezésed?

Végre kiböktem.

– Miért? Tartásdíjat követel valaki? – kérdezi vigyorogva.

– Válaszolj a kérdésemre, légy szíves.

– Mit tudom én? Talán tizenkét éves lehettem.

– Tizenkettő?

Kishíján lefordulok a székről.

– Már nem tudom pontosan, lehet, hogy tizenhárom. Fogalmam sincs. Olyan fontos?

– Nem – nyögöm ki, és feltápászkodom a fotelból.

Az ajtóban ekkor Gisela bukkan fel, és máris ordítani kezd, de úgy, mint akit nyúznak. Hogy neki elege van ebből a

disznóólból. Az ember elsüllyed a szégyentől. Még egy ilyen disznó a világon nincs. És ha drágalátos fiacskája nem lát neki most azonnal a rendcsinálásnak, szedheti a sátorfáját, fel is út, le is út.

Én inkább megyek is. Haza, a saját disznóólamba, amit valami megmagyarázhatatlan készítés folytán haladéktalanul rendbe is teszek és ki is takarítok.

Aztán újabb telefonhívás érkezik. Ibranovic úr az, és amit elmond, tovább erősíti amúgy is egyre erősebb gyanúmat. Átnézték Branka személyes tárgyait, mondja, és közben véletlenül leejtették azt a családi fényképet, amit én is láttam. Eltörött a keret, és így előkerült egy másik kép a családé mögül. Branka volt rajta, meg egy fiú. Nem tudják, ki lehet, mondja Ibranovic. Ő sem látta még soha, és a szülők sem. De a képről úgy tűnik, bizalmas viszonyban voltak Brankával. Mint egy szerelmespár. Csak az a zavaró, hogy a fiú nagyon fiatalnak tűnik a képen, legfeljebb tizenöt éves lehet talán, esetleg tizenhat, de annál egy nappal sem több. Így aztán most ott állnak egy rejtély előtt. Amit meg tudok érteni.

Nem sietek megosztani velük a titkot. Ezúttal biztosra szeretnék menni. Szó sem lehet róla, hogy még egyszer lyukra fussak a gyanúmmal.

Rövid telefonbeszélgetést folytatok Dettenbeckék házvezetőnőjével, akitől megtudom, hová, melyik internátusba küldték a fiút. Egyházi iskola Ettalban. Alig két órányi autóút tőlünk.

Már indulok is. Megérkezve a szolgálati igazolványom valóságos csodát tesz: néhány perccel később már ott ülök egy

üres osztályteremben, újabb néhány perccel később pedig a fiút is bevezetik. Ideges. Kerüli a tekintetemet.

– Szervusz, Damian – mondom neki, és a szemben álló székre mutatok. – Emlékszel még rám?

– Igen – mondja halkán. – Maga a rendőr, aki... Branka ügyében...

– Pontosan. Mit gondolsz, miért vagyok most itt?

A fejét rázza. Reszket a szája. Aztán egy könnycsepp gördül le az arcán. A kézfejére húzza a pulóvere ujját és azzal törölgeti a könnyeit.

– Te és Branka, hogy is mondjam... nem csak a matekkal foglalkoztatok, ugye?

Megvonja a vállát.

Így nem jutunk előre. Talán nem árt egy kicsit érthetőbben fogalmazni.

– Elcsábított téged, Damian?

– Micsoda? – kiált fel. A szeme nagyra tágul. – Nem, szó sincs róla! Éppen ellenkezőleg! Én könyörögtem neki! Heteken át, amíg már alig bírtam elviselni!

– Szóval tőled indult a dolog?

Bólint és lehajtja a fejét.

– Azonnal beleszerettem, a legelső napon, amikor hozzánk került, de ő nem vett észre semmit. Gyereknek nézett, ahogy maga is, és mindenki más is. De én már nem vagyok gyerek! Nem tehetek róla!

– Aztán hogyan folytatódott?

– Imádtam őt, rajongtam érte, de ő észre sem vette. Aztán egyszer egy nagyon nehéz matekpélda fölött ültem, ő meg Alexát ringatta mellettem. Hallotta, hogy szitkozódok, mert

sehogy sem tudtam megoldani a hülye egyenletet. Odajött hozzám és elmagyarázta a megoldást. Attól fogva soha egyetlen egyenletet sem tudtam egyedül megoldani, érti?

– Ravasz.

– Branka mindig segített. Én meg egyre jobban rajongtam érte. Ő is megkedvelt engem, éreztem. Mintha hirtelen összekapcsolt volna bennünket valami. Talán mert mind a ketten eléggé magányosak voltunk.

– A családból senki nem vett észre semmit?

A hangja gúnyosra vált.

– Amióta a kis hercegnő megszületett, én már senkit nem érdekeltem. Még azt a vén szatyrot, a házvezetőnőnket sem. Pedig előtte még körülöttem forgott minden.

Feljegyzek néhány szót, és kinézek az ablakon.

– Te voltál az apja Branka gyermekének? – kérdezem kis hallgatás után.

– Fogalmam sem volt róla, hogy terhes, esküszöm magának! – Újra könnyek csorognak az arcán. – Anyám említette meg a vacsoránál, aznap este, amikor maga nálunk járt délután. Majdnem lefordultam a székről. El tudja képzelni, ugye?

– De azért kimondhatjuk, hogy nagy valószínűséggel te voltál a gyermek apja, ugye?

– Nem nagy valószínűséggel, a fenébe is! Biztos, hogy én voltam az apja. Teljesen biztos. Branka más volt, mint a többi lány, érti? Ő soha...

Felzokog. A karjára teszem a kezemet, és hagyok neki egy kis időt, hogy összeszedje magát.

– Olyan sok időbe telt... olyan sok időbe telt, mire végre magához engedett... tudja, felügyelő úr? De aztán ő is

megszeretett. Tényleg szerettük egymást, és amikor végre megtörtént, már teljesen kölcsönös volt a dolog!

– Gondolkodj egy kicsit, Damian. Kinek beszélhetett Branka a terhességéről?

– Senkinek. Csak velem beszélt meg mindent. Nekem olyan dolgokat is elmondott, amit még a szülei sem tudtak. Mindent tudok róla. Tényleg mindent. Ha nekem sem mondta el, hogy terhes, ki másnak szólt volna róla?

Előrelátó módon hoztam magammal egy DNS-mintavételi készletet, s most előveszem a zsebemből.

– Nyisd ki a szád és dörzsöld meg belülről ezzel – adom a kezébe a pálcikát.

– Minek?

– Biztos, ami biztos.

Engedelmeskedik.

Tulajdonképpen nincs is itt már más dolgom, mégis rossz érzés magára hagyni a szerencsétlen kölyköt abban a kopár osztályteremben. De mit tehetnék?

Az internátus után a következő utam Rudihoz vezet. Egyrészt azért, mert egy kicsit tényleg részvétet érzek a beteg belsőségei miatt, másrészt pedig, mert ha nem tájékoztatom folyamatosan a fejleményekről, a végén még képes, és szakít velem. Útközben megállók egy büfénél és veszek neki két pár sült kolbászt. Mustárral ugyan, de káposzta nélkül. Biztosan örülni fog neki.

– Mondd már, te tényleg meghibbantál, Eberhofer? – formed rám, amint az orra alá dugom nagyvonalú ajándékomat.

– Nem szereted? – kérdezem értedem pillantást vetve az igencsak étvágygerjesztő látványra.

– Nem az itt a kérdés, szeretem-e, ember! Nem szabad, érted?
El vagyok tiltva tőle!

– Nem szabad?

– Nem!

– De káposzta nélkül kértem!

– Már csak a káposzta hiányozna!

– Szóval nem kéred?

– Nem, a fenébe is!

Tulajdonképpen tartottam tőle, hogy így lesz. Mivel azonban én magam ma alig ettem még valamit, le is ülök a székre, és kényelmesen nekilátok, hogy elfogyasszam a kolbászt, mielőtt még kihűlne.

– Ne merészd! – üvölti el magát Rudi abban a percben, amikor az első falatot a szájamhoz emelem.

– De neked nem kell – mondom.

– Dobd ki a kukába! Vagy húzd le a vécén, nekem mindegy, de ne merészd a szemem előtt megenni!

Márpedig én akkor sem fogok ételt lehúzni a vécén. A Nagyi sem bocsátaná meg nekem soha. Ráadásul éhes is vagyok, nem is kicsit.

Végül megegyezünk, hogy mindenki egy párat kap. Nekem hazáig ennyi is elég lesz, Rudinak meg egy ilyen kis adagtól csak nem lesz semmi baja. Egy ilyen aprócska kis kolbásztól. Vagy kettőtől. Evés közben meg szépen beszámolok neki mindenről, ő meg nagy figyelemmel hallgat.

– Tulajdonképpen meddig kell még itt feküdnöd? – kérdezem búcsúzóul.

– Lehet, hogy már holnap hazaengednek. Szednem kell a gyógyszereimet, és nagyon oda kell figyelnem, mit eszem, ennyi az egész.

Majd hívjon, ha jöhetek érte, mondom, azzal már indulok is.

Mielőtt megkezdeném jól megérdemelt hétvégémet, még a megbeszélés szerint elmegyek a gyűrűért. Vizsgálóasztal ide vagy oda, egy idő után azért csak kell a szex az embernek.

Emma nemcsak elkészült a remekművel, de még szépen be is csomagolja: elegáns kis dobozkába, azt meg rózsamintás selyempapírba, végezetül pedig még egy végtelenül giccses masnit is köt rá. Készpénzben fizetek, nem is várom meg a számlát, már indulok is haza, Niederkaltenkirchenbe. Útközben felhívom Susit és közlöm vele, hogy nagy-nagy meglepetésem van a számára. És hogy főzzön valami finomat estére. Mert hogy jövök. Hallom a hangján, hogy örül.

Nem lehet szavakba önteni, mit képes kiváltani egy eljegyzési gyűrű egy egyébként teljesen normális fiatal nőtől. A vacsoráról mindenesetre egyetlen szó sem esik. Mert hogy az első, fantasztikus menet után mindenképpen fel kell hívnia Maryt. Aztán Jessyt. Végül Giselát is. Ami igazából nincs ellenemre, mert kissé megrogyasztott a heves szex, és jól esik egy kis pihenés. Aztán hajnali kettőkor megmelegítjük a vacsorát és megtömjük a gyomrunkat. Lasagne al forno. Á la Susi. Egy költemény. Ezen az egész nagy világon senki, de senki nem készíti jobban a lasagnét, mint az én Susim. Még a Nagyi sem.

Másnap délelőtt éppen Susi fürdőszobájában állok a zuhany alatt, amikor hallom, hogy valaki csenget, Susi pedig ajtót nyit. Maryre vagy Giselára tippelek, és lélekben felkészítem magam az elháríthatatlan sikítozásra.

De semmi. Kiszállok a kádból, megszáritkozom, és a konyha felé veszem az irányt, hogy kikémleljem a látogatót.

Aki viszont nincs ott. Mármint emberi alakban. Csak egy hatalmas rózsacsokor áll egy vázában a konyhaasztalon. Előtte ül Susi és elmélyülten olvas valami levélfélét. Leülök mellé, mert elismerem, elkapott a kíváncsiság. Susi végez az olvasással, leteszi a papírt az asztalra, aztán feltűzi a haját és eltűnik a fürdőben. Kisvártatva már hallom is a víz zubogását.

Eloolvassam a levelét, vagy ne?

Nem kérdés. Elolvassom. Egyszerűen muszáj.

Susanne, szerelmem!

Szívből reménykedem, úgy érted majd soraimat, ahogyan szeretném, ha értenéd. Tudom, hogy Te megértesz. Hiszen okos leány vagy. Nagyon, nagyon nehéz időket élek, amióta értesültem a házassági terveidről. Sokáig tétováztam, mielőtt leültem volna megírni neked ezt a levelet, végül azonban sikerült elegendő erőt gyűjtenem hozzá. Erőt adott a félelem, hogy nem tettem meg mindent, amit megtehettem volna. Viszontlátásunk oly sok év után olyan volt számomra, mint egy álom. Már kisiskolásként is olyan szerelmes voltam beléd, s ez után a hosszú, nélküled töltött idő után csak annál világosabbá vált, hogy számomra Te vagy az Igazi. Az Egyetlen. Az élet azonban nem így hozta, s Te, szerelmem, másnak ígérted a szívedet. Ha így kell lennie, hát legyen. Csak egyet kérek tőled,

Susanne. Gondolkodj el egy pillanatra. Gondolkodj el, és vizsgálj meg a szívedet. Gondold át teljes szívedből, valóban Franz-e az igazi a számodra. Ha egyértelmű igennel tudsz válaszolni magadnak, úgy nem állok a boldogságod útjába. Mi sem áll távolabb tőlem, mint hogy ne kívánjam neked a lehető legnagyobb boldogságot, te is tudod. Ha azonban csak a másodperc töredékéig habozol a válasz előtt, ha egyetlen pillanatra is elfog a kétség, vagy ha benned is felmerült már a kérdés, miért éppen most, éppen akkor akar téged ennyire, amikor talán valahol a lelked mélyén egy egészen kicsikét vonzódni kezdél egy másik férfihoz, akkor viszont mondj nemet. Az egész élet előtted áll még, drága kincsem. Kérlek, ne a rossz ember mellett akard leélni.

Bárhogyan döntesz is, Susanne, egyet tudnod kell: szívem mélyéből szeretlek s a legtökéletesebb, legnagyobb boldogságot kívánom neked, amit az ember csak kívánhat a legfontosabb embernek az életében.

Örökké a tiéd

Karl-Heinz

Te, Susi – mondom, belépve a fürdőszobába. – Te most éppen elmélyedsz magadban?

– Muszáj gúnyolódnod rajta? – kérdez vissza a vidámság legkisebb jele nélkül.

Világos. Valakinek mindenképpen el kellett rontania a hétvégemet.

Jól van, mondom, akkor hazamegyek. Mert mit is keresnék még itt? Talán arról diskuráljak leendő feleségemmel, hogy

tényleg én vagyok-e az igazi a számára? Ha mostanáig nem jött rá, éppen most ismerné fel?

Felhívom Birkenbergert, hátha azzal fogad, hogy már mehetek is érte. Jól jönne egy kis kikapcsolódás.

Sajnos nem ő veszi fel, hanem a nővér. Nem, mondja, nem beszélhetek Rudival. Semmiképpen sem. Mert hogy nincs jól és pihennie kell. Tegnap éjjel ki kellett mosni a gyomrát szegénynek.

A háttérből mintha egy erőtlén „seggfej” hallatszana. Persze biztosan csak képzelődöm.

Este Wolfinál nemcsak Simmerlrel találkozom, de az egész helyi hölgykoszorú is felvonul. Egy sarokasztalnál szoronganak és áhítatosan nézik az én Susim gyűrűjét.

– Micsoda pompás darab! Egy igazi remekmű! Biztosan egy vagyomba került – mondja Mary. Mintha ki sem akarná adni többet a kezéből a gyűrűt.

Wolfi csapol nekem egy korsó sört és leteszi elé.

– Egyik napról a másikra az univerzum legnagyobb hőségé emelkedtél – közli egy oldalpillantást vetve a nők felé.

Simmerl is odamegy, megnézi a gyűrűt, aztán visszaballag a pulthoz.

– Nem semmi, Eberhofer – mondja, és nem tudom eldönteni, káröröm vagy elismerés bujkál a hangjában. – Rendesen beleálltál a dologba.

Erre iszunk.

A nőszemélyeknél a sikítozás suttogássá halkul, s folyamatosan olyan kifejezéseket csípek el, mint hogy „nem?”, „tényleg?” vagy „Hát ilyen nincs!”.

A fejemet tenném rá, hogy Susi éppen a hülye levélről mesél nekik. Jó, ha ő nem titkolja, én is elmondhatom a saját barátainknak.

– Megölöm azt a gazembert! – bődul el Simmerl, magára vonva minden pillantást a helyiségben.

– Kicsodát? – érdeklődik hitvese.

– A Susi Karl-Heinz nevű lovagját – felelem.

– Nem az enyém és nem a lovagom! – tiltakozik sebzetten Susi.

– Hát, az enyém sem – mondom, és iszom egy kortyot.

– Megérdemelted, Eberhofer – mordul rám később Gisela.

– Ezt meg hogy érted? Mi érdemelt meg, asszony? – morog vissza Simmerl.

– Végre egyszer neki is látnia kellett, hogy nem ő az egyetlen férfi ezen a világon. És hogy micsoda kincs neki Susi. Még Párizsban is megfordult utána minden férfi – közli mogorván Gisela.

– Ezzel meg mit akarsz? Franz éppen most vett neki egy olyan gyűrűt, ami egy hercegnőnek az ujjára is illene – vesz a védelmébe Simmerl.

– Ki tudja, talán meg sem kérte volna a kezét, ha Kari-Heinz nem bukkan fel – szól bele a diskurzusba Mary is.

– A konkurencia mindig lendületet ad az üzletnek – mondja szárazon Wolfi a pultot törölgetve.

– Baromság – jelentem ki. Mivel pedig kezdem nagyon hülyén érezni magam, felhajtom a sörömet és indulok is haza.

Liesl Mooshammer az egész hétvégét a konyhánkban tölti a Nagyival, nemsokára már tornyokban állnak a sírdekorációk és koszorúk.

– Mondjátok, tulajdonképpen mit akartok kezdeni ezzel a mennyiséggel? – teszem fel egyszer a kérdést. – Egész Niederkaltenkirchenben nincs ennyi sír.

– Az csak legyen a mi gondunk, Franz – mondja Liesl. Egy pillanatra sem állnak meg az ujjai. – Egyébként, Franz, az inga megmutatta a legjobb napot az esküvődre.

– Mit mutatott meg az inga?

– A legkedvezőbb dátumot az esküvődre – mondja Liesl. Felneéz, leveszi az olvasószemüvegét. – Susi már tudja. Ne nézz ilyen bután, az ilyen fontos dátumokat mindig az ingával kell meghatározni. Hosszú és boldog házasságra vágytok, nem igaz?

– Legyen – mondom, és inkább kereket oldok.

17. fejezet

Hétfő reggel felhív Steffi. Átcsoportosította a képeket, mondja. Más szempontok szerint, mint Birkenberger tette. Rudi ugyanis helyiségek szerint rendezte őket, Steffi viszont témák szerint. Egy kupacba a ruhákról, egy másikba a bútorokról, egy továbbiba a gyógyszerekről készült képeket, és így tovább. A napokban újra alaposan átnézi mindet. Bár a gyógyszerek között nem ismeri ki magát igazán, teszi hozzá. Nem gond, mondom erre. Mert hogy ezen a területen első osztályú kapcsolataim vannak. Gyorsan beszámolok még a legújabb fejleményekről, ő pedig figyelmesen hallgat.

– Gondolod, hogy a fiú volt az? – kérdezi a végén.

– Aki teherbe ejtette, vagy aki megölte? – kérdezem a biztonság kedvéért.

Sóhajt egy nagyot.

– Jaj, Franz!

Ha ilyen komolyan veszi a dolgokat...

– Damiant kizárnám a gyanúsítottak közül – mondom. – Senki nem öli meg az egyetlen embert, akinek jelent valamit.

– Ez is igaz. Mikor jössz el a gyógyszerekről készült képekért?

– Leginkább most azonnal. Lássuk, mink van – mondom és leteszem.

– Megnyugodtál már, falu csendőre? – üdvözl barátságosan Günter, amint belépek hozzá. Maszk van az arca előtt, ezért csak sejtem, hogy vigyorog.

– Szervusz, hullaszabdalo – mondom. – Már megint a segítségedre lenne szükségem.

– Micsoda újdonság. Ráadásul úgy, hogy nemrégiben oly nagyot csalódtál bennem.

– Van egy új DNS-mintám, és néhány fényképem különböző gyógyszerekről. Megnéznéd őket?

– Tudod, Eberhofer, ha te nem lennél, valószínűleg nem is tudnám, mivel üssem el a sok üres időmet hosszú- hosszú munkanapjaimon.

– Kérlek!

– Tegyel le mindent az íróasztalomra, aztán tűnj el!

Leteszek minden az íróasztalára, aztán eltűnök.

Az ebédszünet után izgatott kolléga hív a 11-es körzetből. Arról érdeklődik borzalmas frank dialektusban, ismerek-e egy bizonyos Elisabeth Mooshammert. És egy Magdalena Eberhofert. Hogyne ismerném őket, felelem. Hát akkor menjek is értük most mindjárt a Hochbrückenstrassei rendőrsre. Ott ül most ugyanis rám várva a két nevezett nőszemély.

Nem értem. Liesl Mooshammer és a Nagyi a müncheni rendőrség egyik örszobáján ül? És énrám várnak?

El is indulok azonnal, hogy a végére járjak a dolognak.

– Franz! – visít fel a Nagyi, amint meglát. – De jó, hogy itt vagy! El sem tudod képzelni, milyen bolondok ezek a müncheniek!

– Igen, pontosan! Különösen azok a kofák, azok a rosszindulatú némberek! El sem hinnéd, Franz! – zihálja Liesl

Mooshammer egy másik székéről.

– Vegyétek már le róluk a bilincset – mondom a kollégának.

– Vedd le magad – mondja és odadobja nekem a kulcsot. – Ez a két nő közveszélyes!

Így aztán én szabadítom meg a bilincsektől a két gráciát. Úgy dörzsölgetik a csuklójukat, mintha heteken át láncon lettek volna tartva.

– Szóval, mi történt? – akarom tudni végre.

Meg is tudom, hogy a Nagyi a legutóbbi piaci látogatása alkalmával elhatározta, hogy idén ott fogja eladni a sírcsokrokat és a koszorúkat. Mert hogy ott egészen más árat lehet elkérni értük, mint odahaza. Világos. A kétszeresét, vagy akár a háromszorosát is. Ezért aztán ma a két nőszemély egyszerűen felállított egy kempingasztalt a piac közepén, és kitették rá az árujukat. Egy ideig ment is üzlet, nem is rosszul. Szép pénzt összeszedtek, de a remek üzlet sajnos nem tartott sokáig. Mert hogy felfigyeltek rájuk a piaci árusok. És közölték is velük gyorsan, hogy most azonnal pakolják össze a vackaikat és tűnjenek el a piacról. Csakhogy nekik eszük ágában sem volt eltűnni. A világ minden kincséért sem. Amiből persze hatalmas veszekedés lett. Arra még többen köréjük gyűltek, amitől a forgalmuk megint az egekbe szökött, az árusok dühével egyenes arányban. Végül pedig jött, aminek jönnie kellett. Vagyis a rendőrség.

– Tulajdonképpen hogyan jöttetek be Münchenbe ezzel a rengeteg cuccal? – kérdem végül.

– Hát apáddal – feleli vállvonogatja Liesl. – Odaát ül a Hofbräuhausban és várja, hogy végezzünk.

Szóval még a Papa is itt van! Ezek mind megbolondultak?

– Akkor indulás! – mondom, és a két nőszemély engedelmeskedik.

– Ne olyan gyorsan, Eberhofer – állít meg a frank dialektus. – A két hölgy ellen feljelentés érkezett.

– Küldd át nekem e-mailben. Vagy faxon – mondom, azzal már masírozunk is ki az őrszobáról szaporán.

A Hofbräuhausban átadom a Papának a bűntársait. Valami kevéssé kedveset is bemutatok neki, de aztán a Nagyi egy kacsintással a kezembe nyom egy százast. Hadd legyen nekem is valami hasznom az ő nagy üzletéből, mondja. Ami azért nagyon szép tőle.

Másnap egymás érik az események. Rudit hazaengedik a kórházból. Leopold kiköltözik tőlünk. A helyére érkezik Panida és a kis Sushi. És Günter is újdonságokkal szolgál. De mindent csak szép sorjában. Ha belegondolok, milyen unalmasak is néha a napjaim... hogy milyen nehéz éppen csak olyan lassan hajtani a járóautóval, hogy a gyalogosok azért még ne előzzenek meg... Aztán jön egy ilyen nap. Amikor minden összesűrűsödik.

Az események Rudi telefonhívásával veszik kezdetüket.

– Mi van már? – kérdezem kissé álmosan, és egy pillantást vetek az órára.

– Elkészültem, jöhetsz értem – trillázza a telefonba.

– Fél hat van, Rudi! Még ágyban vagyok. Még nem is reggeliztem.

– Én már felkeltem, reggelizni meg nincs kedvem. Legalábbis itt nincs. Most mi lesz, jössz vagy nem?

Megyek, megyek, mondom. Már úton is vagyok.

Egy kiadós zuhany és egy gazdag reggeli után már tényleg úton is vagyok. Rudi persze megint megsértődik. Mert hogy nem futottam be már egyetlen perccel a hívása után. Fénysebességgel, mondhatni. És neki ezért várakoznia kellett.

Már éppen kezdeném kimagyarázni magam, amikor a váratlan események folytatódnak. Méghozzá a Papa telefonhívásával. Leopoldnak most azonnal be kell mennie a hülye könyvesboltjába, mert hogy ott már minden a feje tetején áll. És ez oknál fogva a mai naptól ismét otthona négy fala között, saját ágyában tölti majd az éjszakákat. Ezen oknál fogva viszont a két lány meg hozzánk költözik, a tanyára. Mert hogy a házassági válság, az ugye házassági válság. Nem múlik el egyik napról a másikra, nem igaz? Ezért aztán a Papa arról érdeklődik, most már hazajövök-e vacsorára. Így, hogy már gyakorlatilag tiszta a levegő. Mivel pedig már nagyon szeretném látni Panidát és Nagyorrú Törpét, tájékoztatom a Papát, hogy számolhat megjelenéssel. Azzal le is teszem.

– Nem hagyatsz egyedül otthon, Franz! – nyavaalyog azonnal Rudi az anyósülésről. – Éppen ma, az első otthoni napomon, amikor még alig állok a lábamon! Mi lesz, ha történik velem valami? Ha rosszul leszek? Vagy elájulok? Mikor találnának rám? Vannak emberek, akik heteken át fekszenek halva a lakásukban, mire rájuk nyitja az ajtót valaki egy ilyen nagyvárosban! Még elképzelni is szörnyű! Szörnyű! Képzeld el, ott fekszel, mondjuk éppen az előszobában, esetleg a saját ürülékedben, és csak kapkodsz levegő után, de egyre jobban fulladsz... És akkor hirtelen lépéseket hallasz a lépcsőházból, és kicsírázik benned a remény, de aztán a lépések továbbmennek,

mindenki tovább megy, mennek az emberek a saját lakásuk felé, elmennek az ajtó előtt, te meg...

– Jól van már, Birkenberger! Megértettem! – mondom. Visszahívom a Papát és közlöm vele, hogy Rudit is viszem magammal.

Alighogy leteszem, újabb hívás érkezik. Günter. Megy ez, mint a karikacsapás, mondom én. Irány a kórbonctan. Ahová alig lépünk be, Rudi máris rosszul lesz. Szédülni kezd. Günter hoz neki néhány kekszet, és azt mondja, ezt nyugodtan megeheti. Így aztán Rudi egy ideig csak gornyadozik Günter íróasztala mögött egy széken, és kedvetlenül kekszet rágcsál. Aztán felfekszik egy boncasztralra, és felhúzza a lábát a hasához. Őszintén szólva számomra sokkal kellemesebb így a helyzet, mivel a boncasztról nem tud mindenbe beleavatkozni.

Günter gyorsan a lényegre tér, és elmond mindent, amit sikerült kiderítenie. Ami egyáltalán nem kevés. Először is megállapította, hogy valóban Damian volt a gyermek apja. A bizonyossággal határos valószínűséggel méghozzá. Jó, ezt eddig is sejtettük. De még azt is kitalálta, hogy a szokásos gyógyszereken kívül, amit az emberek általában tartanak otthon, volt a Dettenbeck-házban egy csomag azokból a bizonyos abortusz-tablettákból is. Rudi okosan úgy készítette a felvételt, hogy látszik rajta a szavatossági idő is. Ami már régen lejárt. Így aztán vagy egy lejárt gyógyszert adott valaki a szegény kislánynak, vagy a tablettákat egyáltalán nem is neki szánták. Hanem egy sokkal régebbi terhesség megszakítására, mondja Günter. Visszaadja a képeket, és azt mondja, több ideje nincs, már megint egymást érik nála a hullák. Elköszönök és már indulok is. Birkenbergert persze elfelejtem. Már majdnem az

autónál járok, amikor utánam üvölt. Nincs nő, aki ilyen hisztérikus jelenetet tudna rendezni, mint Birkenberger. Úgy tűnik, annyi a barátságunknak. A kocsiban nem is szól hozzám egy szót sem, csak ül karbatett kézzel, és kibámul az ablakon.

Órákkal később is csak egyetlen szót hajlandó odavetni nekem. Egy igent. Nevezetesen arra a kérdésre, hogy ízlett-e neki a Nagyi főztje. Addig persze történt még néhány dolog. Amikor ugyanis megérkeztünk hozzá, a lakásban azonnal felfedezte az üres sörösüvegeket. És a padlóra dobált takarókat, amelyeken Simmerl, Flötzinger meg én kialaludtuk részeg mámorunkat. Úgyhogy Rudi először is rendet rak, közben pedig folyamatosan olyanokat mormol az orra alá, hogy „Szodoma és Gomorra”, meg „alkoholista bagázs”, és hogy szégyen, hogy ilyen barátja van az embernek.

Amikor később bekanyarodunk otthoni udvarunkra, általános az öröm. Panida kitárt karral fut felém, felugrik rám, és egy darabig ott marad rám csimpaszkodva. Szorosan ölel, és ad két nagy puszit. Hogy ezt a Leopold nem látja! Sushi híven követi anyja példáját, mindössze kettőjük súlyában van némi különbség. Franz bácsi, Franz bácsi, kiabálja lelkesen. Hát igen. Azért néha tényleg szép az élet.

Néhány perccel később még Susi is bekerekezik az udvarra, leugrik a nyeregből, a kerékpárt egyszerűen a fűre dönti. Fut Panida felé, ők is egymás nyakába ugranak, mintha fényévek óta nem látták volna egymást. Nagyi a tűzhelynél áll és mindenféle földi jót keverget, a Papa pedig a nap örömeire kivételesen a saját két kezével teríti meg az asztalt. Birkenbergernek be nem áll a szája, folyamatosan az elmúlt napok szenvedéstörténetével

gyötör mindenkit. Rajtam kívül, természetesen. Mert rólam tudomást sem vesz.

Marhasült, krumplipüré és uborkasaláta a menü. Minden kíméletesen párolva, mondja a Nagy. Nehogy megártson Rudinak. Nagyit a főzőtudomány szentjévé lehetne avatni, nem kérdés. Különösen, hogy még desszertet is talál, mennyei bajor vaníliakrémet, amiből Nagyorrú Törpe mindjárt két nagy adagot is eltüntet.

A kíméletes párolás ellenére is kiválóan sikerült ételek elfogyasztása után lejárjuk a körünket Ludwiggal. Sushi a nyakamban ül, és csak beszél és beszél, be nem áll a szája. Őt hallgatva az ember úgy érzi, óvodásnak lenni a legizgalmasabb dolog az egész világon. Mire hazaérünk, a hölgyek már végeztek a mosogatással, a Papa már feltette a Beatlest, kinyitott egy üveg vörösbort, és elégedetten nézi Rudit, aki elragadtatva szemléli a lemezgyűjteményét, olyanokat mormolva közben, hogy „örület”. Amiben persze igaza is van.

Miután Panida lefektette a kicsit, megkérdezi Susit, nincs-e kedve beülni Wolfihoz egy pohárka Proseccóra. Mert hogy Panida is ég a vágtyól, hogy mindent megtudjon a küszöbön álló esküvőnkéről. Meg a menyasszonyi ruháról, meg az egész nagy felhajtásról. Amiről viszont nekem, természetesen, semmit nem szabad tudnom. Ezért menjenek át inkább a kocsmába. Ott ráadásul valószínűleg még Maryvel és Giselával is összefuthatnak.

Nagy visszavonul. Fájnak a csülkei, mondja. Különben is, holnap korán kell kelnie, időpontja van tyúkszemkezelésre. Mivel pedig a Papa szinte egy hajtásra kiissza az egész maradék vörösbort, az ő társaságának sem örvendhetünk sokáig. Ami

azért nem hátrány. Amint ugyanis kiteszi a lábát, máris Deep Purple-ra cserélem a Beatlest, és a hangulat azonnal megjavul.

– Még mindig haragszol? – kérdezem Rudit, miközben kinyitok egy újabb üveg bort.

– Igen – közli morcosán.

– Menj már, Rudi...

– Faképnél hagytál!

Kiveszi a kezemből az üveget és tölt a két pohárba, aztán elvigyorodik.

– Tudod, hogy nem tudok sokáig haragudni rád, drágám – trillázza. – Annyiraaa szeretleeeeeek....

A következő három órát és három palackot az ügyünk összegzésének szenteljük. És hirtelen ott áll előttünk a megoldás, csak úgy, egyszerűen.

Másnap a reggelinél Panida felteszi nekem a kérdést, mikor kezdjük a házassági előkészítő tanfolyamot. És a tánc tanulást. És a jegyesoktatást a plébánosnál. Miről beszél ez a szegény asszony? Elég furcsa arcot vághatok, mert a Papa is szólásra jelentkezik.

– A plébánoshoz mindenképpen el kell menned, Franz. A többi nem számít, de a jegyesoktatáson részt kell venned.

– A tánc tanfolyam sem árthat – szól közbe Birkenberger, és kivesz egy második peracet is a kenyeres kosárból. – Hacsak nem akarsz úgy ugrándozni a saját esküvődön, mint egy csimpánz.

– A keringővel nem lesz gond. Majd gyakorolok egy kicsit a Nagyival – ordítok át az asztal másik végébe.

– Hát persze! – visít vissza és kacsint egyet. – Azzal elboldogulunk mi ketten is!

– De a jegyesoktatás – próbálkozik újra a Papa.

– Megértettem, főnök úr – szakítom félbe. Azzal már indulunk is. Nem kevés dolgunk van ma Rudival.

Mielőtt München felé vennénk utunkat, még teszek egy kis kitérőt a parókiára. A plébános az irodájában ül, borsmentateát szürcsöl és mindenféle kézírásos jegyzeteken dolgozik. A házvezetőnő becsukja mögöttem az ajtót, én meg leereszkedem egy székre.

– A vasárnapi prédikációm – mutat a plébános barátságosan a jegyzeteire.

– Vagy úgy – mondom.

– Minek köszönhetem a látogatását, Eberhofer úr?

– A jegyesoktatásról lenne szó.

– Igen, igen, már hallottam a jó hírt, hehe. Nagyon örülök, hogy végre rászánták magukat. Máris keresünk egy megfelelő időpontot.

Ezzel elkezdi a naptárában bogarászni.

– Nekem nem időpont kell, hanem a papír – közlöm vele.

– Milyen papír?

– Az a szaros papír, ami igazolja, hogy részt vettem a jegyesoktatáson.

– De hát nem vett részt rajta!

– Nem is fogok.

Hátradől, úgy néz rám. Oldalra dönti a fejét. Egész ferdére. Látszik, ahogy lassan kezdi felfogni a szavaimat.

– Oktatás nélkül nincs papír, Eberhofer úr.

– Ezt maga teljesen rosszul látja – közlöm vele. – Mondja csak, mennyit is adakozik magának az én Nagyim már évek óta?

Elvörösödik, de nem felel.

– Ötszázat? Ezret? Kétezret évente?

– Nos, valahogy úgy...

– Húsvétkor, és...

– És Karácsonykor – szakít félbe. – Tulajdonképpen mit akar ezzel mondani, az Isten szerelmére?

– Csak azt, hogy papír nélkül további adomány sincs, plébános úr.

– De ha kiállítanám magának az igazolást, az közönséges hazugság lenne! Maga nem vett részt az oktatáson!

– Magának nem kell kiállítania semmit, plébános úr. Csak alá kell írnia. Kitölteni majd kitöltöm én magam.

– Jóságos Isten! – jajong, de azért csak kihúzza az egyik fiókot, és már szedi is elő belőle a hülye nyomtatványt.

– Isten fizesse meg – mondom még kifelé menet, és nem tudok elfojtani egy széles vigyorgást.

Ezzel tehát meglennénk. Most már indulhatunk Münchenbe, Birkenberger meg én.

A lakása előtt kirakom Rudit, aztán megyek egyenesen a kapitányságra. Ahol a faxkészülék mellett a Liesl és a Nagy ellen tett feljelentés fogad. Engedély nélküli árusítás szabálysértése, áll a tetején. Odaviszem a papírt az asztalomhoz és velem született művészi hajlamaimat kiélve egy hatalmas kezét rajzolok rá. Egy jó nagy öklöt, egy felfelé mutató középső ujjal. Elégedetten szemlélem elkészült művemet, aztán még odafirkálom alá, hogy „a társadalomra veszélyesség teljes hiánya”. Aztán fogom az egészet és visszafaxolom a feladónak.

Nem telik bele negyedórába sem, már jön is nagy feldúltan Stahlgruber. Valósággal vágat. Nem sok kellene hozzá, hogy az orrlyukából is úgy szálljon a pára, mint a lovakéből. Hogy mi jut

eszembe, óhajtja tudni. És hogy ez micsoda szemtelenség. Határtalanul szégyenletes viselkedés. És hogy legyenek hálás az égnek, hogy egy ilyen barátságos, jószándékú kolléga kapta az ügyet a 11-eseknél. Mert hogy egészen másfajta alakok is vannak ott, akik messze nem lettek volna ilyen engedékenyek ezzel a két kétes asszonysággal.

Ahogy lassan lecsillapodik, veszem a bőrkabátomat és elindulok az ajtó felé.

– És? – kérdezem kifelé mentemben. – Most mit akar tenni, Stahlgruber? Lelő? Vagy lecsukat? Talán egyenesen hazaküld a kis falumba? Állok rendelkezésére.

– Most meg hová megy, Eberhofer? – üvölti a hátam mögül. – Maradjon, ahol van! Figyelmeztetem! Nem hagyhat faképnél, mint egy hülyét!

Dehogynem. Mert hogy semmi kedvem folytatni ezt az egész komédiát. Egyébként is dolgom van. Egy gyilkossági ügyet kell megoldanom, úgy mellékesen. Ennyi.

A kocsinhoz menet a megbeszélteknek megfelelően felhívom Birkenbergert. Az első csengésre felveszi.

– Indulsz? – kérdezi azonnal.

– Már indulok is.

– Mennyi időre lesz szükséged?

– Az utat is beleszámítva úgy másfél-két órára – mondom az órára pillantva.

– Jó, akkor találkozunk, mondjuk... jó két óra múlva a törzshelyünkön.

– Rendben. Sok szerencsét!

– Neked is.

Dettenbeckné asszony a várakozásnak megfelelően az irodájában ül. Azonnal beengednek hozzá. Miután a kötelező kávé és sütemény is megérkezik, négyszemközt maradunk, és végre előadhatom neki, amiért jöttem. Gyanúm gyorsan megerősítést nyer: a fényképeken látható abortusztablettákat ő íratta fel magának még a saját terhessége kiderültekor. Ne higgyem, hogy büszke rá, mondja. Kezébe veszi az asztalán álló családi fotót és néhány percig csak nézi hallgatagon. Aztán nehézkesen feláll, vesz néhány nagy levegőt és fel-alá kezd járkálni a szobában.

– Tudja, felügyelő úr, ha ma ránézek a kis Alexára, nagyon bánt még az emléke is, hogy felírtam magamnak azt a tablettát. Az ember a karjában tartja ezt a csodálatos kis lényt, aki hajszál híján soha meg sem született volna. De akkor nagyon kétségbe voltunk esve a férjemmel. Éppen akkor bővítettük a cégünket, és nagyon fontos volt, hogy tovább tudjak dolgozni. És ott volt Damian is. Soha nem volt könnyű vele, de éppen akkoriban körülötte is kezdtek rendbe jönni a dolgok. Most meg kezdjük mindent újra előlről? Idősek is voltunk már egy második gyerekhez. Folyamatosan azon járt az eszünk, egészséges lenne-e egyáltalán.

Zsebkendőt vesz elő és alaposan kifújja az orrát.

– Ezt mind megértem, asszonyom – mondom annyi együttérzéssel, amennyire csak képes vagyok. – Amit viszont nem értek, az az, miért nem dobta ki aztán nagy ívben a tablettákat. Különösen, amióta ez a remek kis csemete megszületett.

– Fogalmam sincs. Nem is gondoltam rá. Egyszerűen eszembe sem jutott. Megfeledkeztem róla, hogy egyáltalán ott van. Vagy csak nem akartam gondolni rá, mit tudom én.

Visszajön és leül az íróasztalához.

– Szóval nem akart gondolni rá. Egészen véletlenül nem Brankának adta oda?

– Brankának? Te jó ég, hogy mondhat ilyet? Már elmondtam, fogalmam sem volt róla, hogy Branka állapotos.

– Igen, ezt már mondta.

– Ez az igazság, felügyelő úr. Egyébként is, miért tettem volna? Mi közöm lett volna nekem Branka terhességéhez?

– Ha például az Ön fia volt a gyermek apja, nagyon is sok köze lett volna hozzá.

Eljött hát az igazság pillanata. Most kell résen lennem. A most következő reakció elvezethet a gyilkoshoz – vagy nem. Jelen esetben az utóbbi következik be. Feltéve, hogy Dettenbeckné nem a földkerekség legnagyobb színésznője, nyugodtan kihúzhatjuk a gyanúsítottak listájáról.

– A mi... Damianunk? – Rám néz és felnevet. Teli torokból méghozzá.

Aztán látja az arcomon, hogy nem tréfáltam. Akkor hirtelen fehér lesz, mint a fal. A légzése kapkodóvá válik.

– A mi Damianunk? Te jó ég, az nem lehet... ő maga is gyerek még, felügyelő úr! Vagy nem? Nem? – Ahogy beszél, lassan elhalkul a hangja. A végén már alig érteni, amit mond. – Hogyan lehet.... Hogyan lehet, hogy nem vettük észre?

Elsírja magát.

– Asszonyom – mondom, miután kissé összeszedi magát. – A tablettásdoboz az Ön fürdőszoba-szekrényében volt. Ki férhetett még hozzá?

Elgondolkodik. Iszik egy nagy korty vizet.

– Tulajdonképpen mindenki. Soha nem volt elzárva.

– Tehát a férje. Aztán Damian. És Schneller asszony. És maga Branka.

– Igen, gyakorlatilag igen, bár Branka soha nem jött be a mi lakrészünkbe. De azt sem gondolhatja komolyan, hogy a férjem, vagy Damian... És Margot sem. Soha az életben nem tennének ilyet.

– Mára ennyit akartam tisztázni Önnel – mondom, és felállók. Elköszönök és indulok a találkozóra Rudi-val.

Fél órával később már ott is vagyok a törzshelyünkön, ráadásul szokatlan módon még Rudi előtt megérkezem. Kávét rendelék és egy sajtos szendvicset. Nemsokára befut Birkenberger is a tökéletes szerelő-álruhájában, méghozzá pontosan abban a percben, amikor a rendelésemet leteszik elem az asztalra.

– Nekem is ugyanezt – mondja a pincérnek, aztán leül. – Hogy ment, Franz?

Részletesen beszámolok neki a beszélgetésemről Dettenbecknével. Figyelmesen, folyamatosan bólogatva hallgat. Aztán órá kerül a sor. Az ő imént tett látogatása a házvezetőnőnél igen eredményes volt, mondja. A jó asszony kételkedés nélkül, azonnal elhitte a történetet, amit feltálat neki. Nevezetesen, hogy lelkiismeretes, komoly szakemberként kötelességének érezte benézni, rendben van-e minden a fűtéssel a javítás óta. Az asszonyság még örült is, milyen magas

színvonalú szolgáltatásban van részük. Már csak azért is, mert manapság kihalófélben lévő fajnak számít a megbízható mesterember, nem igaz? Az ilyen gondosság bizalmat szül, a bizalom pedig elegendő ahhoz, hogy az ember könnyedén bebocsátást nyerjen a házba. Miközben Rudi lent a pincében ellenőrizte a kazánt, a házvezetőnő még kávé is főzött neki. Aztán még beszélgettek is egy jót a konyhában. Mivel pedig a kellő bizalom ezzel meg is teremtődött, könnyű volt a családi ügyekre terelni a szót. Amikor pedig Rudi hirtelen könnyekben tört ki és kétségbeesetten ecsetelni kezdte képzeletbeli tizenhárom éves leányának terhességét, és hogy az a szegény gyerek hallani sem akar terhesség-megszakításról, és hogy mi lesz így a családjukkal, Schneller asszony, mint azt vártuk is, elmondta Rudinak, hogy létezik erre egy tableta. Egy abortusztableta. Amit nagyon könnyen bele lehet keverni bármilyen ételbe. Bingó! Többet nem is akartunk hallani tőle.

– Még a tableta nevét is felírta nekem – meséli Rudi, és miközben a szendvicse utolsó morzsáit tünteti el, odacsúsztatja nekem a cédulát. – Pontosan ugyanaz a név, mint a tablettás dobozon.

– Jól van – mondom és odaintem a pincért. – Akkor szorul a hurok, igaz?

Fizetünk és elhagyjuk együtt a vendéglőt.

Schneller asszony meglehetősen bután mered ránk, amikor ott állunk az ajtaja előtt. Alig két órával azután méghozzá, hogy azt az értékes tippet adta Rudinak. Valószínűleg sejti, mi következik, mert már korántsem olyan barátságos és együttérző, mint az előbb Rudival volt. Azért beengedni beenged. A

nappaliba vezet. Leülünk. Észrevétlenül bekapcsolom a diktafont a zsebemben.

– Ön tehát Branka ételébe keverte az abortusztablettát, jól mondom? – kérdezem bevezetésnek.

Csak ül és a kezére mered. Eltart egy ideig, mire megszólal. Akkor viszont az ember szinte maga is érzi, mit él át éppen.

– Mi mást tehettem volna? – kérdezi egész halkán. A szája idegesen rángatózik. A keze is mozog. A lélegzete is mintha ugrálna. A beszéde azonban csak később kezd izgatottá válni. – Nem engedhettem meg, hogy egy gyereket varrjon szegény fiú nyakába! Damian maga is gyerek még. Még iskolába jár! És én? Nekem senkim nincs rajta kívül! Tudja, felügyelő úr, Dettenbeckéknek soha nem volt idejük Damianra. Nekem meg nincs saját gyerekem. Az évek múlásával egyre inkább olyan lett nekem, mintha a saját fiam lenne. Sokkal inkább az én fiam volt, mint Dettenbeckéké!

– Ön hogyan szerzett tudomást a terhességről? – kérdezi Rudi.

– Megláttam a terhesztet a fürdőszobában. Branka a mosdó mellett felejtette. Valószínűleg sokkolta az eredmény.

– De arra hogyan jött rá, hogy a fiú a gyermek apja? Bárki más is lehetett volna – szólalok meg én is.

– Tudja, kezdettől fogva olyan furcsa érzésem volt velük kapcsolatban. Ahogyan Damian mindig nézte azt a lányt, meg hasonlók. Amikor pedig megtaláltam a tesztet, kimondottan figyelni kezdtem őket. Úgy már nem volt nehéz rájönni. Ha az ember tudja, mit keressen, általában meg is találja.

Megint hallgatunk egy ideig. Rudi a nőt nézi, a nő a kezét, én meg jegyzetelek, már csak azért is, nehogy a nő rájöjjön, hogy felvételt készítünk.

– Az a kis szajha! – csattan fel hirtelen. Árad a gyűlölet a hangjából, de a tekintetét még mindig nem emeli fel a kezéről. – A kisujja köré csavarta szegény Damiant! Hát mi lett volna szegény fiúból? Apává lenni, tizennégy évesen?

Megint néhány perc csend.

– Egyszer csak eszembe jutott az abortusztabletta. Az asszonyomé, úgy értem. Emlékeztem rá, hogy felíratta. Annak idején nagy dráma volt, amikor kiderült, hogy terhes. Én olyan régóta vagyok már náluk, megbíztak bennem, a családhoz tartoztam, természetes volt, hogy engem is beavatnak a gondjaikba – mesél tovább, aztán végre felnéz. Rudira pillant, aztán énrám.

Megköszörülöm a torkomat.

Ezért végül elvette a tablettákat Dettenbeckék fürdőszobájából, és a használati utasításnak megfelelően beadta Brankának az első adagot. Az ételébe keverte.

Bólint.

– Rosszul vagyok – szólal meg Rudi és feláll. – Ha megbocsát egy percre...

Schneller asszony rá sem néz, így gyorsan elhagyja a szobát és becsukja maga mögött az ajtót.

– A második tablettára miért nem került sor? – kérdezem.

– Mert a kis dög rájött! Valószínűleg észrevette, hogy figyelem. Hirtelen ott állt mögöttem. Pontosan abban a pillanatban, amikor a mozsárban összetörtem a tablettát. A többi magától is kitalálhatja.

– Kitalálhatnám, de jobban szeretném az Ön szájából hallani.
– Nem mondok többet. Egy szót sem, érti? Ügyvédet akarok.
Jogom van hozzá. Ügyvéd nélkül egy szót sem szólok többet.

Összefonja a karját a melle előtt.

Aztán kinyílik az ajtó és bejön Rudi. A hüvelyk- és a mutatóujja között egy sötétbarna selyemsálat hoz.

– Louis Vuitton – mondja szinte ünnepélyesen, aztán előhúzza egy zacskót, és beleteszi a sálat. – Igencsak drága lehetett. Ilyesmit nem dob ki az ember, nem igaz? Még akkor sem, ha kristálytisztá bizonyíték a bűnösségére.

– Tavalgy Karácsonyra kaptam Dettenbeckéktől – mondja a nő teljes nyugalommal. Feláll. Kimegy az előszobába, leveszi a fogasról a kabátját. A polcról felemeli a táskáját. – Indulunk?

Igen, indulunk. Rövid üzenetet hagyok Dettenbeckéknek az étkezőasztalon. Új házvezetőnőt kell keresniük. Ennyi az egész. Aztán már csukódik is be mögöttünk az ajtó.

A nőszemély egy rakás szerencsétlenségként ül mellettem a kocsiban. Kinéz az ablakon. Mintha egy örökkévalóságig tartana az út a kapitányságig. Közben felhívom a kollégákat, és tájékoztatom őket az őrizetbe vételről. Aztán időpontot kérek a nyomozási bíróhoz is. Intézik, biztosítanak róla.

– Amire még kíváncsi lennék, asszonyom – fordulok az összetört nőhöz. – Hogyan került a holttest annak a kocsinak a csomagtartójába?

– Egy csomagtartóba? Egy csomagtartóban találták meg? – hitetlenkedve néz rám.

– Így van. És tudja, engem személyesen is érint a dolog. Az az autó ugyanis az apám kocsija volt.

– Milyen furcsa dolgokat produkál az élet, nem igaz? De a csomagtartóról akkor sem tudok semmit, felügyelő úr. Éppen elég borzasztó az az utolsó néhány perc, ami megmaradt az emlékezetemben.

Sóhajt egyet. Kis szünetet tart, aztán tovább beszél.

– Branka ott feküdt holtan a konyha kövén. Ott térdeltem mellette és a hasára borulva sírtam. Aztán valamikor belépett Dettenbeck úr. Délelőtt volt, máskor ilyenkor mindig az irodájában volt.

Szünet.

– Utána mi történt?

– Nem tudom pontosan. – Sírni kezd. – Azt hiszem, elmondtam neki mindent. Emlékszem, hogy fogta a karomat, és azt mondogatta, nyugodjak meg. Aztán adott nekem valami gyógyszert és felküldött a szobámba. Amikor néhány órával később felébredtem, először nem is tudtam, nem csak egy szörnyű álmom volt-e az egész. Branka már nem volt ott. És soha többé nem is láttam.

A kapitányságra megérkezve átadom a hölgyet a kollégáknak, aztán felhívom Rudit. Igen, már régen leadta a barna sálat Günternek, mondja. És hogy Günter égre- földre megesküdt, hogy a lehető leggyorsabban sort kerít a vizsgálatára. Még ma.

A meghallgatás a nyomozási bírónál így már tiszta formáság. A beismerő vallomás mellett ott van a tárgyi bizonyíték, a sál, nagy valószínűséggel a gyilkos fegyver. Margot Schnellert még aznap előzetes letartóztatásba helyezik, és már viszik is a fogdára.

Felhívom Dettenbeckéket. Először is tájékoztatom a ház urát, hogy eljárás indul ellene bűnpártolásért. Másodszor pedig

megkérem őket, pakoljanak össze néhány dolgot a házvezetőnőjüknek, és ha lehet, még ma hozzák be a kapitányságra.

Dettenbeck úr az első pillanatban eléggé megrendül, de gyorsan összeszedi magát. Megígéri, hogy együttműködik. És természetesen azonnal felhívja az ügyvédjét. Annak a szegény asszonynak jó ügyvéd kell, nem igaz? És persze neki magának is. Kíváncsi vagyok, mi mindent tudunk majd kiszedni belőle. Maradt még nyitott kérdés az ügyben.

A másnap reggeli találkozás Stahlgruberrel balzsam testnek és léleknek. Steffi volt olyan kedves, és a fél éjszakáját rászánta, hogy a telefonon megadott információk alapján megírja a jelentésemet. A jelentést, amit most diadalittasan hajítok oda a Stahlgruber asztalára.

– Ez meg mi? – néz fel, de akkor már újra az ajtónál járok.

– Ott van benne minden. Gondolom, tud olvasni – mondom, és már csukom is be magam mögött az ajtót.

Steffi a kávéfőzőnél áll és éppen kitölt két nagy adagot. Aztán megszólal a telefonom. Günter hív. Gratulál. Megvan a gyilkos fegyver. Egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a gyilkosságot ezzel a sállal követték el. És hogy mekkora egy fazon vagyok, hogy így megoldottam az ügyet. Mivel pedig az embernek tudvalevőleg nem tesz jót a túl sok hízelgés, elköszönök és leteszem a kagylót. Persze azért is, mert éppen abban a pillanatban valósággal kirobban az ajtó, és Stahlgruber száguld be rajta.

– Eberhofer! – üvölti olyan hangerővel, hogy a falak is beleremegnek. – Maga egy zseni! Mióta is van itt nálunk? Alig néhány hete, és máris megoldott egy gyilkossági ügyet! Mit szól

ehhez, Steffi? Minden elismerésem, Eberhofer. Jöjjön, hadd öleljem meg!

Aztán ő jön oda hozzám, megölel, és úgy hajtja a vállamra a fejét, mint egy gyerek az anyja vállára. Egy pillanatra annyira megijedek, hogy tényleg megsimogatom a hátát. Aztán persze magamhoz térek és gyorsan összeszedem magam.

– Jól van, jól van, Stahlgruber – mondom torokköszörülve.

Mintha zavarban lenne. Gyorsan Steffire pillant, aztán újra rám. Mintha mondani akarna még valamit, aztán mégis inkább szótlanul kifelé indul.

– Csak így tovább! – szól még vissza az ajtóból. Amit mindjárt be is csuk maga után.

Mire az ebédszünetben elindulok, hogy beszerezzek magamnak valami táplálékot, már az egész házban közszájon forog hőstetem története. Legalábbis a legtöbb kolléga barátságosan odabiccent nekem. Néhányan még köszönnek is. Közöttük egy-két tarkafarmeres is, ami máris jó ok arra, hogy hazameneküljek a disznóólamba.

Az estét kellemesen töltöm Susival a kanapén. A Nagyi áthozott néhány gőzgombócot olvasztott vajjal meglocsolva, jó sok mákkal megszórva. Egyenesen a tepsiből esszük, mert a kicsit odaégett rész a legjobb az alján. A tévében a „Gőzgombóc blues” megy, valami bajor falusi krimi, és Susi meg én csak úgy fetrengünk a nevetéstől.

– Szép itt, Bajorországban – mondom a film után, aztán kikapcsolom a tévét.

– Szép – mondja Susi, és elégedetten nyújtózik egyet. – De nászúira azért máshová akarok menni.

– Hogyan máshová? – kérdezem.

– Spanyolországba. Vagy Görögországba.

– Menj már, Susi, Görögország csődben van. Egész idő alatt rettegnünk kellene, nehogy a nyílt utcán kiraboljanak.

A szemét forgatja.

– Akkor legyen Spanyolország – mondja kicsit durcásan.

– A bikaviadalokkal? Láttál már olyat? Te, mint állatvédő, nem mondhatod komolyan, hogy oda akarsz menni, ahhoz a néphez, amelyik ilyen perverz játékokkal szórakoztatja magát!

– Szóval már megint itthon maradunk.

– Dehogyan maradunk itthon. Elmehetünk például Garmischba, az igazán szép környék. Vagy a Chiemsee-hez. Vagy az erdővidékre. Megnézhetjük Neuschwansteint. Az egész világ nyitva áll előttünk, Susi!

– Mint a színház vagy az Angolkert – mondja szárazon.

– Pontosan.

– Megértettem, Franz.

– Látod – mondom, és nyomok egy nagy puszit az arcára. – És tudod, mi a legjobb az egészben? Tudod?

A fejét rázza.

– Nem tudod. Gondoltam. Az a legjobb az egészben, hogy éjszakánként a saját ágyunkban alhatunk. Nem valami szállodai lyukban, ahol esetleg egy lábgombás vendég aludt előttünk az ágyban. Vagy egy bepisilős. Hát nem remek?

De igen, mondja. Tényleg remek. De most... ő most aludni szeretne. Mert hogy hirtelen olyan fáradtnak érzi magát.

Legyen. Én meg majd felidézem magamban a vizsgálószerk látványát.

Közben azért az ügyön is gondolkodom egy kicsit. Nevezetesen azon, hogyan került Branka, akarom mondani

Branka holtteste a Papa drogszállító autójába. Ezt azért még mindenképpen tisztázni akarom.

Néhány nappal Karácsony előtt szokás szerint elindulunk az erdőbe karácsonyfát vágni. Ősrégi hagyomány ez nálunk, őrizzük is sziklaszilárdan, mindenféle törvényi tilalom ellenére. Az öreg erdészt, aki néhány éve ment nyugdíjba, egyáltalán nem érdekelte a dolog. Egyszerűen hagyta, hogy minden Karácsony előtt kivágjunk egy szép szál fenyőt, cserébe évente kétszer kapott egy malacot a Papától. Ezzel az ügy el is volt rendezve. Most azonban sajnos már nincsenek disznóink, és nincs öreg erdészünk sem. Van helyette egy új. Név szerint Böck erdész úr. És ez a Böck erdész úr már egyáltalán nem nézi jó szemmel, ha az ember csökkenti a faállományt. Az első évben persze csak jóval azután vette észre a hiányt, hogy a fa eltűnt a helyéről, a második évben viszont már jó előre lesben állt. December huszonegyedikén, amikor annak rendje s módja szerint kimasíroztunk az erdőbe, ő már ott volt. Ezért aztán huszonkettedikén még egyszer ki kellett mennünk. Már önmagában ez is éppen elég kellemetlen. A rákövetkező évben meg egyenesen az éjszaka közepén kellett kimennünk. Zseblámpákkal, persze, hogy lássunk is valamit. Az abszolút csúcspont azonban a tavalyi Karácsony volt. Akkor ugyanis egyszer csak ott állt az ajtónkban a Böck erdész úr, onnan meg becsörtetett a nappalinkba és kitergetett az asztalra több tucatnyi fényképet. Igen, mondta, lefényképezett minden egyes fát ebben a szaros erdőben csak azért, hogy bizonyítani tudja, mi vagyunk azok, akik évről évre az erdőből lopják a fát. Aztán nekiállt összehasonlítani a karácsonyfánkat a képeken szereplő fákkal. Persze nem telt sok időbe, és a tömérdek dísz és gyertya

ellenére is felismerte a fáját. Amitől meglehetősen indulatba jött. A Papa erre töltött neki egy pohárka pálinkát. Vagy kettőt. Vagy valamivel többet. Mindenesetre aztán a Böck erdész úr ott maradt nálunk vacsorára. Amiért, azt gyanítom, tulajdonképpen még hálás is volt a lelke mélyén. Mert hogy neki magának nincsen családja, a Szentestét meg tényleg rossz lehet egyes egyedül, magányosan tölteni, nem igaz? No de eltértem kissé a tárgytól. Amit igazából mondani akartam, hogy ma a családi hagyomány szellemében elindulunk az erdőbe, a Papa, Leopold, meg én. Igen, Leopold is velünk tart, mert hogy a karácsonyfavágás, mint már említettem, ősi hagyomány minálunk. Már gyerekként is mentünk mindig a Papával, később meg csak nem mondhattam neki, hogy te, Leopold, annyira az idegeimre mész, nem maradnál inkább itthon, mielőtt még lecsapnálak a fejszével? Nem, ilyesmit nem mond az ember. Karácsonykor meg végképp nem. Szóval, ott gyalogolunk a fák között, meg-megállunk egyik-másik előtt, méregetjük, aztán tovább megyünk. Nem árt egy kis összehasonlítás, mielőtt választunk, nem igaz? Nem mindegy, milyen fa áll aztán heteken át a nappaliban. Akkor már legyen egy pofás jelenség. Egyértelmű.

A Papa egyszercsak megtorpan és alaposan szemügyre vesz egy fát. Méghozzá sokkal hosszabban, mint az előzőeket.

– Mi van már? – kérdezem.

– Ezt nézd meg – mondja a Papa az előtte álló fenyőre mutatva. Odamegyek és látom ám, hogy egy cédula díszeleg a fatörzsön.

Igen tisztelt Eberhoferék!

Kérem, ezt a fát vigyék, mert ezt úgyis ki kellene vágni.

Tisztelettel
Böck erdész

– Legyen – mondom, és előszedem a fejszét a hátizsákból. –
Ha már ennek úgylis el kell tűnnie, hát vigyük ezt.

Az ünnep napjaiban természetesen telt ház van minálunk. Ott van Susi. És Leopold, még hozzá a kis családjával együtt. Már-már úgy érzem, talán mégis rendezni tudják egymás között a dolgaikat. Simmerlék is benéznek egy kávéra, meg Flötzingerek is az idegesítő porontyaikkal. Amikor meg a Nagyi nem éppen a tűzhelynél szorgoskodik vagy a vendégeket kínálgatja, eltűnünk kettesben a disznóólban, és gyakoroljuk az esküvői keringőt. A Papa előásott a lemezei közül néhány ősrégi tánccenét, a Nagyi meg én pedig fel-alá lejtünk a százéves kövezeten. Ami nagyon vicces dolog. Ha Susival csak fele ennyire vicces lesz, már előre örülök a táncnak. Aztán egy táncközi szünetben a Nagyira hirtelen rátörnek az érzelmek. A táncból kipirult arccal ül a kanapén, és nagyon-nagyon komolyan néz rám.

– Jól vagy, Nagyi? – kérdezem aggódalmasan.

– Ülj ide mellém egy kicsit – mondja és megveregeti a huzatot maga mellett.

Szót fogadok és letelepszem mellé.

– Beszéltem a plébánossal, tudod? Elmesélte, hogy nem is vettél részt a jegyesoktatáson.

Szóval innen fúj a szél. A plébános, a vén pletykás mosónő!
Nagy levegőt veszek.

– Ne fújtass itt nekem, Franz – int le a Nagyi. – Egy házasság, az komoly dolog, érted? Szereted Susit, nem igaz?

– Persze – bólintok.

– No látod. Ezért helyes, hogy összeházasodtok. Susi jó lány, és különben is, olyan régen együtt vagytok már, ennyi idő után tényleg hivatalosan is össze kell már kötnötök az életeteket. Bár én is megtehettem volna ennyi idős koromban... De akkor más idők jártak, Franz. Nehéz idők. A sors nem így akarta. Tudod, én... nekem előbb meg kellett öregednem, s csak utána lehettem boldog az én nagy szerelmemmel, és akkor is csak néhány hét adatott meg nekünk... – mondja, és elfullad a hangja.

– Nagyi – mondom és átölelem a vállát. – Azért azok a hetek nagyon szépek voltak. Rövid időt tölthetél együtt Paullal, de az nagyon szép idő volt. Hiába volt már nagyon beteg, visszatalált ide hozzád, és még egyszer boldogok lehettetek együtt, nem igaz? Még grízgaluskalevest is főztél neki. Az ember egyenesen irigyelte érte. Igaz, nem jutott nektek sok idő együtt, de azt se felejtse el, hogy ha Paul nem lett volna, mármint fiatal korában, akkor ma a Papa sem lenne. Sőt, én sem...

Ezt már inkább csak úgy magamnak mondom, de a Nagyi így is hálásan mosolyog rám. Miért érzem mindig úgy hogy amit meg akar hallani, azt tényleg meg is hallja?

– Jó gyerek vagy te, Franz. Susi meg csodálatos nő. És pompás gyerekeitek lesznek, majd meglátod. Talán még egy fiút is tudsz majd csinálni, ki tudja – mondja, és feláll. A lemezjátszóhoz megy, a lemezre teszi a tűt, aztán táncolunk tovább, mi ketten.

A farsang idén szerencsére kellemesen rövid, gyorsan el is repül, ezzel pedig elérkezik az esküvői öltöny beszerzésének ideje. Mert hogy a partiszezon immár lezárult, és ilyenkor

drasztikus leárazásokat tartanak elegáns öltözékekből. Tehát rajta. Rudi telefonon tájékoztatót, hogy Münchenben a Hirmernél nemcsak a legjobb a választék, de most különleges kedvezményeket is kínálnak.

Aminek hallatán rögtön el is indulunk. Susi is jönni akar, aminek tényleg van értelme, hiszen mégiscsak jó, ha az öltözékem passzol az övéhez, nem igaz? Nehogy előforduljon például, hogy én, mondjuk, népviseletben állok ott, ő meg selyemben-bársonyban és tollboával a nyaka körül vonul be. Nem, az egyáltalán nem lenne szép látvány. Nagyi természetesen ugyancsak velünk tart, így végül négyen indulunk el Rudival. Ami egyáltalán nem teszi egyszerűbbé a dolgot.

Az eladó annyira hasonlít Engelbertre, hogy a Nagyi gyorsan kér is tőle egy autogramot. Amit persze nem tud adni, viszont kedvesen mosolyog. Persze nem telik bele sok időbe, hogy elgyötört legyen szegény. Mert hogy Rudi a frakk mellett erősködik, Susi viszont szmokingot szeretne. A Nagyi ragaszkodik a bajor viselethez, én magam pedig a legszívesebben farmerban és bőrdzsekiben esküdnék. Amiről persze szó sem lehet.

Engelbert csak pislog. Egyelőre csak álldogál, láthatóan nem tudta még eldönteni, kinek a szavára hallgasson. Diplomátikus, meg kell hagyni. A szín kiválasztásában sem vagyunk egységesek. Sötétkék, barna, fekete, vagy inkább bézs? Engelbert kissé tétován surran ide-oda a ruhaállványok között, le-letörölve némi verítéket a homlokáról. A végén semmi nem marad az üzletben, amit még ne láttunk volna. Így aztán bevonulok az egyik próbafülkébe, Engelbert pedig egymás után adogatja be a

különböző kombinációkat. Minden alkalommal, amikor kilépek a fürkéből, vérre menő vita kezdődik. Hihetetlen. Mert hogy ami az egyiknek tetszik, az a másik szerint hülyén néz ki, és fordítva. Végül egy szmoking lesz a nyertes, bár amikor kilépek benne a fürkéből, még nem sejtem, hogy ez lesz a befutó. Sőt, a hirtelen támadt síri csend alapján kifejezetten rosszat sejték. Csak bámulnak rám mindannyian, a két nő pedig még zsebkendőt is előhúz, hogy letörölgesse a kibuggyanó könnyeit.

– Ennyire rossz? – kérdezem riadtan. Persze a riadalmam azonnal elmúlik, amikor a feltámadó sutyorgásból olyanokat hallok ki, mint „Robert Redford” és „nagyszerű”. Mivel pedig körbepillantva egyetlen Robert Redfordot sem tudok felfedezni a helyiségben, végre én is szemügyre veszem magam a nagy tükörben. Nem semmi látvány. Egy Eberhofer éjkék szmokingban, az azért már valami. Fordulok néhányat magam körül, tapsvihart váltva ki a jelenlévőkből. Ami azért talán tényleg túlzás egy kicsit. Egy pillantás az árcédulára megerősíti a döntést: megtaláltuk a győztest. A csinos darab ugyanis most az eredeti árának éppen csak a harmadába kerül, elégedett mosolyt varázsolván a Nagyi arcára, a táskájából pedig a pénztárcáját varázsolván elő.

– Ezt tőlem kapod – mondja, és megcsipkedi az arcomat. – Megtiszteltetés. És nagyon örülök.

Márpedig ha a Nagyi nagyon örül, mit tehetnék? Miután kiválasztunk még egy megfelelő inget (25% kedvezménnyel), alsónadrágot és zoknit (40% kedvezménnyel), elégedetten a kasszához sétálunk. Nem, mondom, cilindert nem kérek. Akkor sem, ha most hetven százalék kedvezménnyel adják.

Az eredményes zsákmányszerző hadjárat után még beülünk a Paulanerbe, mert hogy a bevásárlással járó stressztől hihetetlenül megéhezik az ember.

Körülbelül ugyanebben az időben, tehát február végén kezdődik el a gyilkossági ügyem bírósági tárgyalása. Ami igen értelmes döntés: ugyan minek kellene ennél hosszabb idő a felkészülésre, amikor a derék Eberhofer már mindent felderített. Persze valamennyi idő így is kell mindenhez, így aztán a tárgyalás februárban kezdődik el.

Rudi elkísér a bíróságra, ahol természetesen ott van az egész Dettenbeck család. Együtt állnak a kávéautomata mellett, így először hozzájuk lépünk oda. Damian arca halottsápadt, a szeme kissé vörös. A kis Alexa a babakocsiban alussza az igazak álmát. Miután mindannyian köszöntünk egymásnak, felhajtok gyorsan egy kávé. Dettenbeck úr közben beszámol a saját tárgyalásáról, ami néhány napja fejeződött be. Felfüggesztettet kapott és némi pénzbüntetést. Ami azt jelenti, hogy gyakorlatilag megúszta az ügyet. De erről később.

– Akkor lássuk, Schneller asszonynál is ilyen jól alakulnak-e a dolgok – mondom, miközben elindulunk befelé a tárgyalóterembe.

Schneller asszonynál egyáltalán nem alakulnak ilyen jól a dolgok. Nem mintha bárki is azt képzelte volna, hogy egy gyilkosságot meg lehet úszni némi ejnye-bejnyével. Nevetséges is lenne. Még az őszinte beismerő vallomása sem segít sokat. Jó, a dolog érzelmi oldalát biztosan beszámítják neki. Mert hogy olyan erősen kötődik a Dettenbeck-családhoz, és hogy őt csak az vezette, hogy a családot megóvjá, és különben is, senkije nincs

ezen a világon, csak ez a család. Végül nyolc évet mérnek ki rá. Jó magaviselet esetén, márpedig az ő esetében ez aligha lesz kérdéses, ennél jóval kevesebbet kell csak letöltenie. Mégis nagyon sír a végén, amikor megengedik neki, hogy elköszönjön a családtól.

– Megvárunk, Margot, tudod – mondja neki Dettenbeck úr, és megszorogtatja a kezét. – Az állásod mindig meglesz nálunk, visszavárunk, amint magad mögött tudod ezt az egészet. Te vagy a ház jó lelke, mire mennénk nélküled?

Dettenbeckné is a könnyeivel küszködik. Hogy Damiannak mi járhat a fejében, azt inkább nem is szeretném tudni. Szörnyű ez a hangulat itt.

– Ami még nagyon érdekelne, Dettenbeck úr – kérdezem később, miközben kifelé lépkedünk a bíróság épületéből. – Hogyan szúrta ki magának éppen az Admiralt? Az apám kocsiját, tudja.

A nyomozás lezárása után ugyanis nem kísértem már figyelemmel a további fejleményeket. Dolgozzanak egy kicsit a többiek is. Nehogy aztán egyszercsak azt mondják a tiritarka kollégák a Löwengrubén, hogy ez az Eberhofer minden munkát elvett előlük. Aztán az esküvői előkészületek is eléggé lefoglaltak, már csak érzelmileg is. De az Admiral dolgát, azt azért még tisztázni szeretném.

– Ó, az teljesen véletlen volt – válaszolja. – Tudja, amerre csak járok, mindig figyelek, nem pillantok-e meg valahol egy Oldtimert. A munkámmal jár. Így vettem észre az Admiralt, néhány órával a szerencsétlenség előtt. Megnézegettem egy kicsit, és láttam, hogy még egész jó állapotban van. Oda is csíptettem a névjegyemet az ablaktörő alá, ráírva, hogy

érdekelne a kocsit. Aztán később, amikor meg kellett szabadulnom valahogyan a holttesttől, hirtelen eszembe jutott ez az autó. Emlékeztem rá, hogy nem volt bezárva. Aztán csak úgy adódott minden. Visszamentem, és a kocsit szerencsére még mindig ott állt.

Vannak ilyen dolgok. Ezzel aztán el is köszönünk egymástól. Most már tényleg nincs mit hozzátennem az ügryhöz.

Aztán eljön a nap. Mármint a nap előtti nap. Az inga útmutatása alapján kitűzött nap előtti nap. Holnap lesz hát az esküvőm. Mármint Susi és az enyém. Életem legfontosabb napja, ahogyan mondani szokás. Tulajdonképpen egyenesen sajnálom, hogy olyan gyorsan eltelik majd.

Ma tehát péntek van, és délben az irodából egyenesen hazamegyek. Rudit is magammal viszem, ne kelljen másnap kora hajnalban kiatúznia Niederkaltenkirchenbe. A nagy házban kényelmesen eltöltheti az éjszakát, van ott elég hely. Néhány méterrel a kapunk előtt dudálva megelőzzük Panidát és Sushit, akik kerékpáron tekernek a ház felé. Integetnek és nevetnek. Öröm látni őket. Amikor azonban bekanyarodunk az udvarunkra, látom ám, hogy nemcsak a Leopold kocsija áll ott, hanem a Lamborghini is. A Fleischmann Lamborghinije. Rudiival a nyomomban azonnal be is rontok a konyhába, ahol már ott ül az egész társaság.

– Megjöttetek végre! – visítja a Nagyi a tűzhely felől. – Éhesek vagytok?

– Nem – mondom, egy pillantást vetve látogatóinkra. – Éppen most ment el az étvágyam.

Nagyi odajön hozzánk, megtörölgeti a kezét a kötényében, aztán megveregeti Rudi arcát. Az étkezőasztalnál ott ül a Papa a

vendégekkel. Már meg van terítve nyolc személyre. Ami, ha jól számolok, azt jelenti, hogy a nemkívánatos vendégek tervezett itt-tartózkodása az étkezés idejére is kiterjed. Körbenézek. Hirtelen nagyon kínosnak érzem a helyzetet. És nemcsak én. Láthatóan a többiek sem tudják, hová nézzenek. Aztán egyszer csak feláll Leopold és megragadja a karomat.

– Gyere velem! – mondja, én pedig engedelmesen követem, már csak azért is, hogy legalább egy időre megmeneküljek ettől a társaságtól. A nappaliba menet találkozunk az előbbi két kerékpáros leánykával. Sushinak sürgősen pisilnie kell, így aprócska anyjával együtt el is tűnik a fürdőszobaajtó mögött.

– Mit akarsz? – kérdezem, amint Leopold becsukta mögöttünk az ajtót.

– Szedd össze magad, Franz. Karl-Heinz soha nem bántott téged.

– Meddig akar még maradni?

– Meddig... meddig is... – feleli bizonytalanul, aztán kitör belőle: – Itt akar lenni az esküvőn, de ez minden. Most már legalább tudod.

– És miért akar itt lenni, ha szabad érdeklődnöm?

– Istenem, hát csak úgy! Fogalmam sincs! Talán a saját szemével akarja látni, amint imádottja valaki máshoz megy feleségül. Mit tudom én?

– Csak én gondolom ezt perverznek?

– Ne így nézd a dolgokat, Franz – beszél tovább Leopold, és testvériesen átkarolja a vállamat. – Nézd, ebből a harcból egyértelműen te kerültél ki győztesen. Te vezeted holnap az oltár elé Susit. Mit érdekel téged, Karl-Heinz is végignézi-e az egészet? Légy őszinte, ezt akár diadalként is felfoghatod.

– Susi tud róla?

– Hogyne tudna. Karl-Heinz őt hívta fel először. Még mielőtt idejött volna.

– És Susi igent mondott?

– Nem. Nem mondott igent. Csak annyit mondott, hogy Karl-Heinz tegye, amit jónak lát.

Aztán kinyílik az ajtó és a kis Sushi jön be. Odafut hozzám. Felveszem és a karomra ültetem.

– Kész a vacsora – jelenti nevetve.

Leopold könyörgő pillantásokat küld felém.

– Akkor, tőlem... – mondom, és együtt megyünk vissza a konyhába.

Este viszonylag korán lefekszem, hiszen az ember legyen olyan fitt az esküvőjén, mint egy tornacipő, nem igaz? Elaludni viszont nem tudok. Legalábbis nem úgy igazán. Egyre csak forgolódom, amikor pedig sikerül közben elszundítanom egy kicsit, egyik hülye álom követi a másikat.

Később kiderül, nem is volt olyan rossz, hogy nem tudtam elaludni. Pontban éjfélkor ugyanis kezdetét veszi a műsor.

Jönnek „ébreszteni”. Mind, együtt, az egész társulat. Jó, ébreszteni nem kell, mert amúgy is ébren vagyok, de ennek a szokásnak akkor is ez a neve. És ahogyan a szokás megkívánja, az ébresztés egy kiadós légpuska-sortűzzel veszi kezdetét.

Vigyorogva kimegyek az udvarra. A kerítés teljes hosszában léggömbök lengedeznek a szivárvány minden színében, minden elképzelhető formában. A léggömbök előtt pedig ott álldogál a díszes társaság. Eljött a fél futballcsapat, és persze ott van

Simmerl és Flötzingner is. És Wolfi. És Rudi, de ő már tegnap is itt volt. Aztán eljön a Papa a nagy házból, és Leopold,

nyomában kebelbarátjával. Mindenkinek kosár van a kezében. A kosarakban pedig frissen sült fánkok halma. Húzott fánk, így hívják itt nálunk. A Nagyi húzott fánkja, ami köztudomásúlag egy álom. Simmerl egy hadseregnek is elegendő mennyiségű húsos zsemlét pakol ki a kocsijából, és a disznóól hirtelen megtelik emberekkel, enivalóval, sörrrel, és felfoghatatlan mennyiségű töménnyel. Félretolunk néhány bútort, és felállítunk középen két hosszú asztalt sörpadokkal. Mindig így csináljuk, amikor valami nagy ünnep van nálunk. És legyünk őszinték: mi lehet nagyobb dolog egy férfiember életében, mint a saját esküvője? Semmi. Egyértelmű. A hangulat is jó, és egyikmásk vendégre ránézve azt is látom, hogy már előzetesen bemelegítettek valahol. A futballisták mindenképpen. És lám, ki is derül, hogy egyenesen a klubházból jöttek. Nem is maradnak sokáig, nemsokára felkerekednek és indulnak. Alapjában véve nem is miattam jöttek, nincs sok közöm hozzájuk. Mert hogy a mi egyesületünk meccsei, hogy is mondjam, meglehetősen távol állnak a komolyabb színvonaltól. A játékosok viszont, ők mindenhol ott vannak, ahol ingyen osztanak valamit.

Miután a zsemlék és a fánkok mind elfogytak, lassan a sör is kezd kiapadni, így rákényszerülünk, hogy pálinkára váltsunk. Leopold bölcs előrelátással és a húzós ár ellenére még egy doboz szivart is beszerezett valahonnan. Így aztán ott üldögélünk szivarozva és iszogatva a hosszú asztal mellett, és egyszerűen csak jól érezzük magunkat. Egy kicsit később énekelünk is. Steff Keller dübörög a hangfalakból, mi meg vele bömbölünk. Még egy kicsit később pedig, mint az várható is volt, elérkezik a nosztalgiazás ideje. A legtöbben a jelenlévők közül pelenkás korunk óta ismerjük egymást, így gyakorlatilag minden szóba

kerül, ami azóta történt velünk. A tábortüzek és a sátorozások. A horgászat kint a régi bányatónál, a versenyúszás Susival, vagy a jéghokimeccsek télen. Hogy már majd' lefagyott minden egyes lábujjunk, mégsem akart hazamenni egyikünk sem. Az első cigaretta a parókia mögött, és a hasmenés, amit kaptunk tőle. A forrón szeretett robogóink, persze azok is szóba kerülnek. Aztán a legvégén jönnek azok a barátok, akik már nincsenek közöttünk. És a házasságok, amelyek már felbomlottak. Halott anyák és idegölő gyerekek. A háttérben most az Ambros szól, és Rudi halkán vele dúdol.

– Milyen szép idők voltak azok, de tényleg – mondja hirtelen Flötzingert a könnyeivel küzdve. – Sokkal szebb volt akkoriban, mint manapság. És sokkal vidámabb. Manapság már semmi vidámság nincs az életben.

– Lazíts már egy kicsit, ember – szól rá Rudi leheletnyi ingerültséggel.

– Én lazítsak, te seggfej? – ordít rá erre hirtelen Flötzingert. – Mondja az, akinek se felesége, se gyereke? Sőt, még egy rendes állása sincs, amitől estére minden csontja fájna! Nekem lenne ilyen könnyű életem, én is ilyen nagyokosán osztanám az észet!

– Flötzingert – szólal meg Simmerl teljes nyugalommal, és a karját barátja vállára teszi. – Lazíts már egy kicsit.

– Lazítok, ember! Teljesen, totálisan laza vagyok, érted? Lazább már nem is lehetnék! – visít fel Flötzingert már-már kislányhangon. Aztán olyan lendülettel áll fel, hogy az egész asztal beleremeg, és átjön hozzám, az én oldalamra. Megáll fölöttem, rám mered, aztán leveszi a szemüvegét és megtörölgeti a szemét.

– Sorry, Franz. Nem akartam elrontani az estédet.

– Nem gond, Flötzinger.

Amit most mondok, annak semmi köze az alkoholszintemhez, érted? A világon semmi. Hallod, Franz?

– Hallom. Ki vele!

– Franz. Ne csináld. Úgy értem, ezt a házasságos dolgot. Kérlek. Maradjon minden így, ahogyan most van. Olyan remekül működik ez így közöttetek Susival. Egy pár vagytok, szeretitek egymást, mégis a magatok urai vagytok mind a ketten. Hát lehet ennél szebb élet? És ez... ez az élet most el fog tűnni, egyik pillanatról a másikra, amikor odaállsz holnap a szaros oltár elé, érted?

Most már a Papa is feláll, belekarol Flötzingerbe és kivezeti.

– Gondolj a szavaimra, Franz! – hallom még a hangját az udvarról.

Egyszerre nagy csend ereszkedik ránk. A lemez lejárt, a zene elhallgatott. Odamegyek a lemezjátszóhoz, és a helyére akasztom a tűt.

– Ideje lassan elköszönnünk – szólal meg végül Simmerl. – Fél három van. Holnap frissnek kell lennünk, ideje nyugovóra térni.

A kis csoport lassan, de biztosan elszállingózik.

Amikor mind elmentek, először is tágra nyitok minden ajtót és ablakot, hogy beengedjem a friss levegőt. A szivarfüst így is beszivárgott a falakba. Aztán elpakolom az asztalokat és a padokat, a bútorokat meg visszatolom a helyükre. Amikor kiakasztom az ajtó elé szellőzni az öltönyömet, hallom, ahogy kattan egy öngyújtó. A nagy ház felől méghozzá. Odamegyek és a várakozásnak megfelelően ott találok a Papát. Az ajtó előtt áll és dohányzik.

– Nem tudsz aludni? – kérdezem, ahogy odaérek hozzá.

– Nem – mondja nagyon halkán. Azt hiszem, tudom, mi a baja.

– A Mamára gondolsz, igaz? – kérdezem viszonylag óvatosan.

– Igen – mondja, és felpillant a csillagokra. – Járunk egy kicsit, Franz? Vagy szeretnél inkább lefeküdni?

– Lefeküdni? Nem. Egyáltalán nem vagyok fáradt. Várj, hozom Ludwigot is – mondom, aztán elindulunk hallgatag menetelésünkre. A szokásos kört járjuk, amelyen Ludwiggal szoktunk gyalogni. Kristálytiszta, csillagos felettünk az ég. Szép. Az ösvények tisztán látszanak a holdfényben. Ahogy elhaladunk Susi háza előtt, megállunk egy percre és felnézünk az ablakaira. Természetesen sötét mindegyik, így tovább ballagunk. Mélyen bent az erdőben a Papa hirtelen megáll és egy tisztás felé mutat. Egy magasles áll ott, ismerem, amióta csak az eszemet tudom. Tavaly nyáron szépen felújították.

– Ott fent, Franz – mondja a Papa és felmutat a fatoronyra. – Ott fent. Ott lettél te.

Nem igazán tudom, mit kellene erre mondanom, és a torkom is olyan furcsán összeszorul. Így aztán csak állunk ott egy kicsit némán, és nézzük a magaslest.

– No, induljunk – szólal meg végül a Papa. – Menjünk a rövidebb úton, nagyon későre jár.

Azzal el is indul hazafelé. Ludwig farkcsóválva futkos mellette. Haladunk egy ideje, amikor hirtelen furcsa érzés támad fel bennem.

– Te, Papa, menjetek előre. Mindjárt jövök én is – mondom.

– Nagyon késő van, Franz – néz rám aggódva a Papa.

– Tudom. Csak néhány perc, és megyek én is.

A Papa bólint, de gondolatban mintha messze járna. Én meg visszamegyek és felkapaszodom genetikai kezdeteim helyszínére.

Szép ott fent a magaslesen, azt meg kell hagyni. Kettesben meg még ezerszer szebb lehet. Mindenképpen ki kell hoznom ide egyszer Susit. Talán már a mézesheteink során. Akkor végre lesz időnk, és elmesélem neki az egész történetet. Ki tudja, talán a következő Eberhofer- nemzedék is itt keletkezik majd. Hiszen a hagyomány, az nagyon fontos. Mindkettőnket így neveltek. Igen.

Ezek aztán az utolsó gondolataim a magaslesen. Mert utána elszundítok. A következő gondolatom legalábbis az, hogy milyen világos van körülöttem. És milyen szépen csicseregnek a madarak. Egész madárraj lehet, mindenesetre veszettül hangosak.

Nem madárraj. Nem madárhangokat hallok, hanem a templomunk harangjait. És akkor egy csapásra ráébredek a helyzetemre. Egy pillantás az órára megerősíti a gyanúmat. Tíz perc múlva tíz. Azaz tíz perc van hátra addig a percig, amikor a Papa a templomban átadja nekem az én Susimat.

Tíz percem van. Leugrom a magaslesről és veszett tempóban robogok hazáig. Hiába lenne nagy szükségem egy kiadós zuhanyozásra, lemondok róla, csak a fogamat mosom meg gyorsan, és magamra rángatom az esküvői öltönyömet. Ludwig mély részvétellel szemlél. Egy utolsó vizslató pillantás a tükörbe elárulja, hogy e percben a világon semmi közös nincs bennünk Robert Redforddal. A legkevésbé sem hasonlítunk egymásra, de már nincs mit tenni.

Kék villogóval és szirénával hajtok a templomhoz. Háromnegyed tizenegy van.

Ahogy befutok, látom, hogy ott állnak a vendégek, azaz fél Niederkaltenkirchen, a templomajtó előtt. Középen Susi egy örületes ruhában. A szent szajha semmi hozzá képest. Egy pillanatig ülök még a kocsiban, egyrészt, mert mindenképpen meg kell csodálnom a ruhakölteményt, másrészt pedig meg kell kísérelnem felmérni a helyzetet. Nagyon haragszik rám? Vagy csak egy kicsit? Mindjárt megköveznek, fél Niederkaltenkirchen szeme láttára? Vagy észre sem vették, hogy késtem egy kicsit?

Fogalmam sincs, mit gondoljak. Nagyon lassan kiszállok a kocsiból és megindulok Susi felé.

Aztán már minden nagyon gyorsan történik. A sarkon sivító fékekkel befordul a Lamborghini, dudál egy rövidet, aztán megáll pontosan a díszes társaság előtt.

Susi végre rám néz. Aztán megindul felém. Könnyes a szeme. Lerángatja az ujjáról a gyűrűt és a menyasszonyi csokorral együtt a kezembe nyomja.

– Férjhez fogok menni, Franz, vedd tudomásul! Nem hiába vettem meg ezt a ruhát! De te... te kiszálltál a versenyből. Egyszer és mindenkorra – mondja, megfordul, és tényleg beszáll a hülye Lamborhinibe.

– De nem is szereted a fickót, Susi! – kiáltok utána. – Te engem szeretsz, a fenébe is!

– Pontosan tizenöt perccel ezelőtt megszüntelek szeretni – kiált vissza, aztán már indulnak is sivító gumikkal.

A következő pillanatban a Papa megy el előttem, Leopolddal az oldalán. A Papa pillantása szemrehányó, a Leopoldé inkább diadalittas. Távolabb, a nagy tölgy alatt áll a Nagyi, és éppen azt

ordítja Liesl Mooshammer fülébe, hogy ez a gyerek egy akkora marha, de akkora, amekkorát még nem látott a világ. Néhány további lépéssel távolabb Rudi rugdossa kínosan a kavicsokat a lába alatt.

Elbizonytalanodva nézek körül, de egyetlen barátságos arcot sem látok. Egyetlen egyet sem. Aztán végül a Flötzingert megindul felém.

– Ne merészd! – süvölti el magát azonnal az asszonya, de ő nem is törődik vele.

– Franz – mondja, átölel és kicsit távolabb vonszol az események helyszínétől. – Még ha ebben a pillanatban talán nem is tudod elképzelni, de ami most történt veled, az a legjobb, ami az egész átkozott életedben valaha is történt és történni fog a jövőben. Akár hiszed, akár nem. De ez az átkozott igazság!

– Flötzingert – mondom és a szemébe nézek. – Légy oly jó és fogd be a szád.

Megveregeti a vállamat és magamra hagy.

Susi elment. Ezt most át kell gondolni. Alaposan méghozzá. Jó, máskor is csinált már ilyet. Akár visszaesőnek is mondhatjuk. Ezúttal azonban egyáltalán nem fest jól a helyzet. A legkevesbé sem. Így aztán fogom Ludwigot, és elindulunk a körünkre.

Ezúttal három óra harminc perc kell hozzá.

RÉSZLETEK NAGYI SZAKÁCSKÖNYVÉBŐL (ÍRÓDOTT 1937-BEN):

Párolt savanyúkáposzta

Finomra vágott hagymát megpirítunk vajban vagy apróra felkockázott szalonna zsírjában, hozzáadjuk a savanyúkáposztát, és legalább két és fél órán át pároljuk. Ízlés szerint kevés erőlevest vagy bort öntünk hozzá, de éppen csak annyit, hogy egy percre gőzölgöni kezdjen. Az eredmény még jobb lesz, ha másnap még egyszer megpároljuk a káposztát, és csak utána tálaljuk fel. Ízlés szerint negyedórával a tálalás előtt megszórhatjuk egy evőkanál liszttel, majd kevés erőlevessel felöntve felforralthatjuk. A káposztával együtt párolhatunk nyers, friss vagy füstölt sertéshúst is, ízlés szerinti mennyiségben.

Ez a káposzta aztán remekül illik mindenhez. Sült kolbásszal például mennyei. A legjobb mégis, ha sertéssült mellé tálaljuk. Mert akkor... akkor, hogy úgy mondjam, két legyet üthetünk egy csapásra. Először is az étel leírhatatlanul csodálatos kulináris élmény, másodszer pedig a sült hús könnyebbé teszi a kompozíciót. Tisztán emésztéstechnikailag. Hiszen tudják...

Fasírt

25 dkg marha- vagy borjúhúst és 25 dkg sertéshúst ledarálunk, és jól összedolgozzuk 6 dkg tejbe áztatott zsemlemorzsával, finomra vágott petrezselyemmel, hagymával, kevés citromhéjjal, továbbá sóval, borssal, szerecsendióval és 1-2 tojással. Nedves kézzel lapos korongot formálunk belőle. Tűzálló táliban megolvasztunk egy jó nagy darab vaját, beleborítjuk a masszát és egy órán át sütjük, közben gyakran megkengetjük a vajjal. Ízlés szerint tejföllel, végül pedig reszelt sajttal is bevonhatjuk (drágább időkben több morzsát használunk).

Jó, ez a morzsás megjegyzés a háborús időkből maradt, ma már kinek kellene több prézli a húshoz? A Nagy is csak éppen annyi morzsát használ, hogy ne essen szét a fasírt. Annál fontosabb viszont a tejföllel való kengetés. Tejfölből akár több is jöhet rá, ha engem kérdeznek. Mennyiség-technikailag nézve a receptben foglaltakból legfeljebb a Papának, a Nagyinak, meg nekem elegendő étel készíthető. Legfeljebb. De ezt csak a számítás kedvéért teszem hozzá.

Marharolád

Meghámozzuk, félbevágjuk és gerezdekre vágjuk a hagymát. Az uborkát lecsepegtetjük és szeletekre vágjuk. A hússzeleteket kiklopfoljuk, sóval-borssal fűszerezzük, ízlés szerint mustárral is megkenhetjük. Minden szeletet megrakunk jó húsos szalonnával, hagymával és uborkával. A maradékot félretesszük.

A hússzeletek szélét bevagdossuk, aztán a szeleteket feltekerjük és madzaggal vagy fogpiszkálókkaal rögzítjük.

Egy lábosban felforrósítjuk az olajat és minden oldaláról átsütjük benne a hústekercseket. A maradék hagymát, uborkát és szalonnát hozzáadjuk és barnára pirítjuk. Annyi forrásban lévő vizet öntünk rá, hogy félig elfedje a hústekercseket.

Fedő alatt, közepes tűzön körülbelül másfél órán át pároljuk, szükség esetén kevés vízzel felöntjük.

Miután a hús elkészült, kivesszük a szószból, amit szitán átnyomkodunk és kevés hideg vízbe kevert liszttel besűrítünk. Rövid ideig főzzük, tejszínnel és paradicsompürével gazdagítjuk. A mennyiségeket ízlésünkhöz és az étkezők számához igazítjuk.

Én személy szerint sem a savanyú uborkát, sem a szalonnát nem szeretem benne, amit persze a Nagy is tud, ezért én helyettük póréhagymát kapok. Az én hústekercseimben tehát hagyma és póréhagyma van, és egy jó adag Handlmaier-féle mustár, az erősebb fajtából. Tulajdonképpen már az egész család jobban szereti póréval, mint szalonnával. És víz helyett erőlevessel is felönthetjük. Ugyanis a Nagy is így csinálja.

Hússaláta házi majonézzel

A majonéz hozzávalói szobahőmérsékletűek kell legyenek! Közülük először 2 tojássárgáját és egy teáskanál mustárt habosra keverünk egy magas falú edényben. Hozzáadunk egy késhegynyi cukrot, valamint sót és borsot.

Keverés közben lassan belecsorgatunk 1,5 dl növényi olajat – annyi olajat és olyan sokáig keverünk bele, amíg a massa nem

lesz sűrű, a színe pedig fehéres. Végül hozzákeverünk egy kis citromlevet, és az egészet még egyszer gyorsan átkeverjük.

A hússalátához 25 dkg húskenyeret vagy krinolint vékony csíkokra vágunk. 5-7 savanyú uborkát kis szeletekre vágunk. Két tojást keményre főzünk, megszabadítjuk a héjától, és nagyobb darabokra vágjuk. Az egészet egy tálba tesszük és addig keverjük a majonézzel, amíg minden darabkát vastag réteg majonéz nem borít. Friss snidlinggel megszórva tálaljuk.

A Nagyi krumplisalátája után ez a második legkedvencebb salátám. Házi majonézzel, természetesen. Jó, nálunk otthon amúgy sincs másmilyen. Mert hogy ami mindent a bolti majonézbe beletesznek, hát azt inkább nem is akarja tudni az ember. Az ételszínezékektől a tartósítószerékig minden vacak van bennük. Tartósítószer! Az meg minek? Nem is létezik olyan, hogy tartósított hússaláta. A hússalátát, azt azon frissiben megesszük, a legeslegutolsó falatig. Mit kellene tartósítani rajta?

Bajor vaníliakrém

4 lap zselatint hideg vízbe áztatunk. 1 liter tejet egy vaníliarúd kikapart belsejével felfőzünk. Két tojássárgáját 6 dkg porcukorral habosra keverünk.

A forró vaníliás tejet folyamatos keverés mellett a tojássárgájához adjuk, majd visszaöntjük a fazékba, és folytonos keverés mellett addig forrósítjuk, amíg fényes bevonatot nem képez a fakanálon, és ha ráfújunk, mintha egy rózsa rajzolódna ki benne.

A zselatint kinyomkodjuk és feloldjuk a forró vaníliakrémben, melyet rögvest szitán átszűrve tálba öntünk, majd hideg vízfürdőben kihűtünk. Közben jó kemény tejszínhabot verünk, s kanalanként a kihűlt krémbe keverjük.

A krémet négy, hideg vízzel kiöblített pohárba töltjük és 2 órára hűtőbe tesszük. Ízlés szerint bogyós gyümölcsökkel tálaljuk.

Vajon ki nevezte el éppen bajor krémnek ezt a csodát? Ezt az álmot. Valószínűleg bajor lehetett a keresztapa. Egy bajor, aki tudta, hogy egy ilyen költeménynek nem lehet akármilyen nevet adni. Milyen hülyén is hangzana, ha például Észak-Rajna-Vesztfáliei krém lenne a neve. Vagy Szászország-Anhalt-i krém. Nem. Itt egy profi alkotott, az biztos. De térjünk vissza a krémre: mivel a Nagyi lelkes bogyógyűjtő, nálunk mindig bőven van frissen szedett vagy befőttnek eltett bogyós gyümölcs a krémhez. Ami így egyszerűen őrijítően jó kompozíció. De tényleg.

Köszönetnyilvánítás

Az egész világon a legjobb rajongók az Eberhofer-rajongók, nem vitás. Jó, egy kicsit bolondok is, hiszen hangosan nevetnek, hosszasan írogatnak a vendégkönyvembe, végtelen sorokat állnak ki a dedikálások alkalmával, újra meg újra eljönnek a felolvasásokra, és hihetetlenül, de igazán hihetetlenül kedvesek. Mindegyikötöknek mindig nagyon-nagyon örülök. Ezért hát benneteket illet az első nagy-nagy KÖSZÖNET!

E könyv végén külön ki kell emelnem kedves barátomat és ügynökömet, Georg Simádért is, aki a Savanyúkáposzta-kóma írása közben újra és újra felrázott és életre keltett, amikor éppen padlón voltam. Rá kellett döbbernem ugyanis, hogy a sok író-olvasó találkozó és interjú nehezen egyeztethető össze az írás hétköznapijaival, s ezért nehéz szívvel, de úgy döntöttem, jövőre kizárólag az írásra fogok összpontosítani. Köszönöm!

Vanessa Gutenkunstnak, Catarina Kirstennek és Christina Huckénak ugyancsak köszönöm a sok-sok támogatást!

A lányok a dtv kiadónál egyszerűen verhetetlenek. Szívüket-lelküket kiteszik értem. Aki ilyen csapatot tudhat maga mellett, máris győzött. Köszönöm, Bianca Dombrowa, Béa Habersaat, Christine Püffel, Petra Büscher, Gaby Fischer és Konstanze Renner!

Ahogy már megszoktátok, természetesen családom sem maradhat ki. Nem lehet elégszer elmondani, milyen hálás

vagyok nekik, amiért ott állnak a hátam mögött és amiért megcsinálnak helyettem mindent, amire nekem egyszerűen nincs időm. Köszönöm, Robert, Patrick és Dani!

Rita Falk